

Acest document are doar scop informativ și nu produce efecte juridice. Instituțiile Uniunii nu își asumă răspunderea pentru conținutul său. Versiunile autentice ale actelor relevante, inclusiv preambulul acestora, sunt cele publicate în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene și disponibile pe site-ul EUR-Lex. Aceste texte oficiale pot fi consultate accesând linkurile integrate în prezentul document.

► **B** DIRECTIVA 2014/59/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 15 mai 2014

de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului

(Text cu relevanță pentru SEE)

(JO L 173, 12.6.2014, p. 190)

Astfel cum a fost modificată prin:

		Jurnalul Oficial		
		NR.	Pagina	Data
► <u>M1</u>	Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2017	L 169	46	30.6.2017
► <u>M2</u>	Directiva (UE) 2017/2399 a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2017	L 345	96	27.12.2017
► <u>M3</u>	Directiva (UE) 2019/879 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019	L 150	296	7.6.2019
► <u>M4</u>	Directiva (UE) 2019/2162 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2019	L 328	29	18.12.2019

rectificată prin:

- **C1** Rectificare, JO L 146, 3.6.2016, p. 38 (2014/59/UE)
- **C2** Rectificare, JO L 283, 31.8.2020, p. 2 (2019/879)

**DIRECTIVA 2014/59/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A
CONSILIULUI**

din 15 mai 2014

de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului

(Text cu relevanță pentru SEE)

TITLUL I

DOMENIU DE APLICARE, DEFINIȚII ȘI AUTORITĂȚI

Articolul 1

Obiect și domeniu de aplicare

(1) Prezenta directivă stabilește normele și procedurile de redresare și de rezoluție pentru următoarele entități:

- (a) instituții stabilite în Uniune;
- (b) instituțiile financiare stabilite în Uniune, care sunt filiale ale unei instituții de credit, ale unei firme de investiții ori ale uneia dintre societățile menționate la litera (c) sau (d) și care fac obiectul supravegherii consolidate a întreprinderii-mamă în conformitate cu articolele 6-17 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- (c) holdingurile financiare, holdingurile financiare mixte și holdingurile cu activitate mixtă stabilite în Uniune;
- (d) holdingurile financiare-mamă dintr-un stat membru, holdingurile financiare-mamă din Uniune, holdingurile financiare mixte-mamă dintr-un stat membru, holdingurile financiare mixte-mamă din Uniune;
- (e) sucursalele instituțiilor stabilite sau situate în afara Uniunii, conform condițiilor specifice stipulate în prezenta directivă.

În stabilirea și aplicarea cerințelor prezentei directive și în utilizarea diferitelor instrumente de care dispun relativ la una dintre entitățile prevăzute la primul paragraf, și în conformitate cu dispoziții specifice aplicabile, autoritățile de rezoluție și autoritățile competente țin cont de tipul de activitate, structura acționariatului, forma juridică, profilul de risc, dimensiunea, statutul juridic și gradul de interconectare al unei instituții cu alte instituții sau cu sistemul financiar în general, domeniul de aplicare și complexitatea activității economice, calitatea de membru al unui sistem instituțional de protecție (SIP) ce respectă cerințele prevăzute la articolul 113 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau al altor sisteme de solidaritate reciprocă prevăzute la articolul 113 alineatul (6) din respectivul regulament, precum și măsura în care exercită servicii sau activități de investiții astfel sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 2 din Directiva 2014/65/UE.

▼B

(2) Statele membre pot adopta sau menține dispoziții care sunt mai stringente sau suplimentare față de cele din prezenta directivă și în actele delegate și de punere în aplicare adoptate pe baza prezentei directive, cu condiția ca acestea să aibă o aplicabilitate generală și să nu contravină prezentei directive și actelor delegate și de punere în aplicare adoptate pe baza prezentei directive.

*Articolul 2***Definiții**

- (1) În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:
1. „rezoluție” înseamnă aplicarea unui instrument de rezoluție sau a unui instrument prevăzut la articolul 37 alineatul (9) în vederea atingerii unuia sau mai multor obiective de rezoluție menționate la articolul 31 alineatul (2);
 2. „instituție de credit” înseamnă o instituție de credit astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu excepția entităților menționate la articolul 2 alineatul (5) din Directiva 2013/36/UE;
 3. „firmă de investiții” înseamnă o firmă de investiții astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 2 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 care face obiectul cerinței privind capitalul inițial prevăzute la articolul 28 alineatul (2) din Directiva 2013/36/UE;
 4. „instituție financiară” înseamnă o instituție financiară astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 26 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

▼M3

5. „filială” înseamnă o filială, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 16 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în scopul aplicării articolelor 7, 12, 17, 18, 45-45m, 59-62, 91 și 92 din prezenta directivă în cazul grupurilor de rezoluție menționate la punctul 83b litera (b) din prezentul alineat, include, după caz, instituțiile de credit care sunt afiliate în mod permanent unui organism central, organismul central însuși și filialele lor respective, luând în considerare modul în care aceste grupuri de rezoluție respectă articolul 45e alineatul (3) din prezenta directivă;
- 5a. „filială semnificativă” înseamnă o filială semnificativă astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 135 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

▼B

6. „întreprindere-mamă” înseamnă o întreprindere-mamă astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 15 litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
7. „bază consolidată” înseamnă baza situației consolidate astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 47 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
8. „sistem instituțional de protecție” sau „SIP” înseamnă un mecanism ce respectă cerințele prevăzute la articolul 113 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
9. „societate financiară holding” înseamnă un holding financiar astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 20 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

▼B

10. „societate financiară holding mixtă” înseamnă o societate financiară holding mixtă astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 21 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
11. „societate holding cu activitate mixtă” înseamnă o societate holding cu activitate mixtă astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 22 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
12. „societate financiară holding -mamă dintr-un stat membru” înseamnă o societate financiară holding-mamă dintr-un stat membru astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 30 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
13. „societate financiară holding-mamă din Uniune” înseamnă societate financiară holding-mamă din UE astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 31 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
14. „societate financiară holding mixtă-mamă dintr-un stat membru” înseamnă societate financiară holding mixtă-mamă dintr-un stat membru astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 32 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
15. „societate financiară holding mixtă-mamă din Uniune” înseamnă o societate financiară holding mixtă-mamă din UE astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 33 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
16. „obiectivele rezoluției” sunt obiectivele rezoluției menționate la articolul 31 alineatul (2);
17. „sucursală” înseamnă o sucursală, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 17 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
18. „autoritate de rezoluție” înseamnă autoritatea desemnată de un stat membru în conformitate cu articolul 3;
19. „instrument de rezoluție” înseamnă un instrument de rezoluție menționat la articolul 37 alineatul (3);
20. „competență de rezoluție” înseamnă o competență în sensul articolelor 63-72;
21. „autoritate competentă” înseamnă o autoritate competentă astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 40 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, inclusiv Banca Centrală Europeană, referitor la anumite competențe conferite prin Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului ⁽¹⁾;
22. „ministere competente” înseamnă ministerele de finanțe sau alte ministere ale statelor membre responsabile pentru deciziile economice, financiare și bugetare la nivel național, conform competențelor naționale, care au fost desemnate în conformitate cu articolul 3 alineatul (5);
23. „instituție” înseamnă o instituție de credit sau o firmă de investiții;
24. „organ de conducere” înseamnă un organ de conducere astfel cum este definit la articolul 3 alineatul (1) punctul 7 din Directiva 2013/36/UE;
25. „conducere superioară” înseamnă conducerea superioară astfel cum este definită la articolul 3 alineatul (1) punctul 9 din Directiva 2013/36/UE;

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit (JO L 287, 29.10.2013, p. 63).

▼B

26. „grup” înseamnă o întreprindere-mamă și filialele sale;
27. „grup transfrontalier” înseamnă un grup ale cărui entități sunt stabilite în cel puțin două state membre;
28. „sprijin financiar public extraordinar” înseamnă ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene sau orice alt sprijin financiar public la nivel supranațional, care, dacă ar fi furnizat la nivel național ar constitui un ajutor de stat și care este furnizat pentru a menține sau restabili viabilitatea, lichiditatea sau solvabilitatea unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d) sau a unui grup din care face parte o astfel de entitate sau grup;
29. „asistență privind lichiditatea în situații de urgență” înseamnă furnizarea de bani ai băncii centrale sau orice altă formă de asistență ce poate conduce la creșterea volumului de bani ai băncii centrale, către o instituție financiară solvabilă sau un grup de instituții financiare solvabile, care se confruntă temporar cu probleme de lichidități, fără ca o astfel de operațiune să fie parte a politicii monetare;
30. „criză sistemică” înseamnă o perturbare a sistemului financiar care poate genera consecințe negative grave pentru piața internă și economia reală; toate tipurile de entități financiare intermediare, piețe și infrastructuri financiare pot fi importante din punct de vedere sistemic într-o anumită măsură;
31. „entitate din grup” înseamnă o persoană juridică care face parte dintr-un grup;
32. „plan de redresare” înseamnă un plan de redresare elaborat și actualizat de o instituție în conformitate cu articolul 5;
33. „plan de redresare a grupului” înseamnă un plan de redresare a grupului elaborat și păstrat la zi în conformitate cu articolul 7;
34. „sucursală semnificativă” înseamnă o sucursală care ar fi considerată drept semnificativă într-un stat membru-gază în conformitate cu articolul 51 alineatul (1) din Directiva 2013/36/UE;
35. „funcții critice” înseamnă activități, servicii sau operațiuni a căror întrerupere ar putea conduce, într-unul sau mai multe state membre, la perturbarea serviciilor esențiale pentru economia reală sau la perturbarea stabilității financiare din cauza dimensiunii, cotei de piață, a interconexiunilor externe și interne, a complexității sau activităților transfrontaliere ale unei instituții sau grup, mai ales având în vedere caracterul substituibil al respectivelor activități, servicii sau operațiuni;
36. „linii de activitate esențiale” înseamnă liniile de activitate și serviciile asociate care reprezintă importante surse de venit, de profit sau de valoare a francizei pentru o instituție sau pentru un grup din care face parte instituția;
37. „supraveghetor consolidant” înseamnă un supraveghetor consolidant, astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 41 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

▼B

38. „fonduri proprii” înseamnă fonduri proprii în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 118 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
39. „condiții de declanșare a procedurii de rezoluție” înseamnă condițiile menționate la articolul 32 alineatul (1);
40. „măsură de rezoluție” înseamnă decizia de a supune o instituție sau entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d) unei proceduri de rezoluție în conformitate cu articolul 32 sau 33, precum și aplicarea unui instrument de rezoluție sau exercitarea uneia sau mai multor competențe de rezoluție;
41. „plan de rezoluție” înseamnă un plan de rezoluție întocmit pentru o instituție în conformitate cu articolul 10;
42. „rezoluția grupului” înseamnă oricare dintre următoarele măsuri:
- (a) adoptarea unei măsuri de rezoluție la nivelul unei întreprinderi-mamă sau al unei instituției care face obiectul supravegherii consolidate; sau
 - (b) coordonarea aplicării instrumentelor de rezoluție și a exercitării competențelor de rezoluție de către autoritățile de rezoluție în raport cu entitățile din grup care îndeplinesc condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție;
43. „plan de rezoluție a grupului” înseamnă un plan de rezoluție întocmit pentru un grup în conformitate cu articolele 12 și 13;
44. „autoritate de rezoluție a grupului” înseamnă autoritatea de rezoluție din statul membru în care se află sediul supraveghetorului consolidant;
45. „schemă de rezoluție a grupului” înseamnă un plan întocmit în conformitate cu articolul 91 în scopul rezoluției unui grup;
46. „colegiu de rezoluție” înseamnă un colegiu instituit în conformitate cu articolul 88 în vederea îndeplinirii sarcinilor menționate la articolul 88 alineatul (1);
47. „procedură obișnuită de insolvență” înseamnă procedura de insolvență colectivă care implică dezinvestirea parțială sau integrală a dreptului de administrare a unui debitor și numirea unui lichidator sau a unui administrator, aplicabilă în mod normal instituțiilor în temeiul dreptului intern și care este fie specifică instituțiilor în cauză, fie aplicabilă în general oricărei persoane fizice ori juridice;

▼M2

48. „instrumente de datorie”:
- (i) în sensul articolului 63 alineatul (1) literele (g) și (j), înseamnă obligațiuni și alte forme de datorii transferabile, instrumente care creează sau recunosc o datorie și instrumente care dau dreptul de a achiziționa instrumente de datorie; și
 - (ii) în sensul articolului 108, înseamnă obligațiuni și alte forme de datorii transferabile și instrumente care creează sau recunosc o datorie;

▼B

49. „instituție-mamă dintr-un stat membru” înseamnă o instituție mamă dintr-un stat membru astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 28 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

▼B

50. „instituție-mamă din Uniune” înseamnă o instituție-mamă din UE astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 29 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
51. „cerințe de fonduri proprii” înseamnă cerințele prevăzute la articolele 92-98 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
52. „colegiu de supraveghere” înseamnă un colegiu de supraveghere instituit în conformitate cu articolul 116 din Directiva 2013/36/UE;
53. „cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat” înseamnă cadrul instituit prin articolele 107, 108 și 109 din TFUE și prin reglementările și toate actele Uniunii, inclusiv orientări, comunicări și avize stabilite sau adoptate în temeiul articolului 108 alineatul (4) sau al articolului 109 din TFUE;
54. „lichidare” înseamnă valorificarea activelor unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d);
55. „instrument de separare a activelor” înseamnă mecanismul prin care o autoritate de rezoluție efectuează, în conformitate cu articolul 42, un transfer al activelor, drepturilor sau pasivelor unei instituții supuse procedurii de rezoluție către un vehicul de gestionare a activelor;
56. „vehicul de gestionare a activelor” înseamnă o persoană juridică ce îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 42 alineatul (2);
57. „instrument de recapitalizare internă” înseamnă mecanismul prin care o autoritate de rezoluție exercită, în conformitate cu articolul 43, competențele de reducere a valorii contabile și conversie referitoare la pasivele unei instituții aflate în rezoluție;
58. „instrumentul de vânzare a activității” înseamnă mecanismul prin care o autoritate de rezoluție efectuează, în conformitate cu articolul 38, un transfer al acțiunilor sau al altor instrumente de proprietate emise de o instituție aflată în rezoluție sau al activelor, drepturilor sau pasivelor unei instituții aflate în rezoluție, către un cumpărător care nu este o instituție-punte;
59. „instituție punte” înseamnă o persoană juridică ce îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 40 alineatul (2);
60. „instrumentul instituției-punte” înseamnă mecanismul de transfer către o instituție-punte, în conformitate cu articolul 40, al acțiunilor ori al altor instrumente de proprietate care au fost emise de o instituție aflată în rezoluție sau al activelor, drepturilor sau pasivelor unei instituții aflate în rezoluție;
61. „instrumente de proprietate” înseamnă acțiuni, alte instrumente care conferă dreptul de proprietate, instrumente care dau dreptul de a achiziționa acțiuni sau alte instrumente de proprietate sau care pot fi convertite în acestea și instrumente reprezentând participării în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate;
62. „acționari” înseamnă acționari sau deținători ai altor instrumente de proprietate;

▼ B

63. „competențe de transfer” înseamnă competențele menționate la articolul 63 alineatul (1) litera (c) sau (d) privind transferarea acțiunilor, a altor instrumente de proprietate, a instrumentelor de datorie, a activelor, a drepturilor ori pasivelor sau a oricărei combinații a acestor elemente, de la o instituție aflată în rezoluție către un destinatar;
64. „contraparte centrală” înseamnă o CPC, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;
65. „instrument financiar derivat” înseamnă un instrument financiar derivat, astfel cum este definit la articolul 2 punctul 5 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;
66. „competențe de reducere a valorii contabile și de conversie” înseamnă competențele menționate la articolul 59 alineatul (2) și la articolul 63 alineatul (1) literele (e)-(i);
67. „obligație garantată” înseamnă o datorie pentru care dreptul creditorului la plată sau la altă formă de executare este asigurat printr-un privilegiu, o, un gaj sau drept de retenție, sau prin contracte de garanție reală, inclusiv datorii care rezultă din tranzacții de răscumpărare sau din alte contracte de garanție cu transfer de proprietate;
68. „instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază” înseamnă instrumente de capital ce întrunesc cerințele prevăzute la articolul 28 alineatele (1)-(4), articolul 29 alineatele (1)-(5) sau articolul 31 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

▼ M3

- 68a. „fonduri proprii de nivel 1 de bază” înseamnă fonduri proprii de nivel 1 de bază, astfel cum sunt calculate în conformitate cu articolul 50 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

▼ B

69. „instrumente de fonduri proprii de nivelul 1 suplimentar” înseamnă instrumente de capital ce întrunesc cerințele prevăzute la articolul 52 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
70. „cuantumul agregat” înseamnă cuantumul agregat cu care trebuie reduse sau convertite ► **M3** datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne ◀, rezultată în urma evaluării efectuate de autoritatea de rezoluție în conformitate cu articolul 46 alineatul (1);

▼ M3

71. „datorii care pot face obiectul recapitalizării interne” înseamnă acele datorii și instrumente de capital care nu se califică drept instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau instrumente de fonduri proprii de nivel 2, aparținând unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), și care nu sunt excluse din domeniul de aplicare al instrumentului de recapitalizare internă în temeiul articolului 44 alineatul (2);
- 71a. „datorii eligibile” înseamnă datorii care pot face obiectul recapitalizării interne și care îndeplinesc, după caz, condițiile prevăzute la articolul 45b sau la articolul 45f alineatul (2) litera (a) din prezenta directivă și instrumente de fonduri proprii de nivel 2 care îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 72a alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- 71b. „instrumente eligibile subordonate” înseamnă instrumente care întrunesc toate condițiile menționate la articolul 72a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 altele decât cele menționate la articolul 72b alineatele (3)-(5) din respectivul regulament;

▼ B

72. „schemă de garantare a depozitelor” înseamnă o schemă de garantare a depozitelor introdusă și recunoscută în mod oficial de un stat membru în temeiul articolului 4 din Directiva 2014/49/UE;

▼B

73. „instrumente de fonduri proprii de nivel 2” înseamnă instrumente de capital sau împrumuturi subordonate ce întrunesc cerințele prevăzute la articolul 63 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
74. „instrumente de capital relevante” în sensul dispozițiilor titlului IV capitolul IV secțiunea 5 și ale titlului IV capitolul V înseamnă instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și instrumente de fonduri proprii de nivel 2;
75. „rată de conversie” înseamnă factorul care determină numărul de acțiuni sau alte instrumente de proprietate în care poate fi convertită o datorie aparținând unei anumite categorii, exprimat fie în raport cu un singur instrument din categoria respectivă, fie în raport cu o unitate de valoare dată a unui titlu de creanță;
76. „creditor afectat” înseamnă creditorul a cărui creanță este legată de un element de pasiv redus sau convertit în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate prin exercitarea competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie, în urma utilizării instrumentului de recapitalizare internă;
77. „deținător afectat” înseamnă un deținător de instrumente de proprietate ale cărui instrumente sunt anulate prin exercitarea competenței menționate la articolul 63 alineatul (1) litera (h);
78. „autoritate corespunzătoare” înseamnă autoritatea dintr-un stat membru, desemnată conform articolului 61, care, conform dreptului intern din statul membru respectiv, este responsabilă cu stabilirea elementelor menționate la articolul 59 alineatul (3);
79. „instituție-mamă relevantă” înseamnă o instituție-mamă dintr-un stat membru, o instituție-mamă din Uniune, o societate financiară holding, o societate financiară holding mixtă, o societate financiară holding-mamă cu activitate mixtă, o societate financiară holding-mamă dintr-un stat membru, o societate financiară holding-mamă din Uniune, societate financiară holding mixtă-mamă dintr-un stat membru sau o societate financiară holding mixtă-mamă din Uniune căruia i se aplică instrumentul de recapitalizare internă;
80. „destinatar” înseamnă entitatea căreia îi sunt transferate acțiuni, alte instrumente de proprietate, instrumente de datorie, active, drepturi ori pasive sau orice combinație a acestor elemente, aparținând unei instituții aflate în rezoluție;
81. „zi lucrătoare” înseamnă orice altă zi decât sâmbăta, duminica sau zilele de sărbătoare legală din statul membru în cauză;
82. „drept de încetare” înseamnă dreptul de a înceta un contract, dreptul de a accelera, lichida ori compensa obligații sau orice clauză similară care suspendă, modifică sau stinge o obligație a uneia dintre părțile la contract sau o clauză care împiedică nașterea unei obligații în temeiul contractului, obligație care ar s-ar fi născut în absența acesteia;
83. „instituție aflată în rezoluție” înseamnă o instituție, o instituție financiară, societate financiară holding, societate financiară holding mixtă, o societate holding cu activitate mixtă, societate financiară holding-mamă dintr-un stat membru, o societate financiară holding-mamă din Uniune, societate financiară holding mixtă-mamă dintr-un stat membru sau societate financiară holding mixtă-mamă din Uniune care face obiectul unei măsuri de rezoluție;

▼M3

- 83a. „entitate de rezoluție” înseamnă:
- (a) o persoană juridică stabilită în Uniune, pe care autoritatea de rezoluție a identificat-o, în conformitate cu articolul 12, ca o entitate în privința căreia planul de rezoluție prevede măsuri de rezoluție; sau

▼ M3

- (b) o instituție care nu face parte dintr-un grup care face obiectul supravegherii consolidate în temeiul articolelor 111 și 112 din Directiva 2013/36/UE, în privința căreia planul de rezoluție elaborat în temeiul articolului 10 din prezenta directivă prevede măsuri de rezoluție;
- 83b. „grup de rezoluție” înseamnă:
- (a) o entitate de rezoluție și filialele sale care nu sunt:
- (i) la rândul lor entități de rezoluție;
 - (ii) filiale ale altor entități de rezoluție; sau
 - (iii) entități stabilite într-o țară terță care nu sunt incluse în grupul de rezoluție în conformitate cu planul de rezoluție și filialele lor; sau
- (b) instituțiile de credit afiliate în mod permanent unui organism central și organismul central însuși, atunci când cel puțin una dintre aceste instituții de credit sau organismul central este o entitate de rezoluție, și filialele lor respective;
- 83c. „instituție de importanță sistemică globală” sau „G-SII” înseamnă o G-SII, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 133 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

▼ B

84. „filială din Uniune” înseamnă o instituție stabilită într-un stat membru și care este filială a unei instituții dintr-o țară terță sau a unei întreprinderi-mamă dintr-o țară terță;
85. „întreprindere-mamă din Uniune” înseamnă o instituție-mamă din Uniune, o societate financiară holding-mamă din Uniune sau o societate financiară holding mixtă-mamă din Uniune;
86. „instituție dintr-o țară terță” înseamnă o entitate care are sediul central stabilit într-o țară terță și care ar face obiectul definiției unei instituții, dacă ar fi stabilită în Uniune;
87. „întreprindere-mamă dintr-o țară terță” înseamnă o instituție-mamă, o societate financiară holding-mamă sau o societate financiară holding mixtă-mamă, stabilită într-o țară terță;
88. „procedură de rezoluție dintr-o țară terță” înseamnă o măsură prevăzută de legislația unei țări terțe pentru a gestiona intrarea în dificultate a unei instituții sau a unei întreprinderi-mamă din țara terță respectivă care este comparabilă, din punctul de vedere al obiectivelor și al rezultatelor anticipate, cu măsurile de rezoluție întreprinse în temeiul prezentei directive;
89. „sucursală din Uniune” înseamnă o sucursală a unei instituții dintr-o țară terță, situată într-un stat membru;
90. „autoritate relevantă dintr-o țară terță” înseamnă o autoritate dintr-o țară terță care îndeplinește funcții comparabile cu cele ale autorităților de rezoluție sau ale autorităților competente prevăzute în prezenta directivă;
91. „mecanism de finanțare a grupului” înseamnă mecanismul sau mecanismele de finanțare ale statului membru al autorității de rezoluție a grupului;
92. „tranzacție back-to-back” înseamnă o tranzacție încheiată între două entități din grup cu scopul de a transfera, în totalitate sau în parte, riscul generat de o altă tranzacție încheiată între una dintre aceste entități din grup și o terță parte;
93. „garanție intragrup” înseamnă un contract prin care o entitate din grup garantează obligațiile unei alte entități din grup față de o terță parte;
94. „depozite acoperite” înseamnă depozite acoperite astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) punctul 5 din Directiva 2014/49/UE;

▼B

95. „depozite eligibile” înseamnă depozite eligibile astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) punctul 4 din Directiva 2014/49/UE;

▼M4

96. „obligațiune garantată” înseamnă o obligațiune garantată, în sensul definiției de la articolul 3 punctul 1 din Directiva (UE) 2019/2162 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾ sau, cu privire la un instrument care a fost emis înainte de 8 iulie 2022, o obligațiune astfel cum este menționată la articolul 52 alineatul (4) din Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾, astfel cum se aplică la data emiterii sale;

▼B

97. „contract de garanție financiară cu transfer de proprietate” înseamnă un contract de garanție financiară cu transfer de proprietate astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2002/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾;

98. „acord de compensare” înseamnă un acord prin care mai multe creanțe sau obligații pot fi convertite într-o singură creanță netă, inclusiv acordurile de compensare cu exigibilitate imediată în temeiul cărora, în cazul producerii unui eveniment determinat (oricum și oriunde ar fi definit acesta), scadența obligațiilor părților este accelerată, astfel încât ele fie devin imediat exigibile, fie sunt stinse și, în orice caz, sunt convertite într-o singură creanță netă sau înlocuite cu aceasta, inclusiv „clauza de compensare cu exigibilitate imediată” astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (1) litera (n) punctul (i) din Directiva 2002/47/CE și „compensarea” astfel cum este definită la articolul 2 litera (k) din Directiva 98/26/CE;

99. „acord de compensare reciprocă” înseamnă un acord prin care două sau mai multe creanțe sau obligații datorate între instituție aflată în rezoluție și o contrapartidă pot face obiectul unei compensări reciproce;

100. „contracte financiare” înseamnă următoarele contracte și acorduri:

(a) contracte de titluri de valoare, inclusiv:

- (i) contracte de cumpărare, vânzare sau împrumut de titluri de valoare, grupuri sau indici de titluri de valoare;
- (ii) opțiuni pe un titlu de valoare, grup sau indice de titluri de valoare;
- (iii) tranzacții de răscumpărare sau tranzacții de răscumpărare reversibile implicând orice astfel de titluri de valoare, grupuri sau indici de titluri de valoare;

(b) contracte pe mărfuri, inclusiv:

- (i) contracte de cumpărare, vânzare sau împrumut de mărfuri, grupuri sau indici de mărfuri pentru livrări viitoare;

⁽¹⁾ Directiva (UE) 2019/2162 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind emisiunea de obligațiuni garantate și supravegherea publică a obligațiunilor garantate și de modificare a Directivelor 2009/65/CE și 2014/59/UE (JO L 328, 18.12.2019, p. 1).

⁽²⁾ Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 302, 17.11.2009, p. 32).

⁽³⁾ Directiva 2002/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 iunie 2002 privind contractele de garanție financiară (JO L 168, 27.6.2002, p. 43).

▼B

- (ii) opțiuni pe o marfă, un grup sau un indice de mărfuri;
 - (iii) tranzacții de răscumpărare sau tranzacții de răscumpărare reversibile implicând orice astfel de mărfuri, grupuri sau indici de mărfuri;
- (c) contractele futures și forward, inclusiv contractele (altele decât cele pe mărfuri) privind cumpărarea, vânzarea sau transferul de mărfuri sau bunuri de orice natură, de servicii, drepturi sau interese contra unui anumit preț, la un anumit moment în viitor;
- (d) contracte swap, inclusiv:
- (i) swapuri și opțiuni pe rata dobânzii; acorduri pe cursul valutar la vedere sau de alt tip pe piața valutară; swapuri pe valută, pe indici ai titlurilor de capital sau pe titluri de capital, pe indici ai datoriei sau pe datorii, pe indici ai mărfurilor sau pe mărfuri, condiții meteorologice; emisii sau inflație;
 - (ii) swapuri pe randamentul total, pe marja de credit sau swapuri pe riscul de credit;
 - (iii) orice acord sau tranzacție similară cu unul dintre acordurile menționate la punctele (i) sau (ii) de la prezenta literă și care face obiectul unor tranzacționări repetate pe piețele swapurilor sau ale instrumentelor financiare derivate;
- (e) acorduri de împrumut interbancar în cazul cărora împrumutul se acordă pe o perioadă de maxim trei luni;
- (f) acorduri-cadru referitoare la toate tipurile de contracte sau acorduri menționate la literele (a)-(e);
101. „măsură de prevenire a crizelor” înseamnă exercitarea competențelor privind eliminarea directă a deficiențelor sau a obstacolelor din calea posibilității de redresare în temeiul articolului 6 alineatul (6), exercitarea competențelor de abordare sau de eliminare a obstacolelor din calea posibilității de soluționare în temeiul articolului 17 sau al articolului 18, aplicarea unei măsuri de intervenție timpurie în temeiul articolului 27, numirea unui administrator temporar în temeiul articolului 29 sau exercitarea competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie în temeiul articolului 59;
102. „măsură de gestionare a crizelor” înseamnă o măsură de rezoluție sau numirea unui administrator special în temeiul articolului 35 sau a unei persoane în temeiul articolului 51 alineatul (2) sau al articolului 72 alineatul (1);
103. „capacitate de redresare” înseamnă capacitatea unei instituții de a-și restabili poziția financiară în urma unei deteriorări semnificative;
104. „deponent” înseamnă un deponent astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) punctul 6 din Directiva 2014/49/UE;
105. „investitor” înseamnă un investitor în sensul articolului 1 punctul 4 din Directiva 97/9/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾;
106. „autoritate națională macroprudențială desemnată” înseamnă autoritatea însărcinată cu realizarea politicii macroprudențiale, menționată în recomandarea B1 din Recomandarea Comitetului european pentru risc sistemic din 22 decembrie 2011 privind mandatul autorităților naționale pentru chestiuni macroprudențiale (CERS/2011/3);

⁽¹⁾ Directiva 97/9/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 martie 1997 privind sistemele de compensare pentru investitori (JO L 84, 26.3.1997, p. 22).

▼B

107. „microîntreprinderi și întreprinderi mici și mijlocii” înseamnă microîntreprinderi și întreprinderi mici și mijlocii astfel cum sunt definite în funcție de criteriul cifrei anuale de afaceri la articolul 2 alineatul (1) din anexa la Recomandarea Comisiei 2003/361/CE ⁽¹⁾;
108. „piață reglementată” înseamnă o piață reglementată astfel cum e definită în articolul 4 alineatul (1) punctul 21 din Directiva 2014/65/UE;

▼M3

109. „cerința amortizorului combinat” înseamnă cerința amortizorului combinat astfel cum este definită la articolul 128 punctul 6 din Directiva 2013/36/UE.

▼B

(2) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 115 pentru a preciza criteriile pentru stabilirea activităților, serviciilor și operațiunilor menționate la punctul 35 din primul paragraf, în ceea ce privește definiția „funcțiilor critice”, precum și criteriile pentru stabilirea liniilor de activitate și a serviciilor asociate menționate la punctul 36 din primul paragraf, în ceea ce privește definiția „liniilor de activitate esențiale”.

*Articolul 3***Desemnarea autorităților responsabile cu rezoluția**

- (1) Fiecare stat membru desemnează una sau, în mod excepțional, mai multe autorități de rezoluție care sunt abilitate să aplice instrumentele de rezoluție și să exercite competențele de rezoluție.
- (2) Autoritatea de rezoluție este o autoritate publică administrativă sau autorități investite cu competențe administrative publice.
- (3) Autoritățile de rezoluție pot fi băncile centrale, ministerele competente sau alte autorități publice administrative sau alte autorități investite cu competențe administrative publice. Statele membre pot prevedea, în mod excepțional, ca autoritatea de rezoluție să fie autoritățile competente pentru supraveghere în sensul Regulamentului (UE) nr. 575/2013 și Directiva 2013/36/UE. Se instituie mecanisme structurale corespunzătoare pentru a se asigura independența operațională și pentru a evita conflictele de interese între funcțiile de supraveghere prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și Directiva 2013/36/UE sau alte funcții ale autorității relevante și funcțiile autorităților de rezoluție prevăzute în prezenta directivă, fără a aduce atingere schimburilor de informații și cerințelor de cooperare prevăzute la alineatul (4). Mai exact, statele membre se asigură că, în cadrul autorităților competente, al băncilor centrale naționale, al ministerelor competente sau al altor autorități, există independență operațională între funcția de rezoluție și funcțiile de supraveghere sau de altă natură ale autorității relevante.

Personalul implicat în exercitarea funcțiilor autorității de rezoluție în temeiul prezentei directive este supus unor linii distincte de subordonare și este separat structural față de personalul ce exercită sarcini în temeiul Regulamentului (UE) nr. 575/2013 și al Directivei 2013/36/UE sau față de alte funcții ale autorității relevante.

În sensul prezentului alineat, statul membru sau autoritatea de rezoluție adoptă și publică orice reguli interne necesare, inclusiv dispoziții privind secretul profesional și schimburile de informații între diferitele domenii de răspundere.

⁽¹⁾ Recomandarea 2003/361/CE a Comisiei din 6 mai 2003 privind definirea microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii (JO L 124, 20.5.2003, p. 36).

▼B

(4) Statele membre impun ca autoritățile care exercită funcții de supraveghere și de rezoluție și persoanele care exercită aceste funcții în numele autorităților respective să coopereze îndeaproape la pregătirea, planificarea și aplicarea deciziilor de rezoluție, atât în cazul în care autoritatea de rezoluție și autoritatea competentă sunt entități separate, cât și în cazul în care funcțiile sunt exercitate în cadrul aceleiași entități.

(5) Fiecare stat membru desemnează un singur minister care este responsabil de exercitarea funcțiilor ministerului competent în temeiul prezentei directive.

(6) În cazul în care autoritatea de rezoluție dintr-un stat membru nu este ministerul competent, aceasta informează ministerul competent cu privire la deciziile luate în temeiul prezentei directive și, în cazul în care dreptul intern nu prevede altfel, obține aprobarea acestuia anterior aplicării deciziilor ce au un impact fiscal direct sau implicații sistemice.

(7) Deciziile luate de autoritățile competente, de autoritățile de rezoluție și de ABE în conformitate cu prezenta directivă țin seama de posibilul impact al deciziei în toate statele membre în care instituția sau grupul își desfășoară activitatea și reduc la minimum efectele negative asupra stabilității financiare și efectele socioeconomice negative în statele membre respective. Deciziile ABE respectă prevederile articolului 38 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(8) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție dispun de experiența, resursele și capacitatea operațională pentru a aplica măsurile de rezoluție și că sunt în măsură să își exercite competențele cu rapiditatea și flexibilitatea necesare în vederea atingerii obiectivelor rezoluției.

(9) ABE, în cooperare cu autoritățile competente și cu autoritățile de rezoluție, se asigură că dispune de expertiză, de resursele și de capacitățile operaționale și necesare și monitorizează punerea în aplicare a alineatului (8) prin evaluări inter pares periodice.

(10) În cazul în care, în conformitate cu alineatul (1), un stat membru desemnează mai multe autorități pentru a aplica instrumentele de rezoluție și a exercita competențele de rezoluție, el transmite ABE și Comisiei o notificare de justificare și repartizează cu claritate funcțiile și responsabilitățile între aceste autorități, asigură coordonarea corespunzătoare dintre acestea și desemnează o singură autoritate drept autoritate de contact în sensul cooperării și coordonării cu autoritățile relevante din alte state membre.

(11) Statele membre informează ABE în legătură cu autoritatea națională sau autoritățile desemnate drept autorități de rezoluție și autoritate de contact și, după caz, în legătură cu funcțiile și responsabilitățile lor specifice. ABE publică lista acestor autorități de rezoluție și autorități de contact.

(12) Fără a aduce atingere articolului 85, statele membre pot limita răspunderea autorității de rezoluție, a autorității competente și a personalului respectiv al acestora în conformitate cu dreptul intern în ceea ce privește acțiunile și omisiunile în cursul exercitării funcțiilor lor în temeiul prezentei directive.

TITLUL II
PREGĂTIREA

CAPITOLUL I

Planificarea redresării și a rezoluției

Secțiunea 1

Dispoziții generale

Articolul 4

Obligații simplificate pentru anumite instituții

(1) Având în vedere impactul pe care intrarea în dificultate a unei instituții l-ar putea avea asupra piețelor financiare, asupra altor instituții, asupra condițiilor de finanțare și asupra economiei în general, ca urmare a naturii activității sale, a structurii acționariatului, a formei juridice, a profilului de risc, a dimensiunii și a statutului juridic sau a interconectării sale cu alte instituții sau cu sistemul financiar în general, a domeniului și complexității de activitate, a statutului de membru al unui SIP sau al altor sisteme de solidaritate reciprocă prevăzute la articolul 113 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, precum și exercitarea de servicii sau activități de investiții astfel cum se prevede la articolul 4 alineatul (1) punctul 2 din Directiva 2014/65/UE, precum și având în vedere potențialele efecte pe care situația de dificultate și lichidarea sa ulterioară prin procedurile normale de insolvență le-ar avea, statele membre se asigură că autoritățile competente și autoritățile de rezoluție stabilesc:

- (a) conținutul și detaliile planurilor de redresare și de rezoluție prevăzute la articolele 5-12;
- (b) data până la care primele planuri de redresare și rezoluție sunt elaborate și frecvența pentru actualizarea acestor planuri, care poate fi inferioară celei prevăzute la articolul 5 alineatul (2), articolul 7 alineatul (5), articolul 10 alineatul (6) și articolul 13 alineatul (3);
- (c) conținutul și detaliile informațiilor solicitate din partea instituțiilor în conformitate cu articolul 5 alineatul (5), articolul 11 alineatul (1) și articolul 12 alineatul (2) și în secțiunile A și B din anexă;
- (d) nivelul de detaliere pentru evaluarea posibilității de soluționare prevăzut la articolele 15 și 16 și în secțiunea C din anexă;

(2) Autoritățile competente și, după caz, autoritățile de rezoluție efectuează evaluarea menționată la alineatul (1) în urma consultării, după caz, cu autoritatea națională macroprudențială.

(3) Statele membre se asigură că, în cazurile în care sunt prevăzute cerințe simplificate, autoritățile competente și, după caz, autoritățile de rezoluție pot impune în orice moment cerințe standard.

▼B

(4) Statele membre se asigură că aplicarea unor obligații simplificate nu afectează, în sine, competențele autorității competente și, după caz, ale autorității de rezoluție de a lua măsuri de prevenire a crizelor sau măsuri de gestionare a crizelor.

(5) Până la 3 iulie 2015, ABE elaborează orientări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, pentru a preciza criteriile menționate la alineatul (1), pentru a evalua, în conformitate cu respectivul alineat, impactul intrării în dificultate a unei instituții asupra piețelor financiare, asupra altor instituții și asupra condițiilor de finanțare.

(6) Luând în considerare, după caz, experiența dobândită în punerea în aplicare a orientărilor menționate la alineatul (5), ABE este abilitată să elaboreze proiecte de standarde tehnice de reglementare cu scopul de a preciza criteriile menționate la alineatul (1), pentru a evalua, în conformitate cu alineatul (1), impactul intrării în dificultate a unei instituții asupra piețelor financiare, asupra altor instituții și asupra condițiilor de finanțare.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2017.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(7) Autoritățile competente și autoritățile de rezoluție informează ABE în legătură cu modul în care au aplicat dispozițiile de la alineatele (1), (8), (9) și (10) instituțiilor aflate în propria jurisdicție. ABE transmite un raport Parlamentului European, Consiliului și Comisiei până la 31 decembrie 2017 în legătură cu punerea în aplicare a alineatelor (1), (8), (9) și (10). În special, raportul respectiv identifică orice divergență existentă cu privire la punerea în aplicare la nivel național a alineatelor (1), (8), (9) și (10).

(8) În conformitate cu alineatele (9) și (10), statele membre se asigură că autoritățile competente și, după caz, autoritățile de rezoluție pot deroga de la aplicarea:

(a) cerințelor prevăzute la secțiunile 2 și 3 instituțiilor afiliate unui organism central și complet sau parțial exceptate de la aplicarea cerințelor prudențiale în dreptul intern în conformitate cu articolul 10 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(b) cerințelor prevăzute la secțiunea 2 instituțiilor care sunt membre ale unui SIP.

(9) În cazul acordării unei derogări în conformitate cu alineatul (8), statele membre:

(a) aplică cerințele de la secțiunile 2 și 3 din prezentul capitol pe bază consolidată organismului central și instituțiilor afiliate la acesta în sensul articolului 10 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(b) impun SIP respectarea cerințelor din secțiunea 2 în cooperare cu fiecare dintre membrii ce se bucură de o derogare.

▼B

În acest scop, în cadrul prezentului capitol secțiunile 2 și 3, orice trimitere la un grup include un organism central și instituțiile afiliate acestuia în înțelesul articolului 10 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, precum și filialele acestora, iar orice trimitere la întreprinderi-mamă sau la instituții care fac obiectul supravegherii consolidate în conformitate cu articolul 111 din Directiva 2013/36/UE include organismul central.

(10) Instituțiile supuse supravegherii directe a Băncii Centrale Europene în temeiul articolului 6 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 sau ce constituie o pondere importantă în sistemul financiar al unui stat membru își elaborează propriile planuri de redresare în conformitate cu secțiunea 2 din prezentul capitol și fac obiectul unor planuri de rezoluție individualizate în conformitate cu secțiunea 3.

În sensul prezentului alineat, se consideră că activitatea unei instituții are o pondere importantă în cadrul sistemului financiar al respectivului stat membru în cazul în care se întrunește oricare dintre condițiile următoare:

- (a) valoarea totală a activelor sale depășește 30 000 000 000 EUR; sau
- (b) ponderea totalului activelor în PIB-ul statului membru în care este stabilită depășește 20 %, cu excepția cazului în care totalul activelor este sub 5 000 000 000 EUR;

(11) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica formate, modele și definiții uniforme pentru identificarea și transmiterea de informații de către autoritățile competente și autoritățile de rezoluție către ABE în sensul alineatului (7), cu respectarea deplină a principiului proporționalității.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Secțiunea 2

Planificarea redresării

Articolul 5

Planuri de redresare

(1) Statele membre se asigură că fiecare instituție care nu este parte a unui grup supus supravegherii consolidate în temeiul articolelor 111 și 112 din Directiva 2013/36/UE elaborează și mențin un plan de redresare care să prevadă măsuri ce trebuie luate de instituție pentru restabilirea poziției financiare a acesteia în cazul deteriorării sale semnificative. Planurile de redresare sunt considerate a fi principii de guvernantă în sensul articolului 74 din Directiva 2013/36/UE.

▼B

(2) Autoritățile competente se asigură că instituțiile își actualizează planurile de redresare cel puțin o dată pe an sau după orice modificare a structurii lor organizaționale sau juridice, a activității sau a situației lor financiare care ar putea avea un efect important asupra planurilor lor de redresare sau ar putea impune modificarea acestora. Autoritățile competente pot solicita instituțiilor să își actualizeze planurile de redresare mai frecvent.

(3) Planurile de redresare nu trebuie să se bazeze în niciun fel pe accesul sau acordarea de sprijin financiar public extraordinar.

(4) Planurile de redresare prevăd, după caz, o analiză a modului și a momentului în care instituția poate solicita, în condițiile prevăzute în plan, accesul la facilitățile oferite de banca centrală și identifică acele active ce pot fi folosite drept garanții.

(5) Fără a aduce atingere articolului 4, statele membre se asigură că planurile de redresare includ informațiile stipulate în secțiunea A din anexă. Statele membre pot impune includerea unor informații suplimentare în planurile de redresare.

De asemenea, planurile de redresare includ posibile măsuri care ar putea fi luate de către instituție atunci când sunt întrunite condițiile de la articolul 27 pentru intervenția timpurie.

(6) Statele membre solicită ca planurile de redresare să includă condiții și proceduri adecvate pentru a garanta punerea în aplicare în timp util a măsurilor de redresare, precum și o gamă largă de opțiuni de redresare. Statele membre solicită ca planurile de redresare să aibă în vedere o serie de scenarii de criză financiară și macroeconomică gravă, relevante pentru condițiile specifice instituției, care să includă evenimente de amploare sistemică și crize specifice la nivelul persoanelor juridice individuale și la nivelul grupurilor.

(7) În strânsă consultare cu Comitetul european pentru riscul sistemic (CERS), până la 3 iulie 2015 ABE elaborează orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 care să specifice evantaiul de scenarii care trebuie utilizate în sensul alineatului (6) din prezentul articol.

(8) Statele membre pot prevedea ca autoritățile competente să aibă competența de a solicita unei instituții să păstreze evidențe detaliate ale contractelor financiare la care este parte.

(9) Conducerea instituției menționate la alineatul (1) evaluează și aprobă planul de redresare înainte de transmiterea acestuia către autoritatea competentă.

(10) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care specifică, fără a aduce atingere articolului 4, informațiile pe care trebuie să le conțină planul de redresare menționat la alineatul (5) din prezentul articol.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 6

Evaluarea planurilor de redresare

(1) Statele membre solicită instituțiilor care au obligația de a elabora planuri de redresare în temeiul articolului 5 alineatul (1) și al articolului 7 alineatul (1) să le transmită autorității competente spre examinare. Statele membre solicită instituțiilor să demonstreze, spre satisfacția autorității competente, că planurile de redresare respective îndeplinesc criteriile de la alineatul (2).

(2) Autoritățile competente, în termen de șase luni de la prezentarea fiecărui plan și după consultarea autorităților competente ale statelor membre în care sunt situate sucursale semnificative, în măsura în care acest lucru este relevant pentru sucursala respectivă, examinează planurile de redresare și evaluează măsura în care fiecare plan îndeplinește atât cerințele prevăzute la articolul 5, cât și următoarele criterii:

- (a) în mod rezonabil, este probabil ca punerea în aplicare a măsurilor propuse în aceste planuri să păstreze sau să restabilească viabilitatea și poziția financiară a instituției sau a grupului, ținând seama de măsurile pregătitoare pe care instituția le-a luat sau a planificat să le ia;
- (b) în mod rezonabil, este probabil ca planul și opțiunile specifice din cadrul acestuia să fie puse în aplicare în mod rapid și eficient în situații de criză financiară, evitând pe cât posibil vreun efect negativ semnificativ asupra sistemului financiar, inclusiv în scenariile care ar determina și alte instituții să pună în aplicare planuri de redresare în aceeași perioadă.

(3) La evaluarea caracterului adecvat al planurilor de redresare, autoritatea competentă ține seama de caracterul adecvat al structurii de capital și de finanțare a instituției pentru nivelul de complexitate a structurii organizatorice și profilul de risc ale instituției.

(4) Autoritatea competentă transmite planul de redresare autorității de rezoluție. Autoritatea de rezoluție poate examina planul de redresare pentru a identifica dacă acesta conține măsuri care ar putea avea un impact negativ asupra posibilității de soluționare a instituției și poate face recomandări autorității competente cu privire la aceste aspecte.

(5) În cazul în care autoritatea competentă apreciază că planul de redresare prezintă deficiențe majore sau că există obstacole majore în calea punerii sale în aplicare, aceasta informează instituția sau întreprinderea-mamă a grupului în legătură cu rezultatul evaluării sale și îi solicită instituției să prezinte, în termen de două luni, ce poate fi prelungit cu o lună cu acordul autorității, un plan revizuit, indicând modul în care aceste deficiențe sau obstacole au fost abordate.

Înainte de a solicita unei instituții să depună din nou un plan de redresare, autoritatea competentă oferă instituției posibilitatea prezentării opiniei sale cu privire la respectiva cerință.

În cazul în care autoritatea competentă nu consideră că deficiențele și obstacolele au fost abordate în mod corespunzător în planul revizuit, aceasta poate impune instituției să aducă planului anumite modificări.

▼B

(6) În cazul în care instituția nu prezintă un plan de redresare revizuit sau autoritatea competentă stabilește că planul de redresare revizuit nu soluționează în mod adecvat deficiențele sau obstacolele potențiale identificate în cadrul evaluării inițiale și că nu este posibil să se soluționeze în mod adecvat deficiențele sau obstacolele prin impunerea unor modificări punctuale ale planului, autoritatea competentă solicită instituției să identifice într-un orizont de timp rezonabil modificările pe care le poate aduce activității sale economice pentru a soluționa respectivele deficiențe sau obstacole din calea punerii în aplicare a planului de redresare.

În cazul în care instituția nu identifică astfel de modificări în orizontul de timp stabilit de autoritatea competentă sau în cazul în care autoritatea competentă estimează că acțiunile propuse de instituție nu ar soluționa în mod adecvat deficiențele sau obstacolele, autoritatea competentă poate impune instituției să ia orice măsuri pe care le consideră necesare și proporționale, ținând seama de gravitatea deficiențelor sau obstacolelor și de efectul măsurilor respective asupra activității economice a instituției.

Autoritatea competentă poate solicita instituției, fără a aduce atingere articolului 104 din Directiva 2013/36/UE, următoarele:

- (a) reducerea profilului de risc al instituției, inclusiv al riscului de lichiditate;
- (b) aplicarea de măsuri de recapitalizare în timp util;
- (c) revizuirea strategiei și structurii instituției;
- (d) efectuarea de modificări în strategia de finanțare, pentru îmbunătățirea rezilienței liniilor de activitate esențiale și a funcțiilor critice;
- (e) efectuarea de modificări în structura de guvernanță a instituției.

Lista de măsuri menționată în prezentul alineat nu împiedică statele membre să autorizeze autoritățile competente să ia măsuri suplimentare în temeiul dreptului intern.

(7) Atunci când o autoritate competentă solicită unei instituții să ia măsuri în conformitate cu alineatul (6), decizia sa cu privire la aceste măsuri este justificată și proporțională.

Decizia se notifică în scris instituției și se supune dreptului la recurs.

(8) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare, precizând criteriile minime pe care autoritatea competentă trebuie să le examineze în vederea evaluării menționate la alineatul (2) din prezentul articol și la articolul 8 alineatul (1).

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 7

Planuri de redresare a grupului

(1) Statele membre se asigură că întreprinderile-mamă din Uniune elaborează și înaintează supraveghetorului consolidant un plan de redresare a grupului. Planurile de redresare a grupului constau într-un plan de redresare destinat grupului în ansamblul său, în frunte cu întreprinderea-mamă din Uniune. Planul de redresare a grupului identifică măsuri a căror implementare poate fi necesară la nivelul întreprinderii-mamă din Uniune și la nivelul fiecărei filiale în parte.

(2) În conformitate cu articolul 8, autoritățile competente pot solicita filialelor să elaboreze și să înainteze planuri de redresare pe bază individuală.

(3) Supraveghetorul consolidant, cu condiția instituirii cerințelor de confidențialitate prevăzute în prezenta directivă, transmite planurile de redresare a grupului:

- (a) autorităților competente relevante menționate la articolele 115 și 116 din Directiva 2013/36/UE;
- (b) autorităților competente ale statelor membre în care sunt situate sucursale semnificative, în măsura în care acest lucru este relevant pentru sucursala respectivă;
- (c) autorității de rezoluție a grupului; și
- (d) autorităților de rezoluție ale filialelor.

(4) Planul de redresare a grupului urmărește stabilizarea grupului în ansamblu sau stabilizarea unei instituții din grup, atunci când aceasta se află în criză, astfel încât să soluționeze sau să elimine cauzele dificultății și să restabilească poziția financiară a grupului sau a instituției în cauză, ținând seama în același timp de poziția financiară a altor entități ale grupului.

Planul de redresare a grupului include dispoziții menite să asigure coordonarea și consecvența măsurilor care se iau la nivelul întreprinderii-mamă din Uniune, la nivelul entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (c) și (d), precum și a măsurilor care se iau la nivelul filialelor și, după caz, în conformitate cu Directiva 2013/36/UE la nivelul sucursalelor semnificative.

(5) Planul de redresare a grupului și orice plan elaborat pentru o filială individuală include elementele menționate la articolul 5. Planurile respective includ, după caz, dispoziții privind un sprijin financiar intragrup, adoptat în conformitate cu un acord privind sprijinul financiar intragrup încheiat în temeiul prevederilor capitolului III.

(6) Planurile de redresare a grupului includ o serie de opțiuni de redresare, stabilind măsuri vizând soluționarea scenariilor menționate la articolul 5 alineatul (6).

În cazul fiecărui scenariu, planul de redresare a grupului identifică eventualele obstacole aflate în calea punerii în aplicare a măsurilor de redresare în cadrul grupului, inclusiv la nivelul entităților individuale prevăzute în plan, și eventualele obstacole majore de natură juridică sau practică aflate în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a datoriilor ori activelor în cadrul grupului.

▼B

(7) Organul de conducere al entității ce elaborează planul de redresare al grupului în temeiul alineatului (1) evaluează și aprobă planul de redresare a grupului înainte de prezentarea acestuia către supraveghetorul consolidant.

*Articolul 8***Evaluarea planurilor de redresare a grupurilor**

(1) Supraveghetorul consolidant, împreună cu autoritățile competente ale filialelor, în urma unei consultări cu autoritățile competente menționate la articolul 116 din Directiva 2013/36/UE și cu autoritățile competente ale sucursalelor semnificative în măsura în care este relevant pentru sucursala semnificativă, examinează planul de redresare a grupului și evaluează măsura în care acesta îndeplinește cerințele și criteriile prevăzute la articolele 6 și 7. Această evaluare se efectuează în conformitate cu procedurile stabilite la articolul 6 și cu prezentul articol și ține seama de impactul potențial al măsurilor de redresare asupra stabilității financiare în toate statele membre în care grupul operează.

(2) Supraveghetorul consolidant și autoritățile competente ale filialelor depun toate eforturile să ajungă la o decizie comună cu privire la:

- (a) examinarea și evaluarea planului de redresare a grupului;
- (b) elaborarea sau nu a unui plan de redresare pe bază individuală pentru instituțiile care fac parte din grup; și
- (c) aplicarea măsurilor menționate la articolul 6 alineatele (5) și (6).

Părțile depun toate eforturile pentru a ajunge la o decizie comună în termen de patru luni de la data transmiterii de către supraveghetorul consolidant a planului de redresare a grupului, în conformitate cu articolul 7 alineatul (3).

ABE poate, la cererea unei autorități competente, să acorde asistență autorităților competente, pentru obținerea unei decizii comune în conformitate cu articolul 31 litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(3) În absența unei decizii comune luate de autoritățile competente, în termen de patru luni de la data transmiterii, cu privire la examinarea și evaluarea planului de redresare a grupului sau la orice măsuri pe care întreprinderea-mamă din Uniune are obligația să le ia în conformitate cu articolul 6 alineatele (5) și (6), supraveghetorul consolidant ia propria decizie în ceea ce privește aceste chestiuni. Supraveghetorul consolidant adoptă decizia ținând cont de opiniile și rezervele celorlalte autorități competente, exprimate în termenul de patru luni. Supraveghetorul consolidant notifică decizia întreprinderii-mamă din Uniune și celorlalte autorități competente.

Dacă, până la finalul respectivei perioade de patru luni, oricare dintre autoritățile competente menționate la alineatul (2) a adus în atenția ABE o problemă menționată la alineatul (7), în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, supraveghetorul consolidant își amână decizia și așteaptă decizia luată de ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând ulterior propria sa decizie în conformitate cu decizia ABE. Perioada de patru luni este considerată a fi perioada de conciliere în înțelesul regulamentului menționat. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absența unei decizii a ABE în termen de o lună, se aplică decizia supraveghetorului consolidant.

▼B

(4) În absența unei decizii comune între autoritățile competente în termen de patru luni de la data transmiterii, cu privire la:

- (a) elaborarea sau nu a unui plan de redresare pe bază individuală pentru instituțiile aflate sub jurisdicția sa; sau
- (b) aplicarea la nivel de filială a măsurilor menționate la articolul 6 alineatele (5) și (6);

fiecare autoritate competentă ia propria sa decizie cu privire la acest aspect.

Dacă, până la finalul perioadei de patru luni, oricare dintre autoritățile competente implicate a adus în atenția ABE o problemă menționată la alineatul (7), în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea competentă a filialei își amână decizia și așteaptă decizia luată de ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând ulterior propria sa decizie în conformitate cu decizia ABE. Perioada de patru luni este considerată a fi perioada de conciliere în înțelesul regulamentul menționat. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absența unei decizii a ABE în termen de o lună, se aplică decizia autorității competente responsabile pentru filială la nivel individual.

(5) Celelalte autorități competente între care nu există un dezacord în conformitate cu alineatul (4) pot ajunge la o decizie comună privind planul de redresare a grupului care acoperă entitățile din grup aflate sub jurisdicțiile lor.

(6) Decizia comună menționată la alineatul (2) sau (5), precum și deciziile adoptate de autoritățile competente în absența deciziei comune menționate la alineatele (3) și (4) sunt recunoscute ca fiind definitive și sunt aplicate de către autoritățile competente din statele membre în cauză.

(7) La solicitarea unei autorități competente în conformitate cu alineatul (3) sau (4), ABE poate doar să acorde asistență autorităților competente pentru ajungerea la un acord în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 referitor la evaluarea planurilor de redresare și la punerea în aplicare a măsurilor prevăzute la articolul 6 alineatul (6) literele (a), (b) și (d).

Articolul 9

Indicatorii planului de redresare

(1) În sensul articolelor 5-8, autoritățile competente solicită ca fiecare plan de redresare să includă un cadru de indicatori, stabilit de instituție, care identifică etapele în care pot fi luate măsurile corespunzătoare menționate în plan. Acești indicatori sunt agreeți de către autoritățile competente atunci când evaluează planurile de redresare în conformitate cu articolele 6 și 8. Indicatorii pot fi calitativi sau cantitativi în ceea ce privește poziția financiară a instituției, și pot fi monitorizați cu ușurință. Autoritățile competente se asigură că instituțiile pun în aplicare dispoziții adecvate pentru monitorizarea periodică a indicatorilor.

Fără a aduce atingere primului paragraf, o instituție poate:

- (a) să ia măsuri pe baza planului său de redresare în cazul în care indicatorul relevant nu a fost respectat, însă numai atunci când conducerea instituției consideră că acest lucru este adecvat în condițiile date; sau

▼B

- (b) să nu ia o astfel de măsură în cazul în care conducerea instituției consideră că acest lucru nu este adecvat în condițiile date.

Decizia de a lua o măsură prevăzută în planul de redresare sau decizia de a nu lua o astfel de măsură este notificată fără întârziere autorității competente.

- (2) Până la 3 iulie 2015, ABE elaborează orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 prin care specifică lista minimă a indicatorilor calitativi și cantitativi menționați la alineatul (1).

Secțiunea 3**Planificarea rezoluției***Articolul 10***Planuri de rezoluție**

(1) Autoritatea de rezoluție, după consultarea autorității competente, precum și după consultarea cu autoritățile de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative în măsura în care este relevant pentru sucursala semnificativă, elaborează un plan de rezoluție pentru fiecare instituție care nu face parte dintr-un grup supus supravegherii consolidate în conformitate cu articolele 111 și 112 din Directiva 2013/36/UE. Planul de rezoluție prevede măsurile de rezoluție pe care autoritatea de rezoluție ar putea să le întreprindă atunci când instituția îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție. Informațiile prevăzute la alineatul (7) litera (a) se comunică instituției în cauză.

(2) În elaborarea planului de rezoluție, autoritatea de rezoluție identifică obstacolele majore în calea posibilității de soluționare și, dacă este necesar și proporționat, prevede măsuri relevante pentru soluționarea respectivelor obstacole în conformitate cu capitolul II din prezentul titlu.

(3) Planul de rezoluție ia în considerare scenarii relevante, prevăzând inclusiv posibilitatea ca intrarea în dificultate să se datoreze unor circumstanțe particulare și individuale sau să survină pe fondul unei instabilități financiare extinse sau al unor evenimente sistemice. Planul de rezoluție nu trebuie să se bazeze pe niciuna dintre următoarele:

- (a) orice sprijin financiar public extraordinar pe lângă utilizarea mecanismelor de finanțare instituite în conformitate cu articolul 100;
- (b) orice asistență privind lichiditatea în situații de urgență din partea băncii centrale; sau
- (c) orice asistență privind lichiditatea din partea băncii centrale furnizată cu garanții, rate ale dobânzilor sau durate non-standard.

(4) Planul de rezoluție include o analiză a modului și a momentului în care instituția poate solicita, în condițiile prevăzute în plan, accesul la facilitățile oferite de banca centrală și identifică acele active ce pot fi folosite drept garanții.

▼B

(5) Autoritățile de rezoluție pot solicita instituțiilor să le ofere asistență la elaborarea și actualizarea planurilor.

(6) Planul de rezoluție al instituției este reexaminat și, după caz, actualizat cel puțin o dată pe an și după orice modificare importantă a structurii organizaționale sau juridice, a activității economice sau a poziției financiare a instituției care ar putea avea un efect semnificativ asupra eficacității respectivului plan sau care ar impune o modificare a planului de rezoluție.

În scopul examinării sau actualizării planurilor de rezoluție în conformitate cu primul paragraf, instituțiile și autoritățile competente comunică prompt autorităților de rezoluție orice modificare care impune o astfel de examinare sau actualizare a planului.

▼M3

Reexaminarea menționată la primul paragraf de la prezentul alineat se realizează după punerea în aplicare a măsurilor de rezoluție sau după exercitarea competențelor menționate la articolul 59.

La stabilirea termenelor menționate la alineatul (7) literele (o) și (p) din prezentul articol în circumstanțele menționate la al treilea paragraf de la prezentul alineat, autoritatea de rezoluție ia în considerare termenul pentru a se conforma cerinței menționate la articolul 104b din Directiva 2013/36/UE.

▼B

(7) Fără a aduce atingere articolului 4, planul de rezoluție stabilește opțiuni de aplicare asupra instituției a instrumentelor și competențelor de rezoluție menționate în titlul IV. Acesta cuprinde, cuantificat de câte ori este necesar și posibil:

- (a) un rezumat al elementelor-cheie ale planului;
- (b) un rezumat al modificărilor importante survenite în cadrul instituției ulterior transmiterii ultimelor informații referitoare la rezoluție;
- (c) o demonstrație a modului în care funcțiile critice și liniile de activitate esențiale ar putea fi separate de alte funcții, din punct de vedere juridic și economic, în măsura necesară asigurării continuității acestora în cazul intrării în dificultate a instituției;
- (d) o estimare a calendarului punerii în aplicare a fiecărui aspect important al planului;
- (e) o descriere detaliată a evaluării posibilităților de soluționare, efectuată în conformitate cu alineatul (2) din prezentul articol și articolul 15;
- (f) o descriere a tuturor măsurilor necesare conform articolului 17 pentru a aborda sau înlătura obstacolele din calea posibilităților de soluționare, identificate în urma evaluării efectuate în conformitate cu articolul 15;
- (g) o descriere a proceselor de stabilire a valorii și tranzacționabilității funcțiilor critice, a liniilor de activitate esențiale și a activelor instituției;
- (h) o descriere detaliată a măsurilor destinate garantării faptului că informațiile solicitate în conformitate cu articolul 11 sunt actualizate și puse la dispoziția autorităților de rezoluție în orice moment;
- (i) explicarea, de către autoritatea de rezoluție, a modului în care pot fi finanțate opțiunile de rezoluție fără recurgerea la oricare dintre următoarele:
 - (i) niciun fel de sprijin financiar public extraordinar, în afara utilizării mecanismelor de finanțare instituite în conformitate cu articolul 100;

▼ B

- (ii) asistență privind lichiditatea în situații de urgență din partea băncii centrale; sau
- (iii) asistență privind lichiditatea din partea băncii centrale furnizată cu garanții, rate ale dobânzilor sau durate non-standard;
- (j) o descriere detaliată a diferitelor strategii de rezoluție care ar putea fi aplicate, în funcție de diferitele scenarii posibile și termenele aplicabile;
- (k) o descriere a interdependențelor critice;
- (l) o descriere a opțiunilor care ar permite menținerea accesului la serviciile de plăți și de compensare și o evaluare a portabilității pozițiilor clientului;
- (m) o analiză a impactului planului asupra angajaților instituției, inclusiv o evaluare a oricăror costuri asociate și o descriere a procedurilor vizate pentru consultarea personalului în cursul procesului de rezoluție, ținând seama de sistemele naționale de dialog cu partenerii sociali, după caz;
- (n) un plan de comunicare cu mass-media și cu publicul;

▼ M3

- (o) cerințele menționate la articolele 45e și 45f, precum și un termen pentru a ajunge la nivelul respectiv, în conformitate cu articolul 45m;
- (p) în cazul în care autoritatea de rezoluție aplică articolul 45b alineatul (4), (5) sau (7), un calendar pentru asigurarea conformității de către entitatea de rezoluție, în conformitate cu articolul 45m;

▼ B

- (q) o descriere a operațiunilor și a sistemelor esențiale pentru a menține funcționarea continuă a proceselor operaționale ale instituției;
- (r) după caz, orice opinie exprimată de instituție cu privire la planul de rezoluție.

(8) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a solicita unei instituții și unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d) să păstreze o evidență detaliată a contractelor financiare la care aceasta este parte. Autoritatea de rezoluție poate specifica un termen în care instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d) trebuie să furnizeze respectivele evidențe. Același termen se aplică tuturor instituțiilor și tuturor entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) aflate sub jurisdicția sa. Autoritatea de rezoluție poate decide să stabilească termene diferite pentru diferitele tipuri de contracte financiare menționate la articolul 2 punctul 100. Prezentul alineat nu aduce atingere competențelor de colectare a informațiilor ale autorității competente.

▼ C1

- (9) ABE, după consultarea cu CERS, elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare detaliate, specificând conținutul planului de rezoluție.

▼B

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

*Articolul 11***Informații de furnizat pentru planurile de rezoluție și cooperarea din partea instituției**

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a solicita instituțiilor:

- (a) să coopereze atât cât este necesar la elaborarea planurilor de rezoluție;
- (b) să furnizeze, fie direct, fie prin intermediul autorității competente, toate informațiile necesare elaborării și punerii în aplicare a planurilor de rezoluție.

Mai exact, autoritățile de rezoluție au competența de a solicita, printre altele, informațiile și analiza menționate în secțiunea B din anexă.

(2) Autoritățile competente din statele membre relevante cooperează cu autoritățile de rezoluție pentru a verifica în ce măsură informațiile menționate la alineatul (1) sunt deja disponibile, în întregime sau în parte. În cazul în care ele sunt disponibile, autoritățile competente furnizează aceste informații autorităților de rezoluție.

(3) ABE elaborează proiectele de standarde tehnice pentru a specifica procedurile de punere în aplicare referitoare la proceduri și un set minim de formulare și modele tip pentru furnizarea informațiilor în temeiul prezentului articol.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

*Articolul 12***Planuri de rezoluție a grupului****▼M3**

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție ale grupului, împreună cu autoritățile de rezoluție ale filialelor și în urma consultării autorităților de rezoluție ale sucursalelor semnificative, în măsura în care acest lucru este relevant pentru sucursala de importanță semnificativă, elaborează planul de rezoluție a grupului. Acest plan de rezoluție a grupului identifică măsurile care se impun în ceea ce privește:

- (a) întreprinderea-mamă din Uniune;
- (b) filialele care fac parte din grup și sunt stabilite în Uniune;
- (c) entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (c) și (d); și
- (d) sub rezerva titlului VI, filialele care fac parte din grup și sunt situate în afara Uniunii.

▼ M3

În conformitate cu măsurile menționate la primul paragraf, planul de rezoluție identifică pentru fiecare grup entitățile de rezoluție și grupurile de rezoluție.

▼ B

(2) Planul de rezoluție a grupului trebuie să fie elaborat pe baza informațiilor furnizate în conformitate cu articolul 11.

(3) Planul de rezoluție a grupului:

▼ M3

(a) stabilește măsurile de rezoluție care urmează a fi luate de entitățile de rezoluție în scenariile menționate la articolul 10 alineatul (3) și implicațiile acestor măsuri de rezoluție pentru celelalte entități din grup menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d), întreprinderea-mamă și instituțiile filiale;

(aa) în cazul în care un grup este format din mai multe grupuri de rezoluție, stabilește măsurile de rezoluție care urmează a fi luate în cazul entităților de rezoluție din cadrul fiecărui grup de rezoluție și efectele acestor măsuri asupra:

(i) altor entități din grup care fac parte din același grup de rezoluție;

(ii) altor grupuri de rezoluție;

(b) examinează în ce măsură instrumentele de rezoluție ar putea fi aplicate și competențele de rezoluție exercitate, în ceea ce privește entitățile de rezoluție stabilite în Uniune în mod coordonat, inclusiv măsurile care vizează facilitarea achiziționării, de către un terț din grup în ansamblul său, a unor linii de activitate separate sau a unor activități desfășurate de mai multe entități din grup, sau în cazul anumitor entități din grup sau al anumitor grupuri de rezoluție și identifică eventualele obstacole din calea unei rezoluții coordonate;

▼ B

(c) în cazul grupurilor care conțin entități constituite în țări terțe, identifică modalitățile adecvate de cooperare și de coordonare cu autoritățile relevante ale respectivelor țări terțe și implicațiile pentru rezoluția în cadrul Uniunii.

(d) identifică măsurile necesare, inclusiv separarea din punct de vedere juridic și economic a anumitor funcții sau liniile de activitate, pentru a facilita rezoluția grupului, atunci când sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție;

▼ M3

(e) stabilește măsuri suplimentare, care nu sunt prevăzute în prezenta directivă, pe care autoritățile de rezoluție relevante intenționează să le ia în cazul entităților din cadrul fiecărui grup de rezoluție;

▼ B

(f) identifică modul în care ar putea fi finanțate măsurile de rezoluție a grupului și în cazul în care ar fi necesare mecanisme de finanțare, definește principii de partajare a responsabilității pentru respectiva finanțare între surse de finanțare din diferite state membre. Planul nu trebuie să se bazeze pe niciuna dintre următoarele:

(i) orice fel de sprijin financiar public extraordinar, în afara utilizării mecanismelor de finanțare instituite în conformitate cu articolul 100;

▼B

- (ii) orice asistență privind lichiditatea în situații de urgență din partea băncii centrale; sau
- (iii) orice asistență privind lichiditatea din partea băncii centrale furnizată cu garanții, rate ale dobânzilor sau durate non-standard.

Principiile respective sunt definite pe baza unor criterii echitabile și echilibrate și iau în considerare în special articolul 107 alineatul (5) și impactul asupra stabilității financiare în toate statele membre vizate.

(4) Evaluarea posibilităților de soluționare a grupului în temeiul articolului 16 se realizează concomitent cu elaborarea și actualizarea planului de rezoluție a grupului în conformitate cu prezentul articol. În planul de rezoluție a grupului se include o descriere detaliată a evaluării posibilităților de soluționare, efectuată în conformitate cu articolul 16.

(5) Planul de rezoluție a grupului nu are un impact disproporționat asupra niciunui stat membru.

▼C1

(6) ABE, după consultarea cu CERS, elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare, specificând conținutul planului de rezoluție, ținând cont de diversitatea modelelor de afaceri ale grupurilor de pe piața internă.

▼B

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

*Articolul 13***Cerințe și proceduri pentru planurile de rezoluție a grupurilor**

(1) Întreprinderile-mamă din Uniune transmit informațiile care pot fi solicitate în conformitate cu articolul 11 către autoritatea de rezoluție a grupului. Aceste informații se referă la întreprinderea-mamă din Uniune, și, conform solicitării, la fiecare dintre entitățile care fac parte din grup, inclusiv cele menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (c) și (d).

Cu condiția instituirii cerințelor de confidențialitate prevăzute de prezenta directivă, autoritatea de rezoluție a grupului transmite informațiile menționate în prezentul alineat către:

- (a) ABE;
- (b) autoritățile de rezoluție ale filialelor;
- (c) autoritățile de rezoluție ale jurisdicțiilor în care sunt situate sucursale semnificative, în măsura în care acest lucru este relevant pentru sucursala semnificativă;
- (d) autorităților competente relevante menționate la articolele 115 și 116 din Directiva 2013/36/UE; și

▼B

- (e) autoritățile de rezoluție ale statelor membre în care sunt stabilite entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (c) și (d).

Informațiile furnizate de autoritatea de rezoluție a grupului autorităților de rezoluție și autorităților competente ale filialelor, autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative și autorităților competente relevante menționate la articolele 115 și 116 din Directiva 2013/36/UE, includ cel puțin toate informațiile relevante pentru filială sau pentru sucursala semnificativă. Informațiile furnizate ABE cuprind toate informațiile relevante pentru rolul ABE referitor la planurile de rezoluție a grupului. În cazul informațiilor referitoare la filiale din țări terțe, autoritatea de rezoluție la nivel de grup nu are obligația de a le transmite fără consimțământul autorității de supraveghere sau al autorității de rezoluție relevante din țara terță respectivă.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție a grupurilor, acționând împreună cu autoritățile de rezoluție menționate la alineatul (1) al doilea paragraf din prezentul articol, elaborează și actualizează planurile de rezoluție a grupurilor, în cadrul colegiilor de rezoluție și după consultarea cu autoritățile competente relevante, inclusiv cu autoritățile competente din jurisdicțiile statelor membre în care sunt situate sucursale de importanță semnificativă. Autoritățile de rezoluție a grupului pot, cu condiția să îndeplinească cerințele de confidențialitate stabilite la articolul 98 din prezenta directivă, să ia inițiativa de a implica în elaborarea și actualizarea planurilor de rezoluție a grupului autorități de rezoluție din țări terțe în ale căror jurisdicții grupul a înființat filiale, holdinguri financiare sau sucursale semnificative în sensul articolului 51 din Directiva 2013/36/UE.

(3) Statele membre se asigură că planurile de rezoluție a grupului sunt reexaminare și, după caz, actualizate, cel puțin o dată pe an, precum și după orice modificare a structurii juridice sau organizaționale, a activității economice sau a poziției financiare a grupului, inclusiv a oricărei entități din grup, care ar putea avea un efect major asupra planului sau ar necesita modificarea sa.

(4) Adoptarea planului de rezoluție a grupului ia forma unei decizii comune a autorității de rezoluție a grupului și a autorităților de rezoluție ale filialelor.

▼M3

În cazul în care un grup este format din mai multe grupuri de rezoluție, planificarea măsurilor de rezoluție menționate la articolul 12 alineatul (3) litera (aa) se include într-o decizie comună, astfel cum se menționează la primul paragraf de la prezentul alineat.

▼B

Aceste autorități de rezoluție iau o decizie comună în termen de patru luni de la data transmiterii de către autoritatea de rezoluție a grupului a informațiilor menționate la alineatul (1) al doilea paragraf.

ABE poate, la cererea unei autorități competente, acorda asistență autorităților de rezoluție, în vederea ajungerii la o decizie comună în conformitate cu articolul 31 litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(5) În absența unei decizii comune a autorităților de rezoluție în termen de patru luni, autoritatea de rezoluție a grupului ia propria decizie cu privire la planul de rezoluție a grupului. Decizia este temeinic motivată și ia în considerare avizele și rezervele altor autorități de rezoluție. Decizia se transmite întreprinderii-mamă din Uniune de către autoritate de rezoluție a grupului.

▼B

Sub rezerva alineatului (9) din prezentul articol, dacă până la finalul perioadei de patru luni, oricare dintre autoritățile de rezoluție aduce problema în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea de rezoluție a grupului își amână decizia și așteaptă orice decizie care poate fi luată de ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând ulterior propria sa decizie în conformitate cu decizia ABE. Perioada de patru luni este considerată a fi perioada de conciliere în înțelesul regulamentului menționat. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absența unei decizii a ABE în termen de o lună, se aplică decizia autorității de rezoluție a grupului.

(6) ►**M3** În absența unei decizii comune a autorităților de rezoluție în termen de patru luni, fiecare autoritate de rezoluție responsabilă pentru o filială care nu este de acord cu planul de rezoluție a grupului ia propria sa decizie și, după caz, identifică entitatea de rezoluție și elaborează și păstrează la zi un plan de rezoluție pentru grupul de rezoluție format din entitățile aflate în jurisdicția sa. Fiecare dintre deciziile individuale ale autorităților de rezoluție care și-au exprimat dezacordul este motivată temeinic, prezintă motivele dezacordului cu planul de rezoluție a grupului care a fost propus și ia în considerare avizele și rezervele celorlalte autorități de rezoluție și ale autorităților competente. Fiecare autoritate de rezoluție notifică decizia sa celorlalți membri ai colegiului de rezoluție. ◀

Sub rezerva alineatului (9) din prezentul articol, dacă până la finalul perioadei de patru luni, oricare dintre autoritățile de rezoluție aduce problema în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea de rezoluție în cauză își amână decizia și așteaptă orice decizie care poate fi luată de ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând ulterior propria sa decizie în conformitate cu decizia ABE. Perioada de patru luni este considerată a fi perioada de conciliere în înțelesul regulamentului menționat. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absența unei decizii a ABE în termen de o lună, se aplică decizia autorității de rezoluție a filialei.

(7) Celelalte autorități de rezoluție între care nu există un dezacord în conformitate cu alineatul (6) pot ajunge la o decizie comună privind planul de rezoluție a grupului care acoperă entitățile din grup aflate sub jurisdicțiile lor.

(8) Deciziile comune menționate la alineatele (4) și (7), precum și deciziile adoptate de autoritățile de rezoluție în absența deciziei comune menționate la alineatele (5) și (6) sunt recunoscute ca fiind definitive și sunt aplicate de către celelalte autorități de rezoluție vizate.

(9) În conformitate cu alineatele (5) și (6) din prezentul articol, la cererea unei autorități de rezoluție, ABE poate acorda asistență autorităților de rezoluție în vederea ajungerii la un acord în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, cu excepția cazului în care oricare dintre autoritățile de rezoluție vizate evaluează că aspectul care face obiectul dezacordului poate afecta în orice mod responsabilitățile fiscale ale statului său membru.

▼B

(10) În cazul în care sunt luate decizii comune în temeiul alineatelor (4) și (7) și în cazul în care o autoritate de rezoluție consideră, în temeiul alineatului (9), că motivul dezacordului privind planurile de rezoluție a grupului aduce atingere responsabilităților fiscale ale statului său membru, aceasta procedează la o reevaluare a planului de rezoluție a grupului, inclusiv cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile.

*Articolul 14***Transmiterea planurilor de rezoluție către autoritățile competente**

(1) Autoritatea de rezoluție transmite autorităților competente relevante planurile de rezoluție și orice modificări aduse acestora.

(2) Autoritatea de rezoluție a grupului transmite autorităților competente relevante planurile de rezoluție a grupurilor și orice modificări aduse acestora.

*CAPITOLUL II****Posibilitățile de soluționare****Articolul 15***Evaluarea posibilităților de soluționare în cazul instituțiilor**

(1) Statele membre se asigură că autoritatea de rezoluție, după consultarea cu autoritatea competentă și cu autoritățile de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative, în măsura în care acest lucru este relevant pentru sucursalele semnificative, evaluează măsura în care o instituție ce nu face parte din grup poate face obiectul unei rezoluții, fără să se bazeze pe niciuna din următoarele:

- (a) orice fel de sprijin financiar public extraordinar, în afara utilizării mecanismelor de finanțare instituite în conformitate cu articolul 100;
- (b) orice asistență privind lichiditatea în situații de urgență din partea băncii centrale;
- (c) orice asistență privind lichiditatea din partea băncii centrale oferit cu garanții, dobânzi sau durate non-standard.

Se consideră că rezoluția unei instituții este posibilă dacă autoritatea de rezoluție consideră fezabil și credibil, fie să lichideze instituția prin procedura obișnuită de insolvență, fie să declanșeze procedura de rezoluție, aplicând instituției diferitele instrumente și competențe de rezoluție evitând pe cât posibil orice efect negativ semnificativ asupra sistemului

▼B

financiar al statului membru în care este stabilită instituția, al altor state membre sau al Uniunii, inclusiv în caz de instabilitate financiară mai extinsă sau de evenimente la scara întregului sistem, cu scopul de a asigura continuitatea funcțiilor critice desfășurate de instituție. Autoritățile de rezoluție notifică ABE în timp util ori de câte ori se consideră că rezoluția unei instituții nu este posibilă.

(2) Pentru a evalua posibilitățile de soluționare menționate la alineatul (1), autoritatea de rezoluție examinează cel puțin elementele menționate în secțiunea C din anexă.

(3) Evaluarea posibilităților de soluționare în temeiul prezentului articol este efectuată de autoritatea de rezoluție concomitent cu elaborarea și actualizarea planului de rezoluție în conformitate cu articolul 10, și totodată în scopul elaborării și actualizării planului.

(4) ABE, după consultarea CERS, elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare, specificând criteriile și procesele care trebuie examinate în vederea evaluării posibilităților de soluționare a instituțiilor sau a grupurilor menționate la alineatul (2) din prezentul articol și la articolul 16.

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la 3 iulie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

*Articolul 16***Evaluarea posibilităților de soluționare în cazul grupurilor**

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție a grupului, împreună cu autoritățile de rezoluție a filialelor, după consultarea cu supraveghetorul consolidant și cu autoritățile competente ale filialelor respective, precum și autoritățile de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative, în măsura în care acest lucru este relevant pentru sucursalele semnificative, evaluează măsura în care un grup poate face obiectul unei proceduri de rezoluție, fără să se bazeze pe niciuna din următoarele:

- (a) orice sprijin financiar public extraordinar, în afara utilizării mecanismelor de finanțare instituite în conformitate cu articolul 100;
- (b) orice asistență privind lichiditatea în situații de urgență din partea băncii centrale;
- (c) orice asistență privind lichiditatea din partea băncii centrale furnizată cu garanții, dobânzi sau durate non-standard.

▼M3

Se consideră că rezoluția unui grup este posibilă dacă autoritățile de rezoluție consideră că este fezabil și credibil fie să lichideze entitățile din grup prin procedura obișnuită de insolvență, fie să declanșeze procedura de rezoluție a grupului aplicând instrumente și exercitând competențe de rezoluție, în privința entităților din grup care fac obiectul rezoluției, evitând totodată, pe cât posibil, orice consecință negativă semnificativă asupra sistemelor financiare ale statelor membre în care se situează entitățile sau filialele din grup, ale altor state membre sau ale Uniunii, inclusiv instabilitate financiară mai extinsă sau de evenimente la scara întregului sistem, cu scopul de a asigura continuitatea funcțiilor critice îndeplinite de acele entități din grup, atunci când acestea pot fi separate cu ușurință în timp util sau prin alte mijloace.

▼ M3

Autoritățile de rezoluție ale grupului notifică ABE în timp util dacă acestea consideră că rezoluția unui grup nu este posibilă.

▼ B

Evaluarea posibilităților de soluționare a unui grup este luată în considerare în cadrul colegiilor de rezoluție menționate la articolul 88.

(2) Pentru a evalua posibilitățile de soluționare a grupului, autoritățile de rezoluție examinează cel puțin elementele menționate în secțiunea C din anexă.

(3) Evaluarea posibilităților de soluționare a grupului în temeiul prezentului articol se realizează concomitent cu și în scopul elaborării și actualizării planurilor de rezoluție a grupului în conformitate cu articolul 12. Evaluarea se realizează în cadrul procedurilor de luare a deciziilor prevăzute la articolul 13.

▼ M3

(4) Statele membre se asigură că, în cazul în care un grup este format din mai multe grupuri de rezoluție, autoritățile menționate la alineatul (1) evaluează posibilitatea de soluționare a fiecărui grup de rezoluție în conformitate cu prezentul articol.

Evaluarea menționată la primul paragraf de la prezentul alineat se efectuează în plus față de evaluarea posibilității de soluționare a grupului în ansamblul său și se efectuează în cadrul procedurii decizionale prevăzute la articolul 13.

*Articolul 16a***Competența de a interzice anumite distribuiri**

(1) În cazul în care o entitate se află în situația în care respectă cerința amortizorului combinat atunci când aceasta este luată în considerare în plus față de fiecare dintre cerințele menționate la articolul 141a alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din Directiva 2013/36/UE, însă nu respectă cerința amortizorului combinat atunci când aceasta este luată în considerare în plus față de cerințele menționate la articolele 45c și 45d din prezenta directivă, atunci când sunt calculate în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (a) din prezenta directivă, autoritatea de rezoluție a entității respective are competența, în conformitate cu alineatele (2) și (3) de la prezentul articol, de a interzice entității să distribuie mai mult decât suma maxim distribuibilă aferentă cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile („M-MDA”), calculată în conformitate cu alineatul (4) de la prezentul articol, prin oricare dintre următoarele măsuri:

- (a) efectuarea unei distribuiri în legătură cu fondurile proprii de nivel 1 de bază;
- (b) crearea unei obligații de a plăti o remunerație variabilă sau beneficii discreționare de tipul pensiilor ori a unei obligații de a plăti o remunerație variabilă dacă obligația de plată a fost creată într-un moment când entitatea nu îndeplinea cerința amortizorului combinat; sau
- (c) efectuarea de plăți legate de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar.

În cazul în care o entitate se află în situația menționată la primul paragraf, aceasta informează imediat autoritatea de rezoluție cu privire la neconformitatea respectivă.

▼ **M3**

(2) În situația menționată la alineatul (1), autoritatea de rezoluție a entității, după consultarea autorității competente, evaluează fără întârzieri inutile dacă să își exercite sau nu competența menționată la alineatul (1), ținând seama de toate elementele următoare:

- (a) motivul, durata și amploarea neconformității, precum și impactul acesteia asupra posibilității de soluționare;
- (b) evoluția situației financiare a entității și probabilitatea ca aceasta să îndeplinească, în viitorul apropiat, condiția menționată la articolul 32 alineatul (1) litera (a);
- (c) eventualitatea ca entitatea să fie capabilă să asigure conformitatea cu cerințele menționate la alineatul (1) într-un interval de timp rezonabil;
- (d) în cazul în care entitatea nu este în măsură să înlocuiască datoriile care nu mai îndeplinesc criteriile de eligibilitate sau de scadență prevăzute la articolele 72b și 72c din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 ori la articolul 45b sau la articolul 45f alineatul (2) din prezenta directivă, dacă această incapacitate este legată de specificul entității sau este cauzată de perturbări la nivelul întregii piețe;
- (e) dacă exercitarea competenței menționate la alineatul (1) este mijlocul cel mai adecvat și proporțional de abordare a situației entității, luând în considerare, potențialul său impact atât asupra condițiilor de finanțare, cât și asupra posibilității de soluționare a entității în cauză.

Autoritatea de rezoluție își repetă evaluarea oportunității de a exercita competența menționată la alineatul (1) cel puțin o dată pe lună, atât timp cât entitatea continuă să se afle în situația menționată la alineatul (1).

(3) Dacă autoritatea de rezoluție constată că entitatea se află încă în situația menționată la alineatul (1) la nouă luni după ce entitatea i-a notificat această situație, autoritatea de rezoluție, după consultarea autorității competente, își exercită competența menționată la alineatul (1), cu excepția cazului în care autoritatea de rezoluție constată, în urma unei evaluări, că sunt îndeplinite cel puțin două dintre următoarele condiții:

- (a) neconformitatea este cauzată de o perturbare gravă a funcționării piețelor financiare, care generează tensiuni majore la nivelul mai multor segmente ale piețelor financiare;
- (b) perturbarea menționată la litera (a) nu doar conduce la creșterea volatilității prețurilor pentru instrumentele de fonduri proprii și de datorii eligibile ale entității sau la creșterea costurilor pentru entitate, ci determină și închiderea totală sau parțială a unor piețe care împiedică entitatea să emită instrumente de fonduri proprii și de datorii eligibile pe respectivele piețe;
- (c) închiderea piețelor menționată la litera (b) este constatată nu numai pentru entitatea în cauză, ci și pentru mai multe alte entități;
- (d) perturbarea menționată la litera (a) împiedică entitatea în cauză să emită instrumente de fonduri proprii și de datorii eligibile suficient pentru a remedia neconformitatea; sau
- (e) o exercitare a competenței prevăzute la alineatul (1) are efecte de propagare negative pentru o parte a sectorului bancar, subminând astfel potențial stabilitatea financiară.

▼ M3

În cazul în care se aplică excepția prevăzută la primul paragraf, autoritatea de rezoluție notifică autorității competente decizia sa și își explică evaluarea în scris.

Autoritatea de rezoluție repetă în fiecare lună evaluarea proprie cu privire la aplicabilitatea excepției menționate la primul paragraf.

(4) M-MDA se calculează prin înmulțirea sumei calculate în conformitate cu alineatul (5) cu factorul stabilit în conformitate cu alineatul (6). M-MDA se reduce cu orice quantum care rezultă ca urmare a oricăreia dintre măsurile menționate la alineatul (1) litera (a), (b) sau (c).

(5) Suma de înmulțit în conformitate cu alineatul (4) constă în:

(a) orice profituri intermediare neincluse în fondurile proprii de nivel 1 de bază în conformitate cu articolul 26 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu excluderea oricărei distribuiri de profituri sau a oricărei plăți care rezultă ca urmare a măsurilor menționate la alineatul (1) litera (a), (b) sau (c) de la prezentul articol;

plus

(b) orice profituri la sfârșit de exercițiu financiar neincluse în fondurile proprii de nivel 1 de bază în conformitate cu articolul 26 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu excluderea oricărei distribuiri de profituri sau a oricărei plăți care rezultă ca urmare a măsurilor menționate la alineatul (1) litera (a), (b) sau (c) de la prezentul articol;

minus

(c) sumele care ar trebui achitate ca impozit dacă elementele specificate la literele (a) și (b) de la prezentul alineat ar fi reținute.

(6) Factorul menționat la alineatul (4) se stabilește după cum urmează:

(a) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 de bază menținute de entitate care nu sunt utilizate pentru a îndeplini oricare dintre cerințele prevăzute la articolul 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la articolele 45c și 45d din prezenta directivă, exprimate ca procent din quantumul total al expunerii la risc calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, se situează în prima cuartilă (și anume, cea mai scăzută) a cerinței amortizorului combinat, factorul este 0;

(b) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 de bază menținute de entitate care nu sunt utilizate pentru a îndeplini oricare dintre cerințele prevăzute la articolul 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la articolele 45c și 45d din prezenta directivă, exprimate ca procent din quantumul total al expunerii la risc calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, se situează în a doua cuartilă a cerinței amortizorului combinat, factorul este 0,2;

(c) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 de bază menținute de entitate care nu sunt utilizate pentru a îndeplini cerințele prevăzute la articolul 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la articolele 45c și 45d din prezenta directivă, exprimate ca procent din quantumul total al expunerii la risc calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, se situează în a treia cuartilă a cerinței amortizorului combinat, factorul este 0,4;

▼ M3

- (d) în cazul în care fondurile proprii de nivel 1 de bază menținute de entitate care nu sunt utilizate pentru a îndeplini cerințele prevăzute la articolul 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la articolele 45c și 45d din prezenta directivă, exprimate ca procent din cuantumul total al expunerii la risc calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, se situează în a patra quartilă (și anume, cea mai ridicată) a cerinței amortizorului combinat, factorul este 0,6.

Limitele superioară și inferioară ale fiecărei quartile a cerinței amortizorului combinat se calculează după cum urmează:

$$\text{Limita inferioară a quartilei} = \frac{\text{Cerința amortizorului combinat}}{4} \times (Q_n - 1)$$

$$\text{Limita superioară a quartilei} = \frac{\text{Cerința amortizorului combinat}}{4} \times Q_n$$

unde „ Q_n ” = numărul de ordine al quartilei în cauză.

▼ B*Articolul 17***Competența de a aborda sau de a înlătura obstacolele din calea posibilităților de soluționare****▼ M3**

- (1) Statele membre se asigură că, atunci când, în urma evaluării posibilității de soluționare a unei entități, efectuată în conformitate cu articolele 15 și 16, autoritatea de rezoluție constată, după consultarea autorității competente, existența unor obstacole semnificative în calea posibilității de soluționare a entității respective, autoritatea de rezoluție respectivă notifică aceste constatări în scris entității în cauză, autorității competente și autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative.

▼ B

- (2) Cerința aplicabilă autorităților de rezoluție de a elabora planuri de rezoluție și autorităților de rezoluție relevante de a ajunge la o decizie comună cu privire la planurile de rezoluție a grupurilor de la articolul 10 alineatul (1) și, respectiv, articolul 13 alineatul (4) este suspendată ca urmare a notificării menționate la alineatul (1) din prezentul articol, până ce măsurile de îndepărtare a obstacolelor semnificative din calea posibilităților de soluționare au fost acceptate de autoritatea de rezoluție în temeiul alineatului (3) din prezentul articol sau au fost decise în temeiul alineatului (4) din prezentul articol.

▼ M3

- (3) În termen de patru luni de la data primirii unei notificări în conformitate cu alineatul (1), entitatea propune autorității de rezoluție posibile măsuri având ca scop abordarea sau înlăturarea obstacolelor semnificative identificate în notificare.

În termen de două săptămâni de la data primirii unei notificări în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol, entitatea propune autorității de rezoluție posibile măsuri și calendarul punerii lor în aplicare pentru a se asigura respectarea de către entitate a articolului 45e sau 45f din prezenta directivă și a cerinței amortizorului combinat, în cazul în care un obstacol semnificativ în calea posibilității de soluționare este cauzat de una dintre situațiile următoare:

▼ **M3**

- (a) entitatea respectă cerința amortizorului combinat atunci când aceasta este luată în considerare suplimentar față de fiecare dintre cerințele menționate la articolul 141a alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din Directiva 2013/36/UE, însă nu respectă cerința amortizorului combinat atunci când aceasta este luată în considerare în plus față de cerințele menționate la articolele 45c și 45d din prezenta directivă, atunci când sunt calculate în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (a) din prezenta directivă; sau
- (b) entitatea nu respectă cerințele menționate la articolele 92a și 494 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau cerințele menționate la articolele 45c și 45d din prezenta directivă.

Calendarul pentru punerea în aplicare a măsurilor propuse în temeiul celui de al doilea paragraf ia în considerare cauzele obstacolului semnificativ.

Autoritatea de rezoluție, după consultarea autorității competente, evaluează eficacitatea măsurilor propuse în temeiul primului și celui de-al doilea paragraf în abordarea sau înlăturarea obstacolului semnificativ în cauză.

- (4) Dacă constată că măsurile propuse de o entitate în conformitate cu alineatul (3) nu reduc sau nu înlătură în mod eficient obstacolele în cauză, autoritatea de rezoluție, fie direct, fie indirect prin intermediul autorității competente, solicită entității să ia măsuri alternative care pot conduce la atingerea acestui obiectiv și notifică măsurile respective în scris entității, care în termen de o lună propune un plan vizând intrarea în conformitate cu acestea.

În identificarea măsurilor alternative, autoritatea de rezoluție demonstrează că măsurile propuse de entitate nu ar reuși să îndeparteze obstacolele din calea posibilității de soluționare și în ce mod măsurile alternative propuse sunt potrivite pentru îndepartarea acestora. Autoritatea de rezoluție ține seama de amenințarea pe care aceste obstacole la posibilitatea de soluționare o reprezintă pentru stabilitatea financiară și de efectul măsurilor asupra activității economice a entității, asupra stabilității acesteia și a capacității sale de a contribui la economie.

▼ **B**

- (5) În sensul alineatului (4), autoritățile de rezoluție au competența de a lua oricare dintre următoarele măsuri:
 - (a) să solicite ► **M3** entitate ◀ revizuirea oricăror acorduri de finanțare intragrup sau examinarea motivelor pentru absența acestora, sau încheierea unor acorduri de servicii, fie intragrup, fie cu părți terțe, pentru a asigura furnizarea de funcții critice;
 - (b) să solicite ► **M3** entitate ◀ limitarea expunerilor sale individuale și agregate maxime;
 - (c) să impună cerințe suplimentare de informare punctuală sau periodică, relevante pentru procedura de rezoluție;
 - (d) să solicite ► **M3** entitate ◀ renunțarea la anumite active;
 - (e) să solicite ► **M3** entitate ◀ limitarea sau încetarea anumitor activități aflate în curs de desfășurare sau propuse;
 - (f) să limiteze sau să împiedice crearea de noi linii de activitate economică, dezvoltarea celor existente, vânzarea de produse noi sau vânzarea produselor existente;

▼ B

- (g) să solicite modificarea structurilor juridice sau operaționale ale ► **M3** entitate ◀ sau ale oricărei entități din grup, fie în mod direct, fie în mod indirect sub controlul lor, pentru a reduce complexitatea și a garanta astfel posibilitatea separării, din punct de vedere juridic și operațional, a funcțiilor critice de alte funcții, prin aplicarea instrumentelor de rezoluție;
- (h) să solicite unei ► **M3** entitate ◀ sau unei întreprinderi-mamă înființarea unei societăți financiare holding-mamă într-un stat membru sau a unei societăți financiare holding-mamă din Uniune;

▼ M3

- (ha) să solicite unei instituții sau unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă să prezinte un plan de restabilire a conformității cu cerințele articolului 45e sau 45f din prezenta directivă, exprimate sub forma unui procent din cuantumul total al expunerii la risc calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și, după caz, cu cerința amortizorului combinat și cu cerințele menționate la articolul 45e sau 45f din prezenta directivă, exprimate ca procent din indicatorul de măsurare a expunerii totale menționat la articolele 429 și 429a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- (i) să solicite unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să emită datoriile eligibile pentru a îndeplini cerințele de la articolul 45e sau 45f;
- (j) să solicite unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să adopte alte măsuri pentru a îndeplini cerința minimă de fonduri proprii și datoriile eligibile în temeiul articolului 45e sau 45f, inclusiv, îndeosebi, să încerce să renegocieze orice datorie eligibilă și orice instrument de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau instrument de fonduri proprii de nivel 2 pe care l-a emis, pentru a se asigura că orice decizie a autorității de rezoluție de a reduce valoarea datoriei sau instrumentului în cauză sau de a-l converti ar fi aplicată în temeiul legislației jurisdicției care îl reglementează;
- (ja) în scopul asigurării conformității continue cu articolul 45e sau 45f, să solicite unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să modifice profilul de scadență:
 - (i) al instrumentelor de fonduri proprii, după obținerea acordului autorității competente; și
 - (ii) al datoriilor eligibile menționate la articolul 45b și la articolul 45f alineatul (2) litera (a);
- (k) în cazul în care o entitate este filială a unei societăți holding cu activitate mixtă, să solicite respectivei societăți holding cu activitate mixtă înființarea unei societăți financiare holding separate pentru a controla entitatea, dacă acest lucru este necesar pentru a facilita rezoluția entității și pentru a evita eventualele efecte negative ale aplicării instrumentelor și ale exercitării competențelor de rezoluție menționate în titlul IV asupra părții nefinanciare a grupului.

▼B

(6) O decizie luată în conformitate cu alineatul (1) sau alineatul (4) îndeplinește următoarele cerințe:

- (a) să fie susținute de o expunere a motivelor care au stat la baza evaluării sau a constatării în cauză;
- (b) să indice modul în care respectiva evaluare sau constatare respectă cerința privind aplicarea proporțională prevăzută la alineatul (4); și
- (c) să se supună dreptului la recurs.

▼M3

(7) Înainte de identificarea oricăreia dintre măsurile menționate la alineatul (4), autoritatea de rezoluție, în urma consultării autorității competente și, după caz, a autorității macroprudențiale naționale desemnate, ia în considerare, în mod corespunzător, efectul potențial al măsurilor respective asupra entității respective, asupra pieței interne de servicii financiare, și asupra stabilității financiare din alte state membre și din Uniune în ansamblu.

▼B

(8) Până la 3 iulie 2015, ABE elaborează orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 prin care specifică detalii suplimentare prevăzute la alineatul (5) și a circumstanțelor în care fiecare dintre acestea pot fi aplicate.

*Articolul 18***Competența de a aborda sau de a înlătura obstacolele din calea posibilităților de soluționare: tratamentul grupurilor****▼M3**

(1) Autoritatea de rezoluție a grupului, împreună cu autoritățile de rezoluție ale filialelor, în urma consultării colegiului de supraveghere și a autorităților de rezoluție ale jurisdicțiilor în care sunt situate sucursalele semnificative, în măsura în care este relevant pentru sucursala semnificativă, iau în considerare evaluarea prevăzută la articolul 16 în cadrul colegiului de rezoluție și iau toate măsurile rezonabile pentru a ajunge la o decizie comună cu privire la aplicarea măsurilor identificate în conformitate cu articolul 17 alineatul (4) în ceea ce privește toate entitățile de rezoluție și filialele acestora care sunt entități menționate la articolul 1 alineatul (1) și fac parte din grup.

(2) Autoritatea de rezoluție a grupului, în cooperare cu supraveghetorul consolidant și cu ABE, în conformitate cu articolul 25 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, întocmește și prezintă un raport întreprinderii-mamă din Uniune, autorităților de rezoluție ale filialelor, care îl transmit filialelor aflate în jurisdicția lor, și autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative. Raportul este întocmit după consultarea autorităților competente și analizează obstacolele semnificative din calea aplicării eficiente a instrumentelor de rezoluție și a exercitării competențelor de rezoluție în privința grupului, precum și în privința grupurilor de rezoluție atunci când un grup este format din mai multe grupuri de rezoluție. Raportul ia în considerare impactul asupra modelului de afaceri al grupului și recomandă toate măsurile proporționale și specifice care, în opinia autorității de rezoluție a grupului, sunt necesare sau adecvate pentru eliminarea acestor obstacole.

▼ M3

În cazul în care un obstacol care afectează posibilitatea de soluționare a grupului este cauzat de o situație a unei entități a grupului menționată la articolul 17 alineatul (3) al doilea paragraf, autoritatea de rezoluție a grupului notifică evaluarea sa privind acest obstacol întreprinderii-mamă din Uniune după consultarea autorității de rezoluție a entității de rezoluție și a autorităților de rezoluție ale instituțiilor-filiale.

(3) În termen de patru luni de la data primirii raportului, întreprinderea-mamă din Uniune poate prezenta observații și poate propune autorității de rezoluție a grupului măsuri alternative de remediere a obstacolelor identificate în raport.

În cazul în care obstacolele identificate în raport sunt cauzate de o situație a unei entități din grup menționate la articolul 17 alineatul (3) al doilea paragraf din prezenta directivă, întreprinderea-mamă din Uniune, în termen de două săptămâni de la data primirii unei notificări efectuate în conformitate cu alineatul (2) al doilea paragraf de la prezentul articol, propune autorității de rezoluție a grupului posibile măsuri și calendarul punerii lor în aplicare pentru a se asigura că entitatea grupului respectă cerințele menționate la articolul 45e sau 45f din prezenta directivă, exprimate ca procent din cuantumul total al expunerii la risc, calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și, după caz, cerința amortizorului combinat și cerințele menționate la articolele 45e și 45f din prezenta directivă, exprimate ca procent din indicatorul de măsurare a expunerii totale menționat la articolele 429 și 429a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Calendarul pentru punerea în aplicare a măsurilor propuse în temeiul celui de al doilea paragraf ia în considerare cauzele obstacolului semnificativ. Autoritatea de rezoluție, după consultarea autorității competente, evaluează eficacitatea măsurilor propuse în abordarea sau înlăturarea obstacolului semnificativ.

(4) Autoritatea de rezoluție a grupului comunică supraveghetorului consolidant, ABE, autorităților de rezoluție ale filialelor și autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative, în măsura în care este relevant pentru sucursala semnificativă, toate măsurile propuse de întreprinderea-mamă din Uniune. Autoritățile de rezoluție ale grupului și autoritățile de rezoluție ale filialelor, în urma consultării autorităților competente și a autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative, fac tot posibilul pentru a ajunge la o decizie comună în cadrul colegiului de rezoluție referitor la identificarea obstacolelor semnificative și, după caz, la evaluarea măsurilor propuse de către întreprinderea-mamă din Uniune și a măsurilor impuse de autorități în vederea abordării sau a eliminării obstacolelor, ținând seama de impactul potențial al măsurilor în toate statele membre în care operează grupul.

(5) Decizia comună se ia în termen de patru luni de la data prezentării unor eventuale observații de către întreprinderea-mamă din Uniune. În cazul în care întreprinderea-mamă din Uniune nu a prezentat observații, decizia comună se ia în termen de o lună de la data expirării perioadei de patru luni menționate la alineatul (3) primul paragraf.

Decizia comună privind obstacolele din calea posibilității de soluționare, cauzate de o situație menționată la articolul 17 alineatul (3) al doilea paragraf, se adoptă în termen de două săptămâni de la data la care întreprinderea-mamă din Uniune prezintă eventuale observații în conformitate cu alineatul (3) de la prezentul articol.

▼ M3

Decizia comună este motivată și este prezentată într-un document transmis întreprinderii-mamă din Uniune de către autoritatea de rezoluție a grupului.

ABE poate să acorde asistență autorităților de rezoluție, la cererea unei autorități de rezoluție, în ceea ce privește adoptarea unei decizii comune în conformitate cu articolul 31 al doilea paragraf litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(6) În absența unei decizii comune în termenul relevant menționat la alineatul (5), autoritatea de rezoluție a grupului ia propria decizie privind măsurile adecvate care trebuie luate în conformitate cu articolul 17 alineatul (4) la nivelul grupului.

Decizia este temeinic motivată și ține seama de avizele și rezervele exprimate de alte autorități de rezoluție. Autoritatea de rezoluție a grupului transmite decizia întreprinderii-mamă din Uniune.

Dacă, la încheierea termenului relevant menționat la alineatul (5) de la prezentul articol, una dintre autoritățile de rezoluție aduce o problemă menționată la alineatul (9) din prezentul articol în atenția ABE, în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea de rezoluție a grupului își amână decizia, așteaptă luarea unei decizii de către ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat și adoptă propria decizie în conformitate cu decizia ABE. Termenul relevant menționat la alineatul (5) de la prezentul articol se consideră perioadă de conciliere în sensul Regulamentului (UE) nr. 1093/2010. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea termenului relevant menționat la alineatul (5) de la prezentul articol sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absența unei decizii a ABE, se aplică decizia autorității de rezoluție a grupului.

(6a) În absența unei decizii comune în termenul relevant menționat la alineatul (5) de la prezentul articol, autoritatea de rezoluție a entității relevante de rezoluție ia propria decizie privind măsurile adecvate care trebuie luate în conformitate cu articolul 17 alineatul (4) la nivelul grupului de rezoluție.

Decizia menționată la primul paragraf se motivează temeinic și ține seama de opiniile și rezervele autorităților de rezoluție ale altor entități din același grup de rezoluție și ale autorității de rezoluție a grupului. Autoritatea de rezoluție competentă transmite decizia entității de rezoluție.

Dacă, la încheierea termenului relevant menționat la alineatul (5) de la prezentul articol, una dintre autoritățile de rezoluție aduce o problemă menționată la alineatul (9) din prezentul articol în atenția ABE, în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea de rezoluție a entității de rezoluție își amână decizia, așteaptă luarea unei decizii de către ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat și adoptă propria decizie în conformitate cu decizia ABE. Termenul relevant menționat la alineatul (5) de la prezentul articol se consideră perioadă de conciliere în sensul Regulamentului (UE) nr. 1093/2010. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea termenului relevant menționat la alineatul (5) de la prezentul articol sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absența unei decizii a ABE, se aplică decizia autorității de rezoluție a entității de rezoluție.

▼ M3

(7) În absența unei decizii comune, autoritățile de rezoluție ale filialelor care nu sunt entități de rezoluție iau propriile decizii privind măsurile adecvate care trebuie luate de filiale la nivel individual în conformitate cu articolul 17 alineatul (4).

Decizia este temeinic motivată și ține seama de avizele și rezervele celorlalte autorități de rezoluție. Decizia se transmite filialei în cauză și entității de rezoluție din cadrul aceluiași grup de rezoluție, precum și autorității de rezoluție a respectivei entități de rezoluție și, în cazul în care este diferită de cea dintâi, autorității de rezoluție a grupului.

Dacă, la încheierea termenului relevant menționat la alineatul (5) de la prezentul articol, una dintre autoritățile de rezoluție aduce o problemă menționată la alineatul (9) din prezentul articol în atenția ABE, în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea de rezoluție a filialei își amână decizia, așteaptă luarea unei decizii de către ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat și adoptă propria decizie în conformitate cu decizia ABE. Termenul relevant menționat la alineatul (5) de la prezentul articol se consideră perioadă de conciliere în sensul Regulamentului (UE) nr. 1093/2010. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea termenului relevant menționat la alineatul (5) de la prezentul articol sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absența unei decizii a ABE, se aplică decizia autorității de rezoluție a filialei.

▼ B

(8) Decizia comună menționată la alineatul (5), precum și deciziile adoptate de autoritățile de rezoluție în absența deciziei comune menționate la alineatul (6) sunt recunoscute ca fiind definitive și sunt aplicate de către celelalte autorități de rezoluție vizate.

(9) În absența unei decizii comune privind luarea oricăror măsuri menționate la articolul 17 alineatul (5) litera (g), (h) sau (k), ABE poate, la cererea unei autorități de rezoluție în conformitate cu alineatul (6) sau (7) din prezentul articol, să acorde asistență autorităților de rezoluție în vederea obținerii unui acord în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

*CAPITOLUL III**Sprijin financiar intragrup**Articolul 19***Acord de sprijin financiar intragrup**

(1) Statele membre se asigură că o instituție-mamă dintr-un stat membru, o instituție-mamă din Uniune sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (c) sau (d) și filialele sale din alte state membre sau din țări terțe, care sunt instituții sau instituții financiare care fac obiectul supravegherii consolidate a întreprinderii-mamă, pot încheia un acord privind acordarea de sprijin financiar oricărei alte părți la acord care îndeplinește condițiile de intervenție timpurie în conformitate cu articolul 27, dacă sunt respectate condițiile prevăzute în prezentul capitol.

(2) Prezentul capitol nu se aplică acordurilor financiare intragrup, inclusiv acordurilor de finanțare și derulării acordurilor de finanțare centralizate, cu condiția ca niciuna dintre părțile la respectivele acorduri să nu îndeplinească condițiile de intervenție timpurie.

▼B

(3) Un acord de sprijin financiar intragrup nu constituie o condiție prealabilă:

(a) pentru acordarea de sprijin financiar intragrup oricărei entități din grup care întâmpină dificultăți financiare, dacă instituția decide acest lucru, pentru fiecare situație în mod individual și conform politicilor grupului, în cazul în care aceasta nu reprezintă un risc pentru întreg grupul; sau

(b) pentru a funcționa într-un stat membru.

(4) Statele membre elimină din dreptul intern orice obstacole de natură juridică din calea tranzacțiilor de sprijin financiar intragrup desfășurate în conformitate cu prezentul capitol, cu condiția ca nicio dispoziție din prezentul capitol să nu împiedice statele membre să impună limite tranzacțiilor intragrup în temeiul dreptului intern de punere în aplicare a opțiunilor prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau de transpunere a Directivei 2013/36/UE, sau care impune separarea, din motive de stabilitate financiară, a unor părți dintr-un grup sau a activităților desfășurate în cadrul unui grup.

(5) Acordul de sprijin financiar intragrup poate:

(a) să acopere una sau mai multe filiale ale grupului și poate prevedea sprijin financiar din partea întreprinderii-mamă către filiale, din partea filialelor către întreprinderea-mamă, între filialele din grup care sunt parte la acord sau orice combinație a acestor entități;

(b) să prevadă sprijin financiar sub forma unui împrumut, a acordării de garanții, a furnizării de active pentru a fi utilizate drept garanție reală sau a oricărei combinații între aceste forme de sprijin financiar, în cadrul uneia sau mai multor tranzacții, inclusiv între beneficiarul sprijinului și o terță parte.

(6) În cazul în care, în conformitate cu termenii acordului de sprijin financiar intragrup, o entitate din grup se angajează să acorde sprijin financiar unei alte entități din grup, acest acord poate include un altul, reciproc, prin care entitatea din grup care primește sprijinul se angajează, să acorde sprijin financiar entității din grup care acordă sprijinul.

(7) Acordul de sprijin financiar intragrup specifică principiile pentru calcularea contraprestației datorată pentru orice tranzacție efectuată în temeiul acordului. Aceste principii includ cerința de a stabili contraprestația în momentul furnizării sprijinului financiar. Acordul, inclusiv principiile pentru calcularea contraprestației aferente furnizării sprijinului financiar, precum și ceilalți termeni ai acordului, respectă următoarele principii:

(a) fiecare parte trebuie să decidă în mod liber cu privire la încheierea acordului;

(b) la încheierea acordului și la calcularea contraprestației aferente furnizării sprijinului financiar, fiecare parte trebuie să acționeze potrivit propriilor interese, care pot ține seama de eventualele beneficii directe sau indirecte pe care le poate obține partea în urma furnizării sprijinului financiar;

▼B

- (c) fiecare parte care acordă sprijin financiar trebuie să primească toate informațiile relevante de la părțile care primesc sprijin financiar, înainte de stabilirea contraprestației aferente furnizării acestuia și înainte de luarea oricărei decizii privind furnizarea acestuia;
 - (d) contraprestația aferentă furnizării sprijinului financiar poate ține seama de informațiile pe care partea furnizoare de sprijin financiar le deține în virtutea faptului că aparține aceluiași grup ca și partea beneficiară a sprijinului financiar și care nu sunt disponibile pentru piață; și
 - (e) în ceea ce privește principiile de calcul al contraprestației aferente furnizării sprijinului financiar, nu există obligația de a se ține seama de eventualele efecte temporare anticipate asupra prețurilor de pe piață ca urmare a unor evenimente externe grupului.
- (8) Acordul de sprijin financiar intragrup poate fi încheiat numai dacă, la momentul elaborării proiectului de acord, autoritățile lor competente respective estimează că niciuna dintre părți nu îndeplinește condițiile de intervenție timpurie.
- (9) Statele membre se asigură că toate drepturile, creanțele sau acțiunile decurgând din acordul de sprijin financiar intragrup pot fi exercitate numai de către părțile la acord, cu excluderea părților terțe.

*Articolul 20***Examinarea de către autoritățile competente a proiectului de acord și medierea**

- (1) Instituția-mamă din Uniune depune pe lângă supraveghetorul consolidant o cerere de autorizare pentru orice proiect de acord de sprijin financiar intragrup propus în temeiul articolului 19. Cererea trebuie să conțină textul proiectului de acord și să indice entitățile din grup care intenționează să fie parte la acord.
- (2) Supraveghetorul consolidant transmite fără întârziere cererea autorităților competente ale fiecărei filiale care intenționează să fie parte la acord, pentru a se ajunge la o decizie comună.
- (3) În conformitate cu procedura prevăzută la alineatele (5) și (6) din prezentul articol, supraveghetorul consolidant acordă autorizația în cazul în care termenii acordului propus respectă condițiile de acordare a sprijinului financiar prevăzute la articolul 23.
- (4) Supraveghetorul consolidant poate, în conformitate cu procedura prevăzută la alineatele (5) și (6) din prezentul articol, să interzică încheierea acordului propus în cazul în care se consideră că acesta nu respectă condițiile de acordare a sprijinului financiar prevăzute la articolul 23.
- (5) Autoritățile competente trebuie să facă tot posibilul pentru ca, în termen de patru luni de la data primirii cererii de către supraveghetorul consolidant, să ajungă la o decizie comună, luând în considerare impactul potențial, inclusiv orice consecințe de ordin fiscal, al executării acordului în toate statele membre în care funcționează grupul, cu privire la măsura în care termenii acordului propus respectă condițiile de acordare a sprijinului financiar prevăzute la articolul 23. Decizia comună se redactează într-un document conținând decizia motivată temeinic, care va fi transmis solicitantului de către supraveghetorul consolidant.

▼B

ABE poate acorda asistență autorităților competente, la cererea uneia dintre acestea, pentru a ajunge la un acord în conformitate cu articolul 31 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(6) În cazul în care autoritățile competente nu ajung la o decizie comună în termen de patru luni, supraveghetorul consolidant adoptă propria decizie în legătură cu cererea respectivă. Decizia este prezentată într-un document conținând decizia temeinic motivată și ține seama de avizele și rezervele celorlalte autorități competente, exprimate pe parcursul perioadei de patru luni. Supraveghetorul consolidant notifică decizia sa solicitantului și celorlalte autorități competente.

(7) Dacă până la finalul perioadei de patru luni, oricare dintre autoritățile competente implicate aduce problema în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, supraveghetorul consolidant își amână decizia și așteaptă decizia luată de ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând ulterior propria decizie în conformitate cu decizia ABE. Perioada de patru luni se consideră a fi perioada de conciliere în înțelesul regulamentul menționat. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.

*Articolul 21***Aprobarea de către acționari a proiectului de acord**

(1) Statele membre solicită ca orice proiect de acord care a fost autorizat de autoritățile competente să fie prezentat pentru aprobare acționarilor fiecărei entități din grup care intenționează să fie parte la acord. În acest caz, acordul nu este valabil decât pentru acele părți ai căror acționari au aprobat acordul în conformitate cu alineatul (2).

(2) Un acord de sprijin financiar la nivelul grupului este valabil pentru o entitate din grup numai dacă acționarii acesteia au aprobat organul de conducere al respectivei entități din grup să ia o decizie stipulând faptul că entitatea din grup acordă sau primește sprijin financiar în conformitate cu termenii acordului și cu condițiile stabilite în prezentul capitol și numai dacă această autorizare din partea acționarilor nu a fost revocată.

(3) Organul de conducere al fiecărei entități parte la un acord prezintă acționarilor în fiecare an un raport privind executarea acordului și punerea în aplicare a oricărei decizii luate în temeiul acestuia.

*Articolul 22***Transmiterea acordurilor de sprijin financiar la nivel de grup către autoritățile de rezoluție**

Autoritățile competente transmit autorităților de rezoluție relevante acordurile de sprijin financiar la nivel de grup pe care le-au autorizat și orice modificări la acestea.

*Articolul 23***Condiții de acordare a sprijinului financiar la nivel de grup**

(1) Sprijinul financiar poate fi acordat de o entitate din grup în conformitate cu articolul 19 doar dacă sunt îndeplinite toate următoarele condiții:

▼B

- (a) există o perspectivă rezonabilă conform căreia sprijinul acordat va contribui în mod semnificativ la soluționarea dificultăților financiare ale entității din grup beneficiare;
- (b) furnizarea de sprijin financiar are ca obiectiv menținerea sau refacerea stabilității financiare a grupului în ansamblul său sau a oricărei entități din grup și este în interesul entității din grup care furnizează sprijinul;
- (c) sprijinul financiar este oferit în termenii prevăzuți la articolul 19 alineatul (7), inclusiv în ceea ce privește contraprestația;
- (d) pe baza informațiilor aflate la dispoziția organului de conducere al entității din grup furnizoare de sprijin financiar la momentul luării deciziei de acordare a sprijinului financiar, există o perspectivă rezonabilă ca entitatea din grup beneficiară să achite contraprestația sprijinului acordat, iar dacă sprijinul este acordat sub formă de împrumut, ca entitatea din grup beneficiară să îl ramburseze. Dacă sprijinul este acordat sub forma unei garanții sau a unui titlu de valoare de orice fel, se aplică aceeași condiție datoriei rezultate pentru beneficiar în cazul executării garanției sau titlului de valoare respective;
- (e) furnizarea sprijinului financiar nu ar compromite lichiditatea sau solvabilitatea entității din grup care furnizează sprijinul;
- (f) furnizarea sprijinului financiar nu ar reprezenta o amenințare la adresa stabilității financiare în statul membru al entității din grup care furnizează sprijinul;
- (g) entitatea din grup care furnizează sprijinul se conformează la momentul acordării cerințelor Directivei 2013/36/UE referitoare la capital sau la lichidități, precum și oricăror cerințe impuse în temeiul articolului 104 alineatul (2) din Directiva 2013/36/UE, iar furnizarea sprijinului financiar nu cauzează încălcarea de către entitate a acestor cerințe, cu excepția cazului în care este autorizată de autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea la nivel individual a entității care furnizează sprijinul;
- (h) entitatea din grup care furnizează sprijinul se conformează la momentul acordării acestuia cerințelor Directivei 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 referitoare la expunerile mari, inclusiv legislația națională privind exercitarea opțiunilor prevăzute în aceasta, iar acordarea sprijinului financiar nu cauzează încălcarea, de către entitatea din grup, a acestor cerințe, cu excepția cazului în care este autorizată de autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea la nivel individual a entității din grup care acordă sprijinul;
- (i) furnizarea sprijinului financiar nu ar submina posibilitățile de soluționare a entității din grup care furnizează sprijinul.

(2) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare, precizând condițiile prevăzute la alineatul (1) literele (a), (c), (e) și (i).

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la 3 iulie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

▼B

(3) Până la 3 ianuarie 2016, ABE emite orientări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, care să promoveze convergența diferitelor practici și să specifice condițiile prevăzute la alineatul (1) literele (b), (d), (f), (g) și (h) din prezentul articol.

*Articolul 24***Decizia de a furniza sprijin financiar**

Decizia de a furniza sprijin financiar intragrup în conformitate cu acordul este luată de organul de conducere al entității din grup care furnizează sprijinul financiar. Această decizie trebuie să fie motivată și să indice scopul sprijinului financiar propus. Mai exact, decizia precizează modul în care furnizarea sprijinului financiar este conformă cu condițiile prevăzute la articolul 23 alineatul (1). Decizia de a accepta sprijinul financiar la nivel de grup în conformitate cu acordul este luată de organul de conducere al entității din grup care primește sprijin financiar.

*Articolul 25***Dreptul de opoziție al autorităților competente**

(1) Înainte de a acorda sprijin conform unui acord de sprijin financiar intragrup, organul de conducere al unei entități din grup care intenționează să acorde sprijinul financiar trebuie să notifice:

- (a) propria autoritate competentă;
- (b) dacă este vorba de o autoritate distinctă de autoritățile menționate la literele (a) și (c), după caz, supraveghetorul consolidant;
- (c) dacă este vorba de o autoritate distinctă de autoritățile menționate la literele (a) și (b), autoritatea competentă a entității din grup care primește sprijinul financiar; și
- (d) ABE.

Notificarea trebuie să conțină decizia motivată a organului de conducere, în conformitate cu articolul 24, precum și detalii cu privire la sprijinul financiar propus, inclusiv o copie a acordului de sprijin financiar la nivel de grup.

(2) În termen de cinci zile lucrătoare de la data primirii unei notificări complete, autoritatea competentă a entității din grup care furnizează sprijin financiar poate aproba acordarea de sprijin financiar, poate interzice sau limita acest lucru în cazul în care evaluează că nu au fost îndeplinite condițiile pentru acordarea de sprijin financiar intragrup prevăzute la articolul 23. Orice decizie a autorității competente privind interzicerea sau limitarea sprijinului financiar trebuie să fie motivată.

(3) Decizia autorității competente privind aprobarea, interzicerea sau limitarea sprijinului financiar este notificată imediat către:

- (a) supraveghetorul consolidant;
- (b) autoritatea competentă a entității din grup care primește sprijinul financiar; și
- (c) ABE.

Supraveghetorul consolidant informează imediat pe ceilalți membri ai colegiului de supraveghere și pe membrii colegiului de rezoluție.

▼B

(4) Dacă supraveghetorul consolidant sau autoritatea competentă care răspunde de entitatea din grup beneficiară a sprijinului au obiecții privind decizia de interzicere sau de limitare a sprijinului financiar, ele pot sesiza ABE în termen de două zile și pot solicita asistența acestuia în conformitate cu articolul 31 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(5) În cazul în care autoritatea competentă nu interzice sau nu limitează sprijinul financiar în termenul prevăzut la alineatul (2), sau a fost de acord cu acel sprijin înainte de sfârșitul acelei perioade, acesta poate fi acordat în conformitate cu condițiile prezentate autorității competente.

(6) Decizia organului de conducere al instituției de a furniza sprijin financiar se transmite către:

- (a) autoritatea competentă;
- (b) dacă este vorba de o autoritate distinctă de autoritățile menționate la literele (a) și (c), după caz, supraveghetorul consolidant;
- (c) dacă este vorba de o autoritate distinctă de autoritățile menționate la literele (a) și (b), autoritatea competentă a entității din grup care primește sprijinul financiar; și
- (d) ABE.

Supraveghetorul consolidant informează imediat pe ceilalți membri ai colegiului de supraveghere și pe membrii colegiului de rezoluție.

(7) Dacă autoritatea competentă limitează sau interzice sprijinul financiar la nivel de grup în temeiul alineatului (2) din prezentul articol și dacă planul de redresare la nivel de grup în conformitate cu articolul 7 alineatul (5) face referire la sprijinul financiar intragrup, autoritatea competentă a entității din grup pentru care sprijinul este refuzat sau interzis poate solicita supraveghetorului consolidant să lanseze o reevaluare a planului de redresare la nivel de grup în temeiul articolului 8 sau, dacă planul de redresare este întocmit cu titlu individual, să solicite entității din grup să prezinte un plan de redresare revizuit.

Articolul 26

Prezentarea informațiilor

(1) Statele membre se asigură că entitățile din grup fac public faptul că au încheiat sau nu un acord de sprijin financiar intragrup în conformitate cu articolul 19 și publică o descriere a condițiilor generale ale acordului și denumirile entităților din grup care sunt parte la acesta și actualizează aceste informații cel puțin o dată pe an.

Se aplică articolele 431-434 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(2) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica forma și conținutul descrierii menționate la alineatul (1).

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 3 iulie 2015.

▼B

Se conferă Comisiei competența de a adopta proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

TITLUL III

INTERVENȚIE TIMPURIE

*Articolul 27***Măsuri de intervenție timpurie**

(1) În cazul în care o instituție încalcă sau, datorită, printre altele, unei stări de deteriorare rapidă a situației financiare ce include o situație de deteriorare rapidă a lichidităților, de creștere rapidă a nivelului de îndatorare, a creditelor neperformante sau a concentrării expunerilor, evaluată pe baza unui serii de indicatori de declanșare, care poate include cerință de fonduri proprii a instituției plus 1,5 puncte procentuale, sau este susceptibilă de a încălca, în viitorul apropiat, cerințele pentru autorizare prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în Directiva 2013/36/UE, în titlul II din Directiva 2014/65/UE sau în oricare dintre articolele 3-7, articolele 14-17, articolul 24, articolul 25 și articolul 26 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014, statele membre se asigură că, fără a aduce atingere măsurilor menționate la articolul 104 din Directiva 2013/36/UE, autoritățile competente au la dispoziție, după caz, cel puțin următoarele măsuri:

- (a) să solicite organului de conducere al instituției punerea în aplicare a unuia sau a mai multora dintre acordurile sau măsurile stabilite în planul de redresare sau în conformitate cu articolul 5 alineatul (2) să actualizeze acest plan de redresare atunci când circumstanțele care au condus la intervenția timpurie diferă de prezumțiile prevăzute în planul inițial de redresare și să pună în aplicare unul sau mai multe dintre acordurile sau măsurile stabilite în planul actualizat într-un anumit interval de timp, pentru a garanta faptul că condițiile menționate în fraza introductivă nu se mai aplică;
- (b) să solicite organului de conducere al instituției examinarea situației, identificarea de măsuri vizând depășirea oricăror probleme constatate, precum și întocmirea unui program de acțiune pentru depășirea acestor probleme și a unui calendar de punere în aplicare a acestuia;
- (c) să solicite organului de conducere al instituției convocarea unei adunări a acționarilor instituției sau, în cazul în care organul de conducere nu respectă această cerință, să convoace adunarea respectivă în mod direct, și în ambele cazuri să stabilească ordinea de zi și să solicite ca acționarii să analizeze posibilitatea adoptării anumitor decizii;
- (d) să solicite destituirea sau înlocuirea unuia sau a mai multor membri ai organului de conducere sau ai conducerii superioare, în cazul în care aceste persoane se dovedesc necorespunzătoare pentru exercitarea atribuțiilor lor în sensul articolului 13 din Directiva 2013/36/UE sau articolului 9 din Directiva 2014/65/UE;
- (e) să solicite organului de conducere al instituției elaborarea unui plan de negociere a restructurării datoriilor cu o parte sau cu totalitatea creditorilor instituției, în conformitate cu planul de redresare, după caz;

▼B

- (f) să solicite efectuarea de modificări în strategia de afaceri a instituției;
- (g) să solicite efectuarea de modificări în structurile juridice sau operaționale ale instituției; și
- (h) să dobândească, inclusiv prin inspecții la fața locului, și să prezinte autorității de rezoluție, toate informațiile necesare pentru actualizarea planului de rezoluție și pentru a pregăti rezoluția eventuală a instituției, precum și pentru a efectua o evaluare a activelor și pasivelor instituției în conformitate cu articolul 36;

(2) Statele membre se asigură că autoritățile competente notifică autoritățile de rezoluție, fără întârziere, cu privire la îndeplinirea condițiilor prevăzute la alineatul (1) în legătură cu o instituție și că printre competențele autorităților de rezoluție se numără și competența de a solicita instituției să contacteze cumpărători potențiali pentru a pregăti rezoluția instituției, sub rezerva condițiilor prevăzute la articolul 39 alineatul (2) și a dispozițiilor privind confidențialitatea prevăzute la articolul 84;

(3) Pentru fiecare din măsurile menționate la alineatul (1), autoritățile competente stabilesc un termen adecvat pentru finalizare pentru a permite autorităților competente să evalueze eficacitatea măsurii;

(4) Până la 3 iulie 2015, ABE elaborează orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, pentru promovarea unei aplicări consecvente a factorului declanșator al utilizării măsurilor menționate la alineatul (1) din prezentul articol;

(5) Luând în considerare, după caz, experiența dobândită în aplicarea orientărilor menționate la alineatul (4), ABE poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili un set minim de factori declanșatori pentru utilizarea măsurilor menționate la alineatul (1).

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

*Articolul 28***Demiterea conducerii superioare și a organului de conducere**

În cazul în care situația financiară a unei instituții se deteriorează în mod semnificativ sau atunci când se produc încălcări grave ale legislației, reglementărilor sau statutelor instituției, ori grave nereguli administrative și când alte măsuri luate în conformitate cu articolul 27 nu sunt suficiente pentru a pune capăt acestei deteriorări, statele membre se asigură că autoritățile competente pot solicita demiterea conducerii superioare sau a organului de conducere a instituției, în ansamblul său, sau cu privire la persoanele componente. Numirea noii conduceri superioare sau a noului organ de conducere se efectuează în conformitate cu dreptul intern și dreptul Uniunii și face obiectul aprobării din partea autorității competente.

*Articolul 29***Administratorul temporar**

(1) În cazul în care înlocuirea conducerii superioare sau a organului de conducere astfel cum se menționează la articolul 28 este considerată, de către autoritatea competentă, ca fiind insuficientă pentru remedierea situației, statele membre se asigură că autoritățile competente sunt abilitate să numească unul sau mai mulți administratori temporari ai instituției. În funcție de ceea ce este proporțional în situația dată, autoritățile competente pot numi orice administrator temporar, fie pentru a înlocui temporar organul de conducere a instituției, fie pentru a colabora temporar cu organul de conducere a instituției, iar acest lucru este precizat de autoritatea competentă în momentul numirii. În cazul în care numește un administrator temporar pentru a colabora cu organul de conducere a instituției, autoritatea competentă precizează de asemenea, în momentul numirii, rolul, sarcinile și competențele administratorului temporar, precum și eventualele cerințe pentru organul de conducere a instituției, și anume de a se consulta cu administratorul temporar sau de a obține aprobarea acestuia înainte de a lua anumite decizii sau măsuri. Autoritățile competente se solicită să facă publică numirea oricărui administrator temporar, cu excepția cazului în care administratorul temporar nu deține competența de a reprezenta instituția. În plus, statele membre trebuie să se asigure că orice administrator temporar deține calificările, cunoștințele și capacitatea necesare pentru îndeplinirea funcțiilor sale și nu este implicat în niciun conflict de interese.

(2) În funcție de ceea ce este proporțional în situația dată, autoritatea competentă precizează competențele administratorului temporar în momentul numirii acestuia. Printre aceste competențe se pot număra toate sau unele dintre competențele deținute de organul de conducere ale instituției în conformitate cu statutul instituției și cu dreptul intern, inclusiv competența de a exercita toate sau o parte din funcțiile administrative ale organului de conducere a instituției. Competențele administratorului temporar în raport cu instituția sunt în conformitate cu dreptul societăților aplicabil.

(3) Rolul și funcțiile administratorului temporar sunt precizate de autoritatea competentă în momentul numirii acestuia și pot include estimarea poziției financiare a instituției, gestionarea activității sau a unei părți a activității instituției în vederea menținerii sau restabilirii poziției financiare a instituției și adoptarea de măsuri în vederea restabilirii gestionării corecte și prudente a activității instituției. Autoritatea competentă precizează, în momentul numirii administratorului temporar, eventualele limite ale rolului și funcțiilor acestuia.

(4) Statele membre se asigură că autoritățile competente dețin competența exclusivă de a numi și de a destitui orice administrator temporar. Autoritatea competentă poate destitui un administrator temporar în orice moment și din orice motiv. Autoritatea competentă poate modifica în orice moment mandatul administratorului temporar, sub rezerva prezentului articol.

(5) Autoritatea competentă poate solicita ca anumite acte ale unui administrator temporar să facă obiectul aprobării prealabile a autorității competente. Autoritatea competentă precizează orice astfel de cerințe în momentul numirii unui administrator temporar sau în momentul oricărei modificări a condițiilor mandatului administratorului temporar.

▼B

În orice caz, administratorul temporar poate exercita competența de a convoca adunarea generală a acționarilor instituției și de a stabili ordinea de zi a acestei adunări numai cu aprobarea prealabilă a autorității competente.

(6) Autoritatea competentă poate solicita administratorului temporar să întocmească rapoarte privind poziția financiară a instituției și măsurile întreprinse pe parcursul mandatului său, la intervale stabilite de autoritatea competentă, precum și la sfârșitul mandatului său.

(7) Numirea unui administrator temporar nu trebuie să depășească un an. Această perioadă poate fi reînnoită în mod excepțional în cazul în care condițiile de numire a unui administrator temporar continuă să fie îndeplinite. Autoritatea competentă are responsabilitatea de a decide în ce măsură condițiile sunt adecvate pentru menținerea unui administrator temporar și de a justifica o astfel de decizie în fața acționarilor.

(8) Sub rezerva prezentului articol, numirea unui administrator temporar nu aduce atingere drepturilor acționarilor în conformitate cu dreptul Uniunii sau dreptul comercial național.

(9) În conformitate cu dreptul intern, statele membre pot limita răspunderea oricărui administrator temporar în ceea ce privește actele și omisiunile survenite în exercitarea atribuțiilor acestuia în calitate de administrator temporar în conformitate cu alineatul (3).

(10) Un administrator temporar numit în temeiul prezentului articol nu este considerat ca membru din umbră sau de facto al organului de conducere în temeiul dreptului intern.

*Articolul 30***Coordonarea măsurilor de intervenție timpurie și numirea administratorului temporar în cazul grupurilor**

(1) Atunci când condițiile de impunere a cerințelor prevăzute la articolul 27 sau de numire a unui administrator temporar în conformitate cu articolul 29 sunt îndeplinite în legătură cu o întreprindere-mamă din Uniune, supraveghetorul consolidant notifică ABE și se consultă cu celelalte autorități competente din cadrul colegiului de supraveghere.

(2) În urma acestei notificări și consultări, supraveghetorul consolidant decide dacă să aplice vreuna dintre măsurile prevăzute la articolul 27 sau să numească un administrator temporar în conformitate cu articolul 29 în raport cu întreprinderea-mamă relevantă din Uniune, ținând seama de impactul acestor măsuri asupra entităților din grup situate în alte state membre. Supraveghetorul consolidant notifică această decizie celorlalte autorități competente din cadrul colegiului de supraveghere și ABE.

(3) Atunci când condițiile de impunere a cerințelor prevăzute la articolul 27 sau de numire a unui administrator temporar în conformitate cu articolul 29 sunt îndeplinite în legătură cu o filială a unei întreprinderi-mamă din Uniune, autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea la nivel individual care intenționează să ia o măsură în conformitate cu articolele respective notifică ABE și se consultă cu supraveghetorul consolidant.

▼B

La primirea notificării, supraveghetorul consolidant poate evalua impactul probabil al impunerii cerințelor prevăzute la articolul 27 sau al numirii unui administrator temporar în conformitate cu articolul 29 asupra instituției în cauză, asupra grupului sau asupra entităților din grup situate în alte state membre. Această autoritate comunică evaluarea respectivă autorității competente în termen de trei zile.

În urma acestei notificări și consultări, autoritatea competentă decide dacă să aplice vreuna dintre măsurile prevăzute la articolul 27 sau să numească un administrator temporar în conformitate cu articolul 29. La luarea acestei decizii se ține seama în mod corespunzător de orice evaluare realizată de supraveghetorul consolidant. Autoritatea competentă notifică decizia supraveghetorului consolidant și celorlalte autorități competente din cadrul colegiului de supraveghere, precum și ABE.

(4) În cazul în care mai multe autorități competente intenționează să numească un administrator temporar sau să aplice oricare din măsurile de la articolul 27 mai multor instituții din cadrul aceluiași grup, supraveghetorul consolidant și celelalte autorități competente relevante evaluează în ce măsură numirea aceluiași administrator temporar pentru toate entitățile în cauză sau coordonarea aplicării oricăror din măsurile menționate la articolul 27 mai multor instituții ar fi mai adecvată pentru a facilita găsirea unor soluții pentru restabilirea poziției financiare a instituției în cauză. Această evaluare ia forma unei decizii comune a supraveghetorului consolidant și a celorlalte autorități competente relevante. Decizia comună se ia în termen de cinci zile de la data notificării menționate la alineatul (1). Decizia comună trebuie să fie motivată și trebuie prezentată sub forma unui document transmis întreprinderii-mamă din Uniune de către supraveghetorul consolidant.

ABE poate acorda asistență autorităților competente, la cererea uneia dintre acestea, pentru a ajunge la un acord în conformitate cu articolul 31 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

În absența unei decizii comune în termen de cinci zile, supraveghetorul consolidant și autoritățile competente ale filialelor pot lua decizii individuale privind numirea unui administrator temporar în instituțiile față de care sunt responsabile și privind aplicarea oricăreia din măsurile menționate la articolul 27.

(5) În cazul în care o autoritate competentă implicată nu este de acord cu decizia notificată în conformitate cu alineatul (1) sau cu alineatul (3), sau în absența unei decizii comune în conformitate cu alineatul (4), autoritatea competentă poate sesiza ABE în conformitate cu alineatul (6).

(6) La solicitarea oricărei autorități competente, ABE poate să acorde asistență autorităților competente care intenționează să aplice una sau mai multe dintre măsurile menționate la articolul 27 alineatul (1) litera (a) din prezenta directivă în ceea ce privește punctele 4, 10, 11 și 19 din secțiunea A din anexa la prezenta directivă, la articolul 27 alineatul (1) litera (e) din prezenta directivă sau la articolul 27 alineatul (1) litera (g) din prezenta directivă pentru ajungerea la un acord în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

▼B

(7) Decizia fiecărei autorități competente trebuie să fie motivată. Această decizie ține seama de opiniile și rezervele exprimate de celelalte autorități competente pe parcursul perioadei de consultare menționate la alineatul (1) sau la alineatul (3) sau pe parcursul perioadei de 5 zile menționate la alineatul (4) precum și de impactul potențial al deciziei asupra stabilității financiare din statele membre vizate. Deciziile sunt transmise întreprinderii-mamă din Uniune de către supraveghetorul consolidant și filialelor de către autoritățile competente respective.

În situațiile menționate la alineatul (6) din prezentul articol, în care înainte de sfârșitul perioadei de consultare menționate la alineatele (1) și (3) din prezentul articol sau până la finalul perioadei de cinci zile menționate la alineatul (4) din prezentul articol, oricare dintre autoritățile competente implicate a adus problema în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, supraveghetorul consolidant și celelalte autorități competente își amână deciziile și așteaptă decizia pe care ABE o poate lua în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând apoi propriile lor decizii în conformitate cu decizia ABE. Perioada de cinci zile se consideră a fi perioadă de conciliere în înțelesul regulamentului menționat. ABE adoptă propria sa decizie în termen de trei zile. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de cinci zile sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.

(8) În absența unei decizii din partea ABE în termen de trei zile, se aplică deciziile individuale luate în conformitate cu alineatele (1) sau (3), sau cu alineatul (4) al treilea paragraf.

TITLUL IV

REZOLUȚIA*CAPITOLUL I****Obiective, condiții și principii generale****Articolul 31***Obiectivele rezoluției**

(1) Atunci când aplică instrumente și exercită competențe de rezoluție, autoritățile de rezoluție trebuie să țină cont de obiectivele rezoluției și să aleagă acele instrumente și competențe care permit realizarea în cel mai înalt grad a obiectivelor relevante pentru fiecare situație în parte.

(2) Obiectivele rezoluției menționate la alineatul (1) din prezentul articol sunt:

- (a) asigurarea continuității funcțiilor critice;
- (b) evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare, în special prin prevenirea contagiunii, inclusiv asupra infrastructurilor pieței și prin menținerea disciplinei pe piață;
- (c) protejarea fondurilor publice prin reducerea la minimum a sprijinului financiar public extraordinar;
- (d) protecția deponenților care intră sub incidența Directivei 2014/49/UE și a investitorilor aflați sub incidența Directivei 97/9/CE;

▼B

- (e) protejarea fondurilor și a activelor clienților.

Atunci când urmărește obiectivele de mai sus, autoritatea de rezoluție încearcă să reducă la minimum costul rezoluției și să evite distrugerea valorii, cu excepția cazului în care aceasta este necesară pentru a realiza obiectivele rezoluției.

- (3) Sub rezerva unei serii de dispoziții din prezenta directivă, obiectivele rezoluției au o importanță egală, iar autoritățile de rezoluție trebuie să le aplice în mod echilibrat, în funcție de natura și de circumstanțele proprii fiecărui caz.

*Articolul 32***Condiții pentru declanșarea procedurii de rezoluție**

- (1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție iau o măsură de rezoluție cu privire la una dintre instituțiile menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (a) numai dacă autoritatea de rezoluție consideră că sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

- (a) stabilirea faptului că instituția este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate se face de către autoritatea competentă, după consultarea autorității de rezoluție sau, sub rezerva condițiilor prevăzute în alineatul (2), de către autoritatea de rezoluție după consultarea autorității competente;

▼M3

- (b) având în vedere calendarul și alte circumstanțe relevante, nu există nicio perspectivă rezonabilă potrivit căreia intrarea în dificultate a unei instituții ar putea fi împiedicată, într-o perioadă rezonabilă, prin măsuri alternative ale sectorului privat, inclusiv prin măsuri luate de către un SIP sau prin măsuri de supraveghere, inclusiv prin măsuri de intervenție timpurie sau prin reducerea valorii sau conversia instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile în conformitate cu articolul 59 alineatul (2), măsuri ce vizează instituția în cauză;

▼B

- (c) măsura de rezoluție este necesară în interesul public în sensul alineatului (5).

(2) Statele membre pot să prevadă faptul că, pe lângă autoritatea competentă, stabilirea faptului că instituția este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate conform alineatului (1) litera (a) poate fi făcută și de autoritatea de rezoluție, în urma consultării autorității competente, în cazul în care autoritățile de rezoluție în temeiul dreptului intern dispun de instrumentele necesare pentru a stabili acest lucru, în special de acces adecvat la informațiile relevante. Autoritatea competentă prezintă autorității de rezoluție orice informații relevante pe care aceasta din urmă le solicită pentru a-și putea realiza evaluarea fără întârziere.

- (3) Adoptarea prealabilă a unei măsuri de intervenție timpurie în conformitate cu articolul 27 nu constituie o condiție pentru adoptarea unei măsuri de rezoluție.

▼B

(4) În sensul alineatului (1) litera (a), se consideră că o instituție este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, dacă este îndeplinită cel puțin una dintre condițiile următoare:

- (a) instituția încalcă cerințele deținerii în continuare a autorizației sau, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că instituția le va încălca în viitorul apropiat, într-o măsură suficientă pentru a justifica retragerea autorizației de către autoritatea competentă, inclusiv cazul în care instituția a suportat sau este susceptibilă de a suporta pierderi care îi vor epuiza toate sau o parte semnificativă din fondurile proprii, dar fără a se limita la acesta;
- (b) activul instituției este inferior pasivului sau, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că acest lucru se va petrece în viitorul apropiat;
- (c) instituția se află în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte pasive la scadență sau, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că acest lucru se va petrece în viitorul apropiat;
- (d) este necesar un sprijin financiar public extraordinar, cu excepția cazului în care, pentru evita sau a remedia o perturbare gravă a economiei unui stat membru și a menține stabilitatea financiară, sprijinul financiar public extraordinar îmbracă oricare dintre formele următoare:
 - (i) o garanție de stat în sprijinul facilităților de lichiditate oferite de băncile centrale în conformitate cu condițiile băncilor centrale;
 - (ii) o garanție de stat pentru pasivele nou-emise; sau
 - (iii) o injecție de fonduri proprii sau achiziționarea de instrumente de capital la prețuri și în condiții care nu conferă un avantaj instituției, în cazul în care, la momentul acordării sprijinului public, nu există nici circumstanțele menționate la literele (a), (b) sau (c) din prezentul alineat, nici circumstanțele menționate la articolul 59 alineatul (3).

În fiecare din cazurile menționate la litera (d) punctele (i), (ii) și (iii) din primul paragraf, măsurile de garantare sau măsurile echivalente acestora menționate la aceste puncte se limitează la instituțiile solvabile și sunt condiționate de aprobarea finală în temeiul cadrului Uniunii privind ajutoarele de stat. Măsurile respective au caracter temporar și preventiv și sunt proporționale în raport cu remedierea consecințelor pe care le are perturbarea gravă și nu sunt utilizate pentru a compensa pierderile pe care instituția le-a suportat sau este susceptibilă se le suporte în viitorul apropiat.

Măsurile de sprijin menționate la litera (d) punctul (iii) se limitează la injecțiile necesare pentru a soluționa deficitul de capital a cărui existență a fost stabilită în cadrul simulării situațiilor de criză la nivel național, la nivelul Uniunii sau la nivelul MUS, la evaluări ale calității activelor sau la exerciții echivalente desfășurate de către Banca Centrală Europeană, ABE sau de către autoritățile naționale, după caz, confirmate de către autoritatea competentă.

▼B

Până la 3 ianuarie 2015, ABE emite orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 privind tipul de simulări, evaluări sau exerciții menționate anterior care pot duce la un asemenea sprijin.

Până la 31 decembrie 2015, Comisia examinează dacă există în continuare nevoia de a permite măsurile de sprijin menționate la litera (d) punctul (iii) din primul paragraf și condițiile ce trebuie îndeplinite în cazul continuării și informează în acest sens Parlamentul European și Consiliul. După caz, raportul respectiv este însoțit de o propunere legislativă.

(5) În sensul alineatului (1) litera (c) din prezentul articol, o măsură de rezoluție este considerată de interes public dacă este necesară pentru a realiza și este proporțională cu cel puțin unul dintre obiectivele rezoluției menționate la articolul 31, iar lichidarea instituției conform procedurii obișnuite de insolvență nu ar permite atingerea obiectivelor rezoluției în aceeași măsură.

(6) Până la 3 iulie 2015, ABE emite orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 pentru a promova convergența practicilor de supraveghere și de rezoluție în ceea ce privește interpretarea diferitelor circumstanțe în care se consideră că o instituție este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate.

▼M3*Articolul 32a***Condiții de declanșare a rezoluției cu privire la un organism central și la instituțiile de credit afiliate în mod permanent unui organism central**

Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot lua o măsură de rezoluție în legătură cu un organism central și cu toate instituțiile de credit afiliate în mod permanent care fac parte din același grup de rezoluție, atunci când respectivul grup de rezoluție îndeplinește în ansamblul său condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1).

*Articolul 32b***Procedurile de insolvență în ceea ce privește instituțiile și entitățile care nu fac obiectul măsurilor de rezoluție**

Statele membre se asigură că o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), în legătură cu care autoritatea de rezoluție consideră că sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1) literele (a) și (b), dar că o măsură de rezoluție nu ar fi în interesul public în conformitate cu articolul 32 alineatul (1) litera (c), este lichidată în mod ordonat, în conformitate cu dreptul intern aplicabil.

▼B*Articolul 33***Condiții de declanșare a procedurii de rezoluție în cazul instituțiilor financiare și al societăților financiare holding**

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot lua măsuri de rezoluție în legătură cu o instituție financiară menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b) atunci când condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1) sunt îndeplinite atât în ceea ce privește instituția financiară, cât și în ceea ce privește întreprinderea-mamă care face obiectul supravegherii consolidate.

▼ **M3**

(2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție iau o măsură de rezoluție în legătură cu o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (c) sau (d) atunci când entitatea îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1).

(3) În cazul în care instituțiile-filiale ale unei societăți holding cu activitate mixtă sunt deținute, direct sau indirect, de către o societate financiară holding intermediară, planul de rezoluție prevede că societatea financiară holding intermediară este identificată ca o entitate de rezoluție, iar statele membre se asigură că măsurile de rezoluție în sensul rezoluției grupului sunt luate în ceea ce privește societatea financiară holding intermediară. Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție nu iau măsuri de rezoluție în sensul rezoluției grupului în ceea ce privește societatea holding cu activitate mixtă.

(4) În temeiul dispozițiilor alineatului (3) al prezentului articol și în pofida faptului că o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (c) sau (d) nu îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1), autoritățile de rezoluție pot lua măsuri de rezoluție cu privire la o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (c) sau (d) în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile de mai jos:

- (a) entitatea este o entitate de rezoluție;
- (b) cel puțin una dintre filialele entității care sunt instituții, dar nu entități de rezoluție, respectă condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1);
- (c) activele și pasivele filialelor menționate la litera (b) sunt de așa natură încât intrarea în dificultate a respectivelor filiale pune în pericol întregul grup de rezoluție, iar măsurile de rezoluție care vizează entitatea sunt necesare fie pentru rezoluția acestor filiale care sunt instituții, fie pentru rezoluția întregului grup relevant de rezoluție.

Articolul 33a

Competența de a suspenda anumite obligații

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție, după consultarea autorităților competente, care răspund în timp util, au competența de a suspenda orice obligații de plată sau de livrare în temeiul oricărui contract la care o instituție sau o entitate menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) este parte atunci când sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

- (a) s-a stabilit că instituția sau entitatea este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, în conformitate cu articolul 32 alineatul (1) litera (a);
- (b) nu există nicio măsură disponibilă imediat în sectorul privat menționată la articolul 32 alineatul (1) litera (b), care ar împiedica intrarea în dificultate a instituției sau a entității;
- (c) exercitarea competenței de suspendare este considerată necesară pentru a se evita o deteriorare și mai mare a condițiilor financiare ale instituției sau ale entității; și

▼ **M3**

- (d) exercitarea competenței de suspendare este fie:
- (i) necesară pentru a efectua constatarea prevăzută la articolul 32 alineatul (1) litera (c), fie
 - (ii) necesară pentru a alege măsurile adecvate de rezoluție sau pentru a asigura aplicarea eficientă a unuia sau a mai multor instrumente de rezoluție.
- (2) Competența menționată la alineatul (1) de la prezentul articol nu se aplică obligațiilor de plată și de livrare datorate:
- (a) sistemelor și operatorilor de sisteme desemnați în conformitate cu Directiva 98/26/CE;
 - (b) CPC-urilor autorizate în Uniune în temeiul articolului 14 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 și CPC-urilor din țări terțe recunoscute de ESMA în temeiul articolului 25 din regulamentul respectiv;
 - (c) băncilor centrale.

Autoritățile de rezoluție stabilesc domeniul de aplicare al competenței menționate la alineatul (1) de la prezentul articol în funcție de circumstanțele fiecărui caz în parte. În special, autoritățile de rezoluție evaluează cu atenție dacă este adecvată prelungirea suspendării în cazul depozitelor eligibile, în conformitate cu definiția de la articolul 2 alineatul (1) punctul 4 din Directiva 2014/49/UE, în special în ceea ce privește depozitele garantate deținute de persoane fizice și de microîntreprinderi, întreprinderi mici și mijlocii.

- (3) Statele membre pot să prevadă că, în cazul în care competența de a suspenda obligațiile de plată sau de livrare este exercitată în ceea ce privește depozitele eligibile, autoritățile de rezoluție se asigură că deponenții au acces la un quantum zilnic adecvat din depozitele respective.
- (4) Perioada de suspendare în temeiul alineatului (1) este cât mai scurtă posibil și nu depășește perioada minimă pe care autoritatea de rezoluție o consideră necesară pentru scopurile indicate la alineatul (1) literele (c) și (d) și, în orice caz, nu depășește perioada dintre publicarea unei notificări de suspendare în temeiul alineatului (8) și miezul nopții din statul membru al autorității de rezoluție a instituției sau entității de la finalul zilei de lucru care urmează zilei publicării respective.

Suspendarea încetează să producă efecte la expirarea perioadei de suspendare menționate la primul paragraf.

- (5) Atunci când își exercită competența menționată la alineatul (1) de la prezentul articol, autoritățile de rezoluție țin seama de impactul pe care l-ar putea avea exercitarea respectivei competențe asupra bunei funcționări a piețelor financiare și iau în considerare normele naționale existente, precum și competențele de supraveghere și competențele judiciare, pentru a proteja drepturile creditorilor și egalitatea de tratament a creditorilor în procedura obișnuită de insolvență. Autoritățile de rezoluție au în vedere, în special, aplicarea potențială a procedurilor naționale de insolvență în ceea ce privește instituția sau entitatea, ca urmare a constatării menționate la articolul 32 alineatul (1) litera (c), și ia măsurile pe care le consideră adecvate pentru a asigura o coordonare corespunzătoare cu autoritățile administrative sau judiciare naționale.

▼M3

(6) Dacă obligațiile contractuale de plată sau de livrare sunt suspendate în temeiul alineatului (1), obligațiile de plată sau de livrare ale contrapărților la acel contract se suspendă pentru aceeași perioadă.

(7) O obligație de plată sau de livrare care ar fi devenit scadentă pe perioada suspendării devine exigibilă imediat după expirarea perioadei respective.

(8) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție înștiințează instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) și autoritățile menționate la articolul 83 alineatul (2) literele (a)-(h) fără întârziere atunci când își exercită competența menționată la alineatul (1) de la prezentul articol, după ce s-a stabilit faptul că instituția este în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate în temeiul articolului 32 alineatul (1) litera (a) și înainte de luarea deciziei de rezoluție.

Autoritatea de rezoluție publică sau asigură publicarea ordinului sau a instrumentului prin care obligațiile sunt suspendate în temeiul prezentului articol și a condițiilor și perioadei de suspendare prin mijloacele menționate la articolul 83 alineatul (4).

(9) Prezentul articol nu aduce atingere dispozițiilor cuprinse în dreptul național al statelor membre care acordă competențe de a suspenda obligațiile de plată sau de livrare ale instituțiilor și ale entităților menționate la alineatul (1) de la prezentul articol înainte de stabilirea faptului că respectivele instituții sau entități sunt în curs de a intra în dificultate sau susceptibile de a intra în dificultate în temeiul articolului 32 alineatul (1) litera (a) sau de a suspenda obligațiile de plată sau de livrare ale instituțiilor sau ale entităților care urmează să fie lichidate în cadrul procedurii obișnuite de insolvență și care depășesc domeniul de aplicare și durata prevăzută la acest articol. Aceste competențe se exercită în conformitate cu domeniul de aplicare, durata și condițiile prevăzute în legislația națională relevantă. Condițiile prevăzute în prezentul articol nu aduc atingere condițiilor legate de această competență de suspendare a obligațiilor de plată sau de livrare.

(10) Statele membre se asigură că, în cazul în care o autoritate de rezoluție exercită competența de a suspenda obligațiile de plată sau de livrare în legătură cu o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol, autoritatea de rezoluție poate de asemenea exercita, pe durata respectivei suspendări, competența de a:

- (a) impune restricții creditorilor garantați ai respectivei instituții sau entități referitoare la executarea garanției în legătură cu oricare dintre activele instituției sau entității respective, pentru aceeași durată, caz în care se aplică articolul 70 alineatele (2), (3) și (4); și
- (b) suspenda drepturile de reziliere ale oricărei părți la un contract încheiat cu instituția sau entitatea respectivă, pentru aceeași durată, caz în care se aplică articolul 71 alineatele (2)-(8).

(11) În cazul în care, după stabilirea faptului că o instituție sau o entitate este în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate în temeiul articolului 32 alineatul (1) litera (a), o autoritate de rezoluție și-a exercitat competența de suspendare a obligațiilor de plată sau de livrare în condițiile prevăzute la alineatul (1) sau (10) de la prezentul articol și dacă ulterior sunt luate măsuri de rezoluție cu privire la instituția sau entitatea respectivă, autoritatea de rezoluție nu își exercită competențele prevăzute la articolul 69 alineatul (1), la articolul 70 alineatul (1) sau la articolul 71 alineatul (1) cu privire la respectiva instituție sau entitate.

*Articole 34***Principii generale care reglementează rezoluția**

(1) Statele membre se asigură că, atunci când autoritățile de rezoluție aplică instrumente și exercită competențe de rezoluție, ele iau toate măsurile necesare pentru a garanta că măsurile de rezoluție sunt luate în conformitate cu următoarele principii:

- (a) acționarii instituției aflate în rezoluție sunt primii care suportă pierderi;
- (b) creditorii instituției aflate în rezoluție suportă pierderi ulterior acționarilor, în conformitate cu ordinea priorității creanțelor acestora din cadrul procedurii obișnuite de insolvență, cu excepția cazului în care în prezenta directivă se prevede în mod expres altceva;
- (c) organul de conducere și conducerea superioară ale instituției aflate în rezoluție sunt înlocuite, cu excepția cazurilor în care păstrarea integrală sau parțială a organului de conducere sau a conducerii superioare, în funcție de circumstanțe, este considerată necesară pentru realizarea obiectivelor rezoluției;
- (d) organul de conducere și conducerea superioară a instituției aflată în rezoluție oferă întreaga asistență necesară pentru realizarea obiectivelor rezoluției;
- (e) persoanele fizice și juridice sunt trase la răspundere, în temeiul legislației statului membru, în conformitate cu dreptul civil sau penal, pentru responsabilitatea lor legată de intrarea în dificultate a instituției;
- (f) cu excepția unor dispoziții contrare din prezenta directivă, creditorii din aceeași categorie sunt tratați în mod egal;
- (g) niciun creditor nu suportă pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi suportat în cazul în care instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) ar fi fost lichidată prin intermediul procedurii obișnuite de insolvență conform mecanismelor de siguranță de la articolele 73-75;
- (h) depozitele acoperite sunt protejate în întregime; și
- (i) măsurile de rezoluție se iau conform mecanismelor de siguranță din prezenta directivă.

(2) În cazul în care o instituție este o entitate din grup, autoritățile de rezoluție, fără a aduce atingere articolului 31, aplică instrumente și exercită competențe de rezoluție într-un mod care reduce la minimum impactul asupra altor entități din grup și asupra grupului în ansamblu, precum și efectele negative asupra stabilității financiare în Uniunea Europeană și în statele sale membre, în special în țările în care grupul își desfășoară activitatea.

(3) Când aplică instrumente și exercită competențe de rezoluție, statele membre se asigură că respectă, după caz, cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat.

▼B

(4) În cazul în care unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) i se aplică un instrument de vânzare a activității, un instrument al instituției-punte sau un instrument de separare a activelor, se consideră că instituția sau entitatea face obiectul procedurii de insolvență sau al unei proceduri asemănătoare de insolvență în sensul articolului 5 alineatul (1) din Directiva 2001/23/CE a Consiliului ⁽¹⁾.

(5) Atunci când aplică instrumente de rezoluție și exercită competențe în materie de rezoluție, autoritățile de rezoluție informează și se consultă cu reprezentanții angajaților, dacă este cazul.

(6) Autoritățile de rezoluție aplică instrumente de rezoluție și exercită competențe de rezoluție fără a aduce atingere dispozițiilor privind reprezentarea angajaților în organele de conducere ale întreprinderilor, conform dreptului intern sau practicii naționale.

*CAPITOLUL II**Administratorul special**Articolul 35***Administratorul special**

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot desemna un administrator special care să înlocuiască organul de conducere al instituției aflate în procedură de rezoluție. Autoritățile de rezoluție fac publică numirea administratorului special. În plus, statele membre se asigură că administratorul special deține calificările, cunoștințele și capacitatea necesare îndeplinirii funcțiilor sale.

(2) Administratorul special dispune de toate competențele acționarilor și ale organului de conducere al instituției. Cu toate acestea, administratorul special nu poate exercita aceste competențe decât sub controlul autorității de rezoluție.

(3) Administratorul special are obligația statutară de a lua toate măsurile necesare pentru a promova obiectivele rezoluției menționate la articolul 31 și pentru a pune în aplicare măsurile de rezoluție în conformitate cu decizia autorității de rezoluție. După caz, această obligație are prioritate față de orice altă obligație de conducere rezultând din statutul instituției sau din dreptul intern, dacă acestea sunt incompatibile. Măsurile în cauză pot include o majorare a capitalului, reorganizarea structurii de proprietate a instituției sau preluarea controlului de către instituții solide din punct de vedere financiar și organizațional, în conformitate cu instrumentele de rezoluție menționate la capitolul IV.

(4) Autoritățile de rezoluție pot stabili limite ale acțiunilor administratorului special sau pot solicita ca anumite acte ale administratorului special să facă obiectul aprobării prealabile a autorității de rezoluție. Autoritățile de rezoluție pot destitui administratorul special în orice moment.

(5) Statele membre solicită administratorului special să întocmească și să prezinte autorității de rezoluție responsabile cu numirea sa, la intervale regulate stabilite de aceasta, precum și la începutul și la sfârșitul mandatului său, rapoarte privind situația economică și financiară a instituției și măsurile întreprinse cu ocazia exercitării atribuțiilor sale.

⁽¹⁾ Directiva 2001/23/CE a Consiliului din 12 martie 2001 privind apropierea legislației statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi sau unități (JO L 82 22.3.2001, p. 16).

▼B

(6) Mandatul unui administrator special nu poate depăși un an. Mandatul poate fi reînnoit, în cazuri excepționale, dacă autoritatea de rezoluție consideră că sunt în continuare îndeplinite condițiile de numire a unui administrator special.

(7) În cazul în care mai multe autorități de rezoluție intenționează să numească un administrator special pentru o entitate afiliată la un grup, ele evaluează în ce măsură numirea aceluiași administrator special pentru toate entitățile în cauză ar fi mai oportună pentru a facilita găsirea unor soluții de restabilire a solidității financiare ale entităților în cauză.

(8) În caz de insolvență, dacă dreptul intern prevede numirea unui administrator de insolvență, acesta poate fi considerat administrator special în sensul prezentului articol.

*CAPITOLUL III**Evaluare**Articolul 36***Evaluare în scopul rezoluției**

(1) Înainte de a lua vreo măsură de rezoluție sau de a exercita competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a ►**M3** instrumentelor de capital și datorii eligibile în conformitate cu articolul 59 ◀ relevante, autoritățile de rezoluție se asigură că o persoană independentă de orice autoritate publică, inclusiv de autoritatea de rezoluție și de instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), efectuează o evaluare corectă, prudentă și realistă a activelor și pasivelor instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d). Sub rezerva alineatului (13) din prezentul articol și a articolului 85, în cazul în care sunt respectate toate cerințele enunțate la prezentul articol, evaluarea se consideră a fi definitivă.

(2) Dacă o evaluare independentă în conformitate cu alineatul (1) nu este posibilă, autoritățile de rezoluție pot efectua o evaluare provizorie a activelor și pasivelor instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), în conformitate cu alineatul (9) din prezentul articol.

(3) Obiectivul evaluării este acela de a evalua valoarea activelor și pasivelor instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție menționate la articolele 32 și 33.

(4) Scopurile evaluării sunt:

- (a) să fundamenteze stabilirea faptului că s-au îndeplinit condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție sau condițiile de reducere a valorii contabile sau de conversie a ►**M3** instrumentelor de capital și datorii eligibile în conformitate cu articolul 59 ◀;
- (b) în cazul în care sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, să fundamenteze decizia privind măsura de rezoluție corespunzătoare care trebuie luată în legătură cu instituția sau cu entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);
- (c) în cazul în care este exercitată competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a ►**M3** instrumentelor de capital și datorii eligibile în conformitate cu articolul 59 ◀ relevante, să fundamenteze decizia privind amplexarea anulării sau diluării acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate, precum și amplexarea reducerii valorii contabile sau a conversiei ►**M3** instrumentelor de capital și datorii eligibile în conformitate cu articolul 59 ◀ relevante;

▼ **B**

- (d) în cazul în care se aplică instrumentul de recapitalizare internă, să fundamenteze decizia privind amplexarea reducerii valorii contabile sau a conversiei ► **M3** datorii care pot face obiectul recapitalizării interne ◀;
- (e) în cazul în care se aplică instrumentul instituției-punte sau instrumentul de separare a activelor, să fundamenteze decizia privind activele, drepturile, pasivele sau acțiunile sau alte instrumente de proprietate care urmează să fie transferate și decizia privind valoarea eventualelor contraprestații ce trebuie plătite instituției aflate în rezoluție sau, după caz, deținătorilor acțiunilor sau ai altor instrumente de proprietate;
- (f) în cazul în care se aplică instrumentul de vânzare a activității, să fundamenteze decizia privind activele, drepturile, pasivele sau acțiunile sau alte instrumente de proprietate care urmează să fie transferate și să fundamenteze interpretarea pe care autoritatea de rezoluție o dă condițiilor comerciale în sensul articolului 38;
- (g) în toate situațiile, să asigure că eventualele pierderi privind activele instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sunt recunoscute în întregime în momentul aplicării instrumentelor de rezoluție sau al exercitării competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie a ► **M3** instrumentelor de capital și datorii eligibile în conformitate cu articolul 59 ◀ relevante.
- (5) Fără a aduce atingere, după caz, cadrului Uniunii privind ajutoarele de stat, evaluarea se bazează pe estimări prudente, inclusiv în ceea ce privește ratele de default și gravitatea pierderilor. Evaluarea nu se bazează pe nicio potențială furnizare viitoare de sprijin financiar public extraordinar sau de asistență privind lichiditatea în situații de urgență din partea băncii centrale sau orice asistență sub formă de lichidități din partea băncii centrale acordată cu garanții, dobânzi sau durate non-standard instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din momentul în care se ia măsura de rezoluție sau în care se exercită competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a ► **M3** instrumentelor de capital și datorii eligibile în conformitate cu articolul 59 ◀ relevante. În plus, evaluarea ține seama de faptul că, în cazul în care se aplică unul dintre instrumentele de rezoluție:
- (a) autoritatea de rezoluție și orice mecanisme de finanțare care acționează în temeiul articolului 101 poate recupera eventualele cheltuieli rezonabile suportate în mod corespunzător de la instituția aflată în rezoluție, în conformitate cu articolul 37 alineatul (7);
- (b) mecanismul de finanțare a rezoluției poate percepe dobânzi sau taxe în legătură cu eventualele împrumuturi sau garanții furnizate instituției aflate în rezoluție, în conformitate cu articolul 101.
- (6) Evaluarea trebuie să fie însoțită de următoarele informații, care trebuie să figureze în registrele și evidențele contabile ale instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d):
- (a) un bilanț actualizat și un raport privind poziția financiară a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);
- (b) o analiză și o estimare a valorii contabile a activelor;
- (c) o listă a soldului din bilanț și din afara bilanțului a datoriilor care figurează în registrele și evidențele contabile ale instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), cu indicarea creditelor relevante și a rangurilor de prioritate ale acestora, conform legislației aplicabile privind insolvența;

▼B

(7) După caz, în vederea fundamentării deciziilor menționate la alineatul (4) literele (e) și (f), informațiile de la alineatul (6) litera (b) pot fi însoțite de o analiză și de o estimare a valorii activelor și pasivelor instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) pe baza valorii de piață.

(8) Evaluarea indică repartizarea creditorilor pe categorii în funcție de rangurile de prioritate conform legislației aplicabile privind insolvența și furnizează o estimare a tratamentului de care ar fi putut beneficia fiecare dintre categoriile de acționari și de creditori dacă instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) ar fi fost lichidată conform procedurilor obișnuite de insolvență.

Această estimare nu afectează aplicarea principiului „nici un creditor nu trebuie să fie dezavantajat” în conformitate cu articolul 74.

(9) În cazul în care, din cauza caracterului urgent al situației, nu este posibilă respectarea cerințelor prevăzute la alineatele (6) și (8) sau se aplică alineatul (2), trebuie efectuată o evaluare provizorie. Evaluarea provizorie respectă efectuată cerințele prevăzute la alineatul (3) și, pe cât este posibil în mod rezonabil având în vedere situația dată, cu cerințele de la alineatele (1), (6) și (8).

Evaluarea provizorie menționată la prezentul alineat cuprinde o rezervă pentru pierderi suplimentare, cu justificarea adecvată.

(10) O evaluare care nu respectă toate cerințele prevăzute în prezentul articol este considerată provizorie până la momentul în care o persoană independentă efectuează o evaluare care respectă pe deplin toate cerințele prevăzute la prezentul articol. Această evaluare definitivă *ex post* se efectuează cât mai curând posibil. Ea poate fi efectuată fie separat de evaluarea menționată la articolul 74, fie simultan cu cea efectuată de aceeași persoană independentă, însă este distinctă de aceasta.

Evaluarea definitivă *ex post* se realizează în următoarele scopuri:

- (a) să asigure că eventualele pierderi privind activele instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sunt recunoscute în întregime în registrele contabile ale instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);
- (b) să fundamenteze o decizie de a reajusta creanțele creditorilor sau să majoreze valoarea contraprestațiilor plătite, în conformitate cu alineatul (11).

(11) În situația în care evaluarea definitivă *ex post* estimează că valoarea activului net al instituției sau al entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) este mai mare decât valoarea activului net al instituției sau al entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) estimată de evaluarea provizorie, autoritatea de rezoluție are posibilitatea:

- (a) să-și exercite competența de a majora valoarea creanțelor creditorilor sau a proprietarilor de instrumente de capital relevante care au fost reduse în cadrul instrumentului de recapitalizare internă;
- (b) să împuternicească o instituție-punte sau un vehicul de gestionare a activelor să efectueze o plată suplimentară de contraprestații aferente activelor, drepturilor sau datoriilor față de instituția aflată în rezoluție sau, după caz, aferente acțiunilor sau instrumentelor de proprietate către deținătorii acțiunilor sau altor instrumente de proprietate.

▼B

(12) Fără a aduce atingere alineatului (1), evaluarea provizorie efectuată în conformitate cu alineatele (9) și (10) este un temei valabil pentru ca autoritățile de rezoluție să ia măsuri de rezoluție, inclusiv să preia controlul unei instituții sau entități în curs de a intra în dificultate menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d), sau să își exercite competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a ►**M3** instrumentelor de capital și datorii eligibile în conformitate cu articolul 59 ◀.

(13) Evaluarea face parte integrantă din decizia de aplicare a unui instrument sau de exercitare a unei competențe de rezoluție sau din decizia de exercitare a competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie a ►**M3** instrumentelor de capital și datorii eligibile în conformitate cu articolul 59 ◀. Evaluarea în sine nu face obiectul unei căi de atac separate, dar poate fi supusă unei căi de atac împreună cu decizia luată în conformitate cu articolul 85.

(14) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza circumstanțele în care o persoană este independentă de autoritatea de rezoluție și de instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în sensul aplicării alineatului (1) din prezentul articol și a articolului 74.

(15) ABE poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza criteriile de mai jos, în sensul aplicării alineatelor (1), (3) și (9) din prezentul articol și a articolului 74:

- (a) metodologia utilizată pentru evaluarea valorii activelor și pasivelor instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);
- (b) separarea evaluărilor în temeiul articolelor 36 și 74;
- (c) metodologia utilizată pentru calcularea și includerea unei rezerve pentru pierderi suplimentare în evaluarea provizorie.

(16) ABE înaintează proiectele de standarde tehnice menționate la alineatul (14) Comisiei până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la alineatele (14) și (15), în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

*CAPITOLUL IV**Instrumente de rezoluție*

Secțiunea 1

Principii generale*Articolul 37***Principii generale ale instrumentelor de rezoluție**

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție dețin competențele necesare pentru a aplica instrumentele de rezoluție instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care îndeplinesc condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție.

▼B

(2) În cazul în care autoritatea de rezoluție decide să aplice un instrument de rezoluție unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), iar măsura de rezoluție respectivă ar duce la suportarea unor pierderi de către creditorii sau la conversia creanțelor acestora, autoritatea de rezoluție își exercită competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a ►**M3** instrumentelor de capital și a datoriilor eligibile ◀ în conformitate cu articolul 59 imediat înainte sau odată cu aplicarea instrumentului de rezoluție.

(3) Instrumentele de rezoluție menționate la alineatul (1) sunt următoarele:

(a) instrumentul de vânzare a activității;

(b) instrumentul instituției-punte;

(c) instrumentul de separare a activelor;

(d) instrumentul de recapitalizare internă.

(4) Sub rezerva alineatului (5), autoritățile de rezoluție pot aplica instrumentele de rezoluție fie individual, fie într-o combinație oarecare.

(5) Autoritățile de rezoluție pot aplica instrumentul de separare a activelor numai împreună cu un alt instrument de rezoluție.

(6) În cazul în care doar instrumentele de rezoluție menționate la alineatul (3) litera (a) sau (b) din prezentul articol sunt utilizate pentru a transfera doar parțial active, drepturi sau pasive ale unei instituții aflate în rezoluție, instituția sau entitatea reziduală menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) de la care au fost transferate activele, drepturile sau pasivele este lichidată în baza procedurii obișnuite de insolvență. Acest lucru se realizează într-un termen rezonabil, având în vedere orice eventuală situație în care instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) trebuie să furnizeze servicii sau sprijin în conformitate cu articolul 65, pentru a permite beneficiarului să-și desfășoare activitățile sau serviciile achiziționate în temeiul transferului, precum și orice alt motiv care face continuarea părții reziduale a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) necesară pentru atingerea obiectivelor rezoluției sau respectarea principiilor prevăzute la articolul 34.

(7) Autoritatea de rezoluție și orice mecanism de finanțare ce acționează în temeiul articolului 101 poate recupera orice eventuale cheltuieli rezonabile suportate în mod corespunzător în legătură cu utilizarea instrumentelor de rezoluție, cu exercitarea competențelor de rezoluție sau cu utilizarea instrumentelor guvernamentale de stabilizare financiară, într-una sau mai multe dintre modalitățile următoare:

(a) ca deducere din orice contraprestații plătite de beneficiar instituției aflate în rezoluție sau, după caz, deținătorilor acțiunilor sau ai altor instrumente de proprietate;

▼B

(b) de la instituția aflată în rezoluție, în calitate de creditor preferențial;
or

(c) din eventualele încasări ca urmare a încetării funcționării instituției-punte sau a vehiculului de gestionare a activelor, în calitate de creditor preferențial.

(8) Statele membre se asigură că normele legislației naționale în materie de insolvență referitoare la anularea sau inopozabilitatea actelor prejudiciabile masei creditorilor nu se aplică transferurilor de active, drepturi sau pasive de la o instituție aflată în rezoluție către o altă entitate în virtutea aplicării unui instrument de rezoluție, a exercitării unei competențe de rezoluție sau a utilizării unui instrument guvernamental de stabilizare financiară.

(9) Statele membre pot să confere autorităților de rezoluție instrumente și competențe suplimentare care să poată fi exercitate în cazul în care o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, dacă:

(a) atunci când sunt aplicate unui grup transfrontalier, aceste competențe suplimentare nu ridică obstacole în calea unei rezoluții eficiente a grupului; și

(b) ele respectă obiectivele rezoluției și principiile generale care reglementează rezoluția, menționate la articolele 31 și 34.

(10) În situația extraordinară a unei crize sistemice, autoritatea de rezoluție poate căuta finanțare din surse de finanțare alternative prin utilizarea instrumentelor de stabilizare guvernamentale prevăzute la articolele 56-58 atunci când sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) acționarii și deținătorii de alte instrumente de proprietate, precum și deținătorii de instrumente de capital relevante și de alte ► **M3** datorii care pot face obiectul recapitalizării interne ◀ au adus o contribuție, prin reducerea valorii contabile, prin conversie sau prin alte modalități, în vederea absorbției pierderilor și a recapitalizării instituției aflate în rezoluție, în valoare de cel puțin 8 % din totalul pasivelor, incluzând fondurile proprii ale instituției respective, cuantificată la momentul luării măsurii de rezoluție în conformitate cu evaluarea prevăzută la articolul 36;

(b) aceasta va fi condiționată de aprobarea prealabilă și finală în conformitate cu cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat.

Secțiunea 2

Instrumentul de vânzare a activității

Articolul 38

Instrumentul de vânzare a activității

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a transfera către un cumpărător care nu este o instituție-punte:

(a) acțiuni sau alte instrumente de proprietate emise de o instituție aflată în rezoluție;

▼B

- (b) orice categorii de active, drepturi sau pasive ale unei instituții aflate în rezoluție sau totalitatea acestora.

Sub rezerva alineatelor (8) și (9) din prezentul articol și a articolului 85, transferul menționat la primul paragraf are loc fără n a obține acordul acționarilor instituției aflate în rezoluție sau al oricărei părți terțe, alta decât cumpărătorul și fără a se conforma vreunei cerințe procedurale prevăzute de dreptul comercial sau de cel al titlurilor de valoare, altele decât cele incluse la articolul 39.

- (2) Un transfer efectuat în conformitate cu alineatul (1) se efectuează în condiții comerciale, având în vedere circumstanțele și în conformitate cu cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat.

- (3) În conformitate cu alineatul (2) din prezentul articol, autoritățile de rezoluție iau toate măsurile rezonabile pentru a obține un transfer în condiții comerciale care sunt conforme evaluării efectuate în conformitate cu articolul 36, având în vedere circumstanțele cazului.

- (4) Sub rezerva articolului 37 alineatul (7), orice contraprestație plătită de cumpărător se face în favoarea:

- (a) proprietarilor acțiunilor sau instrumentelor de proprietate, în cazul în care vânzarea activității s-a efectuat prin transferarea acțiunilor sau instrumentelor de proprietate emise de instituția aflată în rezoluție de la deținătorii respectivelor acțiuni sau instrumente la cumpărător;

- (b) instituției aflate în rezoluție, în cazul în care vânzarea activității s-a efectuat prin transferarea unora sau a tuturor activelor sau pasivelor instituției aflate în rezoluție la cumpărător.

- (5) Atunci când aplică instrumentul de vânzare a activității, autoritatea de rezoluție poate exercita competența de transfer în mod repetat, pentru a efectua transferuri suplimentare de acțiuni ori de alte instrumente de proprietate emise de o instituție aflată în rezoluție sau, după caz, de active, drepturi sau pasive ale instituției aflate în rezoluție.

- (6) După aplicarea instrumentului de vânzare a activității și cu aprobarea cumpărătorului, autoritățile de rezoluție pot exercita competențele de transfer în ceea ce privește activele, drepturile ori pasivele transferate cumpărătorului, în vederea transferului activelor, drepturilor sau pasivelor înapoi la instituția aflată în rezoluție, ori al acțiunilor sau al altor instrumente de proprietate înapoi la proprietarii lor inițiali, iar instituția aflată în rezoluție sau proprietarii inițiali au obligația de a accepta orice astfel de active, drepturi sau pasive, acțiuni sau alte instrumente de proprietate.

- (7) Cumpărătorul are autorizația corespunzătoare de desfășurare a activităților pe care le dobândește atunci când transferul este efectuat în conformitate cu alineatul (1). Statele membre se asigură că cererea de autorizare, coroborată cu transferul, este luată în considerare în timp util.

▼B

(8) Prin derogare de la articolele 22-25 din Directiva 2013/36/UE de la obligația de a informa autoritățile competente de la articolul 26 din Directiva 2013/36/UE, articolul 10 alineatul (3), articolul 11 alineatele (1) și (2) și articolele 12 și 13 din Directiva 2014/65/UE și de la obligația de notificare menționată la articolul 11 alineatul (3) din respectiva directivă, în cazul în care o vânzare de acțiuni sau alte instrumente de proprietate în virtutea aplicării instrumentului de vânzare a activității ar duce la achiziționarea sau majorarea unei participații calificate într-o instituție de tipul celor menționate la articolul 22 alineatul (1) din Directiva 2013/36/UE sau la articolul 11 alineatul (1) din Directiva 2014/65/UE, autoritatea competentă a acelei instituții efectuează evaluarea necesară în temeiul acelor articole în timp util, astfel încât să nu întârzie aplicarea instrumentului de vânzare a activității și să împiedice măsura de rezoluție să își atingă obiectivele relevante ale rezoluției.

(9) Statele membre se asigură că, în cazul în care autoritatea competentă a respectivei instituții nu a finalizat evaluarea menționată la alineatul (8) de la data transferului de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate în cursul aplicării instrumentului de vânzare a activității de către autoritatea de rezoluție, se aplică următoarele dispoziții:

- (a) respectivul transfer de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate către cumpărător are efect juridic imediat;
- (b) în cursul perioadei de evaluare și în cursul eventualelor perioade de dezinvestire prevăzute la litera (f), dreptul cumpărătorului de vot aferent respectivelor acțiuni sau altor instrumente de proprietate este suspendat și îi revine doar autorității de rezoluție, care nu are nicio obligație de a exercita vreun astfel de drept de vot și care nu are nici o răspundere pentru exercitarea sau neexercitarea respectivelor drepturi de vot;
- (c) în cursul perioadei de evaluare și în cursul oricărei perioade de dezinvestire prevăzute la litera (f), sancțiunile și celelalte măsuri aplicate încălcării condițiilor pentru achiziții sau cedări ale participațiilor calificate avute în vedere la articolele 66, 67 și 68 din Directiva 2013/36/UE nu se aplică respectivelor transferuri de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate;
- (d) autoritatea competentă, imediat după finalizarea evaluării, notifică în scris autorității de rezoluție și cumpărătorului decizia autorității competente de a aproba sau, în conformitate cu articolul 22 alineatul (5) din Directiva 2013/36/UE, de a se opune respectivului transfer de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate către cumpărător;
- (e) în cazul în care autoritatea competentă aprobă un astfel de transfer de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate către cumpărător, dreptul de vot aferent respectivelor acțiuni sau altor instrumente de proprietate se consideră acordat în întregime cumpărătorului, imediat după primirea de către autoritatea de rezoluție și de către cumpărător a respectivei notificări de aprobare din partea autorității competente;
- (f) dacă autoritatea competentă se opune respectivului transfer de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate către cumpărător, atunci:
 - (i) dreptul de vot aferent respectivelor acțiuni sau altor instrumente de proprietate prevăzut la punctul (b) rămâne în vigoare în întregime;

▼B

- (ii) autoritatea de rezoluție poate cere cumpărătorului să cedeze respectivele acțiuni sau alte instrumente de proprietate într-un termen de dezinvestire determinat de autoritatea de rezoluție după ce a luat în considerare condițiile de piață prevalente; și
- (iii) în cazul în care cumpărătorul nu finalizează respectiva dezinvestire în termenul de dezinvestire stabilit de autoritatea de rezoluție, atunci autoritatea competentă, cu aprobarea autorității de rezoluție, poate impune cumpărătorului sancțiuni și alte măsuri pentru încălcarea cerințelor de achiziție sau de cedare a participațiilor calificate menționate la articolele 66, 67 și 68 din Directiva 2013/36/UE.

(10) Transferurile efectuate în virtutea aplicării instrumentului de vânzare a activității fac obiectul mecanismelor de siguranță menționate în capitolul VII din titlul IV.

(11) În sensul exercitării libertăților de a presta servicii sau de a se stabili într-un alt stat membru în conformitate cu Directiva 2013/36/UE sau cu Directiva 2014/65/UE, cumpărătorul este considerat a fi o continuare a instituției aflate în rezoluție și poate continua să exercite toate drepturile exercitate de instituția aflată în rezoluție aferente activelor, drepturilor sau pasivelor transferate.

(12) Statele membre se asigură că cumpărătorul menționat la alineatul (1) poate continua să exercite drepturile conferite de calitatea de membru și drepturile de acces la sistemele de plată, compensare și decontare, la bursele de valori, la schemele de compensare pentru investitori și la schemele de garantare a depozitelor ale instituției aflate în rezoluție, cu condiția ca aceasta să îndeplinească criteriile legate de calitatea de membru și criteriile de participare pentru lua parte la astfel de sisteme.

Fără a aduce atingere primului paragraf, statele membre se asigură că:

- (a) accesul nu este refuzat pentru motivul că cumpărătorul nu dispune de un rating din partea unei agenții de rating de credit sau că ratingul respectiv nu este proporțional cu nivelurile de rating impuse pentru a beneficia de accesul la sistemele menționate în primul paragraf;
- (b) în cazul în care cumpărătorul nu îndeplinește criteriile legate de calitatea de membru sau criteriile de participare la un sistem relevant de plată, compensare sau decontare, la bursa de valori, la o schemă de compensații pentru investitori sau la o schemă de garantare a depozitelor, drepturile menționate la primul paragraf se exercită pentru o perioadă de timp care poate fi precizată de autoritatea de rezoluție, de maxim 24 de luni, care poate fi prelungită la cererea cumpărătorului adresată autorității de rezoluție.

(13) Fără a aduce atingere titlului IV capitolul VII, acționarii sau creditorii instituției aflate în rezoluție și alte părți terțe ale căror active, drepturi sau pasive nu sunt transferate nu au niciun fel de drepturi asupra activelor, drepturilor sau pasivelor transferate, ori în legătură cu acestea.

Articolul 39

Instrumentul de vânzare a activității: cerințe procedurale

(1) Sub rezerva alineatului (3) din prezentul articol, atunci când aplică unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) instrumentul de vânzare a activității, autoritatea de rezoluție scoate pe piață sau ia măsuri în vederea scoaterii pe piață a activelor, drepturilor, pasivelor, acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate a acelei instituții pe care autoritatea intenționează să le transfere. Grupuri de drepturi, active și pasive pot fi scoase pe piață separat.

(2) Fără a aduce atingere, după caz, cadrului Uniunii pentru ajutoarele de stat, scoaterea pe piață menționată la alineatul (1) se efectuează în conformitate cu următoarele criterii:

- (a) ea trebuie să fie cât se poate de transparentă și nu trebuie să prezinte în mod semnificativ incorect activele, drepturile, pasivele, acțiunile sau alte instrumente de proprietate a acelei instituții pe care autoritatea intenționează să le transfere, având în vedere circumstanțele și în special necesitatea de a menține stabilitatea financiară;
- (b) ea nu trebuie să favorizeze sau să discrimineze în mod necuvenit anumiți cumpărători potențiali;
- (c) ea trebuie să fie liberă de orice conflict de interese;
- (d) ea nu trebuie să confere niciun avantaj necuvenit vreunui cumpărător potențial;
- (e) ea trebuie să țină seama de nevoia ca acțiunea de rezoluție să se desfășoare cu rapiditate;
- (f) scopul său trebuie să fie maximizarea, pe cât posibil, a prețului de vânzare al acțiunilor sau altor instrumente de proprietate, al activelor, drepturilor sau pasivelor în cauză.

Sub rezerva prezentului alineat litera (b), principiile menționate în prezentul alineat nu trebuie să împiedice solicitarea anumitor cumpărători potențiali de către autoritatea de rezoluție.

Orice publicare a scoaterii pe piață a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă, în mod normal necesară în conformitate cu articolul 17 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 596/2014, poate fi amânată în conformitate cu articolul 17 alineatul (4) sau (5) din respectivul regulament.

(3) Autoritatea de rezoluție poate aplica instrumentul de vânzare a activității fără respectarea cerinței privind scoaterea pe piață prevăzută la alineatul (1), în cazul în care stabilește faptul că respectarea acestor cerințe ar putea submina unul sau mai multe dintre obiectivele rezoluției și mai ales dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) acesta consideră că intrarea în dificultate sau susceptibila intrare în dificultate a instituției aflate în rezoluție ar crea sau ar înrăutăți o amenințare deja gravă la adresa stabilității financiare; și

▼B

(b) acesta consideră că respectarea cerințelor sus-menționate ar putea submina eficacitatea instrumentului de vânzare a activității în ceea ce privește eliminarea respectivei amenințări sau atingerea obiectivelor rezoluției menționate la articolul 31 alineatul (2) litera (b).

(4) Până la 3 iulie 2015, ABE elaborează orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 prin care specifică circumstanțele de facto care constituie o amenințare gravă și elementele legate de eficacitatea instrumentului de vânzare a activității menționate la alineatul (3) literele (a) și (b).

Secțiunea 3

Instrumentul instituției-punte*Articolul 40***Instrumentul instituției-punte**

(1) Pentru ca instrumentul instituției-punte să fie eficace și pentru a ține seama de necesitatea de a păstra funcțiile critice ale instituției-punte, statele membre trebuie să se asigure că autoritățile de rezoluție dețin competența de a transfera către o instituție-punte:

- (a) acțiuni sau alte instrumente de proprietate emise de una sau de mai multe instituții aflate în rezoluție;
- (b) oricare dintre activele, drepturile sau pasivele uneia sau ale mai multor instituții aflate în rezoluție sau totalitatea acestora.

Sub rezerva articolului 85, transferul menționat la primul paragraf poate avea loc fără a obține aprobarea acționarilor instituțiilor aflate în rezoluție sau a oricărei părți terțe, alta decât instituția-punte și fără respectarea niciunei cerințe procedurale prevăzute de dreptul comercial sau de cel al titlurilor de valoare.

(2) Instituția-punte este o persoană juridică care îndeplinește toate cerințele următoare:

- (a) ea se află total sau parțial în proprietatea uneia sau mai multor autorități publice printre care se pot număra autoritatea de rezoluție sau mecanismul de finanțare a rezoluției și este controlată de autoritatea de rezoluție;
- (b) este creată în scopul de a primi și a deține unele sau toate acțiunile sau alte instrumente de proprietate emise de o instituție aflată în rezoluție ori unele sau toate activele, drepturile și pasivele uneia sau mai multor instituții aflate în rezoluție în vederea păstrării accesului la funcțiile critice și a vânzării instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

Aplicarea instrumentului de recapitalizare internă în scopul menționat la articolul 43 alineatul (2) litera (b) nu trebuie să aducă atingere capacității autorității de rezoluție de a exercita un control asupra instituției-punte.

▼B

(3) Atunci când aplică instrumentul instituției-punte, autoritatea de rezoluție se asigură că valoarea totală a pasivelor transferate instituției-punte nu depășește valoarea totală a drepturilor și activelor transferate de la instituția aflată în rezoluție sau furnizate din alte surse.

(4) Sub rezerva articolului 37 alineatul (7), orice contraprestație plătită de instituția-punte se face în favoarea:

- (a) proprietarilor acțiunilor sau instrumentelor de proprietate, în cazul în care transferul către instituția-punte s-a efectuat prin transferarea acțiunilor sau instrumentelor de proprietate emise de instituția aflată în rezoluție de la deținătorii respectivelor acțiuni sau instrumente la instituția-punte;
- (b) instituției aflate în rezoluție, în cazul în care transferul către instituția-punte s-a efectuat prin transferarea unora sau a tuturor activelor sau pasivelor instituției aflate în rezoluție la instituția-punte.

(5) Atunci când aplică instrumentul instituției-punte, autoritatea de rezoluție poate exercita competența de transfer în mod repetat, pentru a efectua transferuri suplimentare de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate emise de o instituție aflată în rezoluție sau, după caz, de active, drepturi sau pasive ale instituției aflate în rezoluție.

(6) În urma aplicării instrumentului instituției-punte, autoritatea de rezoluție poate:

- (a) transfera înapoi drepturile, activele sau pasivele de la instituția-punte la instituția aflată în rezoluție, sau acțiunile sau alte instrumente de proprietate înapoi la proprietarii lor inițiali, iar instituția aflată în rezoluție sau proprietarii inițiali au obligația de a reprimi toate aceste active, drepturi sau pasive, sau acțiuni sau alte instrumente de proprietate, dacă și numai dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (7);
- (b) transfera acțiuni sau alte instrumente de proprietate, sau active, drepturi sau pasive de la instituția-punte către o terță parte.

(7) Autoritățile de rezoluție pot transfera înapoi acțiuni sau alte instrumente de proprietate sau active, drepturi sau pasive de la instituția-punte într-una dintre următoarele situații:

- (a) atunci când posibilitatea ca anumite acțiuni sau alte instrumente de proprietate, active, drepturi sau pasive specifice să fie transferate înapoi este precizată în mod expres în cadrul instrumentului prin care este efectuat transferul;

▼B

- (b) atunci când aceste acțiuni sau alte instrumente de proprietate, active, drepturi sau pasive specifice nu îndeplinesc condițiile de transfer sau nu se încadrează în categoria acțiunilor sau altor instrumente de proprietate, activelor, drepturilor sau pasivelor specificate în cadrul instrumentului prin care este efectuat transferul.

Un astfel de transfer înapoi se poate efectua în orice moment dat și în conformitate cu orice alte condiții stipulate în cadrul instrumentului respectiv pentru scopul în cauză.

- (8) Transferurile între instituția aflată în rezoluție sau proprietarii inițiali ai acțiunilor sau ai altor instrumente de proprietate pe de o parte și instituția-punte pe de altă parte fac obiectul mecanismelor de siguranță prevăzute în titlul IV capitolul VII.

- (9) În sensul exercitării libertăților de a presta servicii sau de a se stabili într-un alt stat membru în conformitate cu Directiva 2013/36/UE sau cu Directiva 2014/65/UE, instituția-punte este considerată a fi o continuare a instituției aflate în rezoluție și poate continua să exercite toate drepturile exercitate de instituția aflată în rezoluție aferente activelor, drepturilor sau pasivelor transferate.

În alte scopuri, autoritățile de rezoluție pot solicita ca o instituție-punte să fie considerată drept o continuare a instituției aflate în rezoluție și să poată continua să exercite toate drepturile exercitate de instituția aflată în rezoluție aferente activelor, drepturilor sau pasivelor transferate.

- (10) Statele membre se asigură că instituția-punte poate continua să exercite drepturile conferite de calitatea de membru și drepturile de acces la sistemele de plată, compensare și decontare, la bursele de valori, la schemele de compensare pentru investitori și la schemele de garantare a depozitelor ale instituției aflate în rezoluție, cu condiția ca aceasta să îndeplinească criteriile legate de calitatea de membru și criteriile de participare pentru lua parte la astfel de sisteme.

Fără a aduce atingere primului paragraf, statele membre se asigură că:

- (a) accesul nu este refuzat pentru motivul că instituția-punte nu dispune de un rating din partea unei agenții de rating de credit sau că ratingul respectiv nu este proporțional cu nivelurile de rating impuse pentru a beneficia de accesul la sistemele menționate la primul paragraf;
- (b) În cazul în care instituția-punte nu întrunește criteriile legate de calitatea de membru sau criteriile de participare la un sistem relevant de plată, compensare sau decontare, la bursa de valori, la o schemă de compensare pentru investitori sau la un sistem de garantare a depozitelor, drepturile menționate la primul paragraf se exercită pentru o perioadă de timp care poate fi precizată de autoritatea de rezoluție, de maximum 24 de luni, care poate fi prelungită la cererea instituției-punte adresată autorității de rezoluție.

▼B

(11) Fără a aduce atingere titlului IV capitolul VII, acționarii sau creditorii instituției aflate în rezoluție și alte părți terțe ale căror active, drepturi sau pasive nu sunt transferate instituției-punte nu au niciun fel de drepturi asupra activelor, drepturilor sau pasivelor transferate instituției-punte, organului de conducere sau conducerii superioare ori în legătură cu acestea.

(12) Obiectivele instituției-punte nu implică nicio îndatorire sau responsabilitate față de acționarii sau creditorii instituției aflate în rezoluție, iar organul de conducere sau conducerea superioară nu are nicio răspundere față de acționarii sau creditorii respectivi pentru actele și omisiunile săvârșite în îndeplinirea atribuțiilor lor, cu excepția cazului în care actul sau omisiunea în cauză implică o neglijență sau o abatere gravă în conformitate cu dreptul intern, care afectează în mod direct drepturile acționarilor sau creditorilor.

În conformitate cu dreptul intern, statele membre pot limita mai mult răspunderea instituțiilor-punte și a organului de conducere sau a conducerii superioare a acestora în ceea ce privește actele și omisiunile săvârșite în îndeplinirea atribuțiilor lor.

*Articolul 41***Funcționarea unei instituții-punte**

(1) Statele membre se asigură că funcționarea unei instituții-punte respectă următoarele cerințe:

- (a) conținutul documentelor constitutive ale instituției-punte este aprobat de autoritatea de rezoluție;
- (b) sub rezerva structurii de proprietate a instituției-punte, autoritatea de rezoluție numește sau aprobă organul de conducere al instituției-punte;
- (c) autoritatea de rezoluție aprobă remunerațiile membrilor organului de conducere și stabilește responsabilitățile lor corespunzătoare;
- (d) autoritatea de rezoluție aprobă strategia și profilul de risc ale instituției-punte;
- (e) instituția-punte este autorizată în conformitate cu Directiva 2013/36/UE sau, după caz, cu Directiva 2014/65/UE, și deține autorizațiile necesare, în temeiul dreptului intern aplicabile, pentru desfășurarea activităților sau furnizarea serviciilor pe care le achiziționează în urma unui transfer efectuat conform articolului 63 din prezenta Directivă;
- (f) instituția-punte respectă, după caz, dispozițiile Regulamentului (UE) 575/2013 și ale Directivelor 2013/36/UE și 2014/65/UE, și face obiectul unei supravegheri în conformitate cu respectivele dispoziții.
- (g) instituția-punte funcționează în conformitate cu cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat, iar autoritatea de rezoluție poate prevedea restricții asupra activității sale în consecință.

▼B

Fără a aduce atingere dispozițiilor menționate la literele (e) și (f) din primul paragraf și în cazul în care este necesar pentru a îndeplini obiectivele rezoluției, instituția-punte poate fi instituită și autorizată fără respectarea Directivei 2013/36/UE sau Directivei 2014/65/UE, pentru o perioadă scurtă de timp, la începutul funcționării sale. În acest scop, autoritatea de rezoluție înaintează autorității competente o cerere în acest sens. Dacă decide să acorde o astfel de autorizație, autoritatea competentă indică intervalul în care instituția-punte este scutită de respectarea cerințelor respectivelor directive.

(2) Sub rezerva eventualelor restricții aplicate în conformitate cu normele Uniunii sau cele naționale în materie de concurență, conducerea instituției-punte gestionează instituția-punte în vederea păstrării accesului la funcțiile critice și a vânzării instituției sau a entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), a activelor, drepturilor sau pasivelor sale către unul sau mai mulți cumpărători din sectorul privat, atunci când condițiile sunt prielnice și în termenul specificat la alineatul (4) din prezentul articol sau la alineatul (6) din prezentul articol, după caz.

(3) Autoritatea de rezoluție decide că o instituție-punte nu mai reprezintă o instituție-punte în conformitate cu articolul 40 alineatul (2) în momentul apariției oricăreia dintre următoarele situații:

- (a) fuzionarea instituției-punte cu o altă entitate;
- (b) instituția-punte nu mai respectă cerințele articolului 40 alineatul (2);
- (c) vânzarea tuturor sau aproape a tuturor activelor, drepturilor sau pasivelor instituției-punte către o terță parte;
- (d) expirarea perioadei specificate la alineatul (5) sau, după caz, la alineatul (6);
- (e) activele instituției-punte sunt complet lichidate, iar pasivele sale sunt achitate integral.

(4) Atunci când autoritatea de rezoluție încearcă să vândă instituția-punte sau activele, drepturile ori pasivele acesteia, statele membre se asigură că instituția-punte sau activele ori pasivele relevante sunt puse în vânzare în mod deschis și transparent și că vânzarea nu le denaturează în mod semnificativ, nu favorizează sau discriminează în mod necuvenit anumiți cumpărători potențiali.

Toate aceste vânzări trebuie efectuate în condiții comerciale, având în vedere circumstanțele și în conformitate cu cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat.

(5) În cazul în care nu se aplică niciuna dintre situațiile menționate la alineatul (3) literele (a), (b), (c) și (e), autoritatea de rezoluție pune capăt funcționării instituției-punte cât mai curând posibil, și în orice caz, după o perioadă de doi ani de la data efectuării ultimului transfer, în temeiul instrumentului instituției-punte, de la o instituție aflată în rezoluție.

▼B

(6) Autoritatea de rezoluție poate prelungi perioada menționată la alineatul (5) cu una sau mai multe perioade suplimentare de un an, atunci când o astfel de prelungire:

- (a) vine în sprijinul realizării uneia dintre situațiile menționate la alineatul (3) litera (a), (b), (c) sau (e); sau
- (b) este necesară pentru a asigura continuitatea unor servicii bancare și financiare esențiale.

(7) Toate deciziile autorității de rezoluție de a prelungi perioada menționată la alineatul (5) se motivează și cuprind o evaluare detaliată a situației care justifică prelungirea, inclusiv a condițiilor și perspectivelor pieței.

(8) În cazul în care funcționarea unei instituții-punte încetează în situațiile menționate la alineatul (3) litera (c) sau (d), instituția-punte este lichidată în conformitate cu procedura obișnuită de insolvență.

Sub rezerva articolului 37 alineatul (7), toate încasările ca urmare a încetării funcționării instituției-punte revin acționarilor instituției-punte.

(9) În cazul în care o instituție-punte este utilizată cu scopul de a transfera activele și pasivele aparținând mai multor instituții aflate în rezoluție, obligația prevăzută la alineatul (8) se referă la activele și pasivele transferate de la fiecare dintre aceste instituții aflate în rezoluție și nu la instituția-punte în sine.

Secțiunea 4

Instrumentul de separare a activelor

Articolul 42

Instrumentul de separare a activelor

(1) Pentru ca instrumentul de separare a activelor să fie eficace, statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție dețin competența de a transfera activele, drepturile sau pasivele unei instituții aflate în rezoluție sau ale unei instituții-punte către unul sau mai multe vehicule de gestionare a activelor.

Sub rezerva articolului 85, transferul menționat la primul paragraf poate avea loc fără a obține acordul acționarilor instituțiilor aflate în rezoluție sau al oricărei părți terțe, alta decât instituția-punte și fără a se conforma vreunei cerințe procedurale prevăzute de dreptul comercial sau de dreptul titlurilor de valoare.

(2) În sensul instrumentului de separare a activelor, un vehicul de gestionare a activelor este o persoană juridică ce îndeplinește toate cerințele de mai jos:

- (a) este total sau parțial în proprietatea uneia sau mai multor autorități publice printre care se pot număra autoritatea de rezoluție sau mecanismul de finanțare a rezoluției și este controlată de autoritatea de rezoluție;
- (b) a fost creată în scopul de a primi, parțial sau integral, activele, drepturile și pasivele uneia sau ale mai multor instituții aflate în rezoluție sau ale unei instituții-punte.

▼B

(3) Vehiculul de gestionare a activelor gestionează activele care îi sunt transferate cu scopul de a optimiza valoarea acestora prin intermediul unei eventuale vânzări sau prin lichidarea lor ordonată.

(4) Statele membre se asigură că funcționarea unui vehicul de gestionare a activelor respectă următoarele dispoziții:

(a) conținutul documentelor constitutive ale vehiculului de gestionare a activelor este aprobat de autoritatea de rezoluție;

(b) sub rezerva structurii de proprietate a vehiculului de gestionare a activelor, autoritatea de rezoluție numește sau aprobă organul de conducere al vehiculului de gestionare a activelor;

(c) autoritatea de rezoluție aprobă remunerațiile membrilor organului de conducere și stabilește responsabilitățile lor corespunzătoare;

(d) autoritatea de rezoluție aprobă strategia și profilul de risc ale vehiculului de gestionare a activelor;

(5) Autoritățile de rezoluție pot exercita competența menționată la alineatul (1) pentru a transfera active, drepturi sau pasive numai în cazul în care:

(a) situația de pe piața specifică a acelor active este de așa natură încât lichidarea lor în cadrul procedurii obișnuite de insolvență ar putea avea un efect negativ asupra uneia sau mai multor piețe financiare;

(b) un astfel de transfer este necesar pentru a asigura buna funcționare a instituției aflate în rezoluție sau a instituției-punte; sau

(c) un astfel de transfer este necesar pentru a maximiza încasările rezultate din lichidare.

(6) Atunci când aplică instrumentul de separare a activelor, autoritățile de rezoluție stabilesc contraprestația în schimbul căreia sunt transferate activele, drepturile și pasivele către vehiculul de gestionare a activelor în conformitate cu principiile stabilite la articolul 36 și în conformitate cu cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat. Prezentul alineat nu împiedică contraprestația să aibă o valoare nominală sau negativă.

(7) Sub rezerva articolului 37 alineatul (7), orice contraprestație plătită de vehiculul de gestionare a activelor aferente activelor, drepturilor sau pasivelor dobândite în mod direct de la instituția aflată în rezoluție se fac în favoarea instituției aflată în rezoluție. Contraprestația poate fi plătită sub forma unei datorii emise de vehiculul de gestionare a activelor.

(8) În cazul în care s-a aplicat instrumentul instituției-punte, un vehicul de gestionare a activelor poate, după aplicarea instrumentului instituției-punte, să dobândească active, drepturi sau pasive de la instituția-punte.

▼B

(9) Autoritățile de rezoluție pot transfera active, drepturi sau pasive de la instituția aflată în rezoluție la unul sau mai multe vehicule de gestionare a activelor în mai multe rânduri și pot transfera înapoi active, drepturi sau pasive de la unul sau mai multe vehicule de gestionare a activelor la instituția aflată în rezoluție, dacă și numai dacă sunt îndeplinite condițiile menționate la alineatul (10).

Instituția aflată în rezoluție are obligația de a reprimi orice active, drepturi sau pasive de acest fel.

(10) Autoritățile de rezoluție pot transfera înapoi drepturi, active sau pasive, de la vehiculul de gestionare a activelor la instituția aflată în rezoluție, într-una dintre următoarele situații:

- (a) atunci când posibilitatea ca anumite drepturi, active sau pasive specifice să fie transferate înapoi este precizată în mod expres în cadrul instrumentului prin care este efectuat transferul;
- (b) atunci când aceste drepturi, active sau pasive specifice nu îndeplinesc condițiile de transfer sau nu se încadrează în categoria drepturilor, activelor sau pasivelor specificate în cadrul instrumentului prin care este efectuat transferul.

În oricare dintre cazurile prevăzute la literele (a) și (b), transferul înapoi se poate efectua în orice moment și respectă orice alte condiții stipulate în cadrul instrumentului respectiv pentru scopul în cauză.

(11) Transferurile între instituția aflată în rezoluție și vehiculul de gestionare a activelor trebuie să facă obiectul mecanismelor de siguranță privind transferurile parțiale de proprietate specificate în titlul IV capitolul VII.

(12) Fără a aduce atingere titlului IV capitolul VII, acționarii sau creditorii instituției aflate în rezoluție și alte părți terțe ale căror active, drepturi sau pasive nu sunt transferate vehiculului de gestionare a activelor nu au niciun fel de drepturi asupra activelor, drepturilor sau pasivelor transferate vehiculului de gestionare a activelor sau organului de conducere sau conducerii superioare ale acestuia, ori în legătură cu acestea.

(13) Obiectivele vehiculului de gestionare a activelor nu implică nicio îndatorire sau responsabilitate față de acționarii sau creditorii instituției aflate în rezoluție, iar organul de conducere sau conducerea superioară nu are nicio răspundere față de acționarii sau creditorii respectivi pentru actele sau omisiunile săvârșite în îndeplinirea atribuțiilor lor, cu excepția cazului în care actul sau omisiunea în cauză implică o neglijență sau o abatere gravă în conformitate cu dreptul intern, care afectează în mod direct drepturile acționarilor sau creditorilor.

În conformitate cu dreptul intern, statele membre pot limita mai mult răspunderea vehiculelor de gestionare a activelor și a organului de conducere sau a conducerii superioare a acestora în ceea ce privește actele și omisiunile săvârșite în îndeplinirea atribuțiilor lor.

▼B

(14) Până la 3 iulie 2015, ABE emite orientări, în conformitate articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 pentru a promova convergența procedurilor de supraveghere și de rezoluție în ceea ce privește stabilirea situațiilor în care, în conformitate cu alineatul (5) din prezentul articol, lichidarea activelor sau a pasivelor în cadrul procedurii obișnuite de insolvență ar putea avea un efect negativ pe una sau mai multe piețe financiare.

Secțiunea 5

Instrumentul de recapitalizare internă

Subsecțiunea 1

Obiectivul și domeniul de aplicare al instrumentului de recapitalizare internă*Articolul 43***Instrumentul de recapitalizare internă**

(1) Pentru ca instrumentul de recapitalizare internă să fie eficace, statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție dețin competențele de rezoluție menționate la articolul 63 alineatul (1).

(2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot aplica instrumentul de recapitalizare internă în vederea îndeplinirii obiectivelor rezoluției specificate la articolul 31, în conformitate cu principiile rezoluției specificate la articolul 34 pentru oricare din următoarele scopuri:

(a) recapitalizarea unei instituții sau a unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă care îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție într-o măsură suficientă pentru a restabili capacitatea acesteia de a se conforma condițiilor de autorizare (în măsura în care respectivele condiții se aplică entității) și de a continua să-și desfășoare activitățile pentru care este autorizată în conformitate cu Directiva 2013/36/UE sau cu Directiva 2014/65/UE, în cazul în care entitatea este autorizată în conformitate cu respectivele directive și pentru a menține un nivel suficient de încredere a pieței în instituție sau entitate;

(b) conversia în titluri de capital sau reducerea valorii principalului creanțelor sau al instrumentelor de datorie care sunt transferate:

(i) către o instituție-punte, în vederea unui aport de capital către respectiva instituție-punte; sau

(ii) în cadrul instrumentului de vânzare a activității sau al instrumentului de separare a activelor.

(3) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot aplica instrumentul de recapitalizare internă în scopul menționat la alineatul (2) litera (a) din prezentul articol, numai în cazul în care există o perspectivă rezonabilă potrivit căreia aplicarea acestui instrument, împreună cu alte măsuri relevante, inclusiv măsuri puse în aplicare în conformitate cu planul de reorganizare a activității menționat la articolul 52 va avea drept rezultat nu doar realizarea obiectivelor relevante ale rezoluției, ci și restabilirea viabilității pe termen lung și a solidității financiare a instituției sau a entității în cauză menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

▼B

Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot aplica oricare dintre instrumentele de rezoluție prevăzute la articolul 37 alineatul (3) literele (a), (b) și (c) și instrumentul de recapitalizare internă menționat la alineatul (2) litera (b) din prezentul articol, în cazul în care condițiile prevăzute la primul paragraf nu sunt îndeplinite.

(4) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot aplica instrumentul de recapitalizare internă tuturor instituțiilor sau entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) respectând, în fiecare caz, forma juridică a instituției sau a entității în cauză, sau că pot schimba forma juridică.

*Articolul 44***Domeniul de aplicare al instrumentului de recapitalizare internă**

(1) Statele membre se asigură că instrumentul de recapitalizare internă poate fi aplicat tuturor pasivelor unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), care nu sunt excluse din domeniul de aplicare al acestui instrument în conformitate cu alineatul (2) sau (3) din prezentul articol.

(2) Autoritățile de rezoluție nu exercită competențele de reducere a valorii contabile sau de conversie în cazul următoarelor pasive fie că sunt reglementate de dreptul unui stat membru, fie de dreptul unui stat terț:

- (a) depozitele acoperite;
- (b) obligațiile garantate inclusiv obligațiunile garantate și pasivele sub forma unor instrumente financiare utilizate în scopul acoperirii riscurilor, care constituie o parte integrantă a portofoliului de acoperire și care, în temeiul dreptului intern, sunt garantate în mod asemănător cu obligațiunile garantate;
- (c) orice datorie care rezultă în virtutea deținerii de către instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă a unor active sau lichidități aparținând clienților, inclusiv active sau lichidități aparținând clienților deținute în numele unui OPCVM, în conformitate cu definiția de la articolul 1 alineatul (2) din Directiva 2009/65/CE, sau de un FIA, în conformitate cu definiția de la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, cu condiția ca respectivul client să fie protejat în baza legislației aplicabile privind insolvența;
- (d) orice datorie care rezultă în virtutea existenței unei relații fiduciare între instituție sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) (în calitate de fiduciar) și o altă persoană (în calitate de beneficiar), cu condiția ca respectivul beneficiar să fie protejat în baza legislației aplicabile privind insolvența sau în baza dreptului civil;
- (e) datorii față de instituții, excluzând entitățile care fac parte din același grup, cu o scadență inițială de sub șapte zile;

⁽¹⁾ Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011 privind administrarea fondurilor de investiții alternative și de modificare a Directivelor 2003/41/CE și 2009/65/CE și a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009 și (UE) nr. 1095/2010 (JO L 174, 1.7.2011, p. 1).

▼M3

- (f) datorii cu o scadență reziduală mai mică de șapte zile față de sisteme sau operatori de sisteme desemnați în conformitate cu Directiva 98/26/CE sau față de participanții la astfel de sisteme, care rezultă din participarea la un astfel de sistem, sau față de CPC-uri autorizate în Uniune în temeiul articolului 14 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 și față de CPC-uri din țări terțe recunoscute de ESMA în temeiul articolului 25 din regulamentul respectiv;

▼B

- (g) o datorie față de oricare dintre următoarele persoane:
- (i) un angajat, în ceea ce privește salariile, beneficiile de tipul pensiilor sau alte forme de remunerație fixă acumulate, cu excepția componentei variabile a remunerației care nu este reglementată printr-un contract colectiv de muncă;
 - (ii) un creditor comercial, în ceea ce privește furnizarea către instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) de mărfuri sau servicii care sunt cruciale pentru desfășurarea zilnică a activităților sale, inclusiv servicii informatice, servicii de utilități, precum și închirierea, întreținerea și reparațiile spațiilor de lucru;
 - (iii) autorități fiscale și de asigurări sociale, cu condiția ca datoriile respective să fie considerate creanțe privilegiate în baza legii aplicabile;
 - (iv) scheme de garantare a depozitelor care decurg din contribuțiile datorate în conformitate cu Directiva 2014/49/UE;

▼M3

- (h) datorii către instituții sau entități menționate la articolul (1) alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), care fac parte din același grup de rezoluție fără a fi ele însele entități de rezoluție, indiferent de scadența lor, cu excepția cazului în care aceste datorii au un rang inferior datoriilor negarantate obișnuite în temeiul dreptului național relevant care reglementează procedura obișnuită de insolvență aplicabilă la data transpunerii prezentei directive; în cazurile în care se aplică respectiva excepție, autoritatea de rezoluție a filialei relevante care nu este o entitate de rezoluție evaluează dacă valoarea elementelor care sunt conforme cu articolul 45f alineatul (2) este suficientă pentru a sprijini punerea în aplicare a strategiei de rezoluție preferate.

▼B

Litera (g) punctul (i) din primul paragraf nu se aplică componentei variabile a remunerației personalului cu competențe pentru asumarea de riscuri semnificative astfel cum este identificat la articolul 92 alineatul (2) din Directiva 2013/36/UE.

Statele membre se asigură că toate activele garantate asociate unui portofoliu de acoperire a obligațiilor garantate rămân neafectate, segregate și cu fonduri suficiente. Nici respectiva dispoziție și nici primul paragraf litera (b) nu împiedică autoritățile de rezoluție să-și exercite, după caz, respectivele competențe în legătură cu orice parte a unei obligații garantate sau a unei datorii pentru care s-a depus o garanție reală care depășește valoarea activelor, gajului, a dreptului de retenție sau a garanției reale care o acoperă.

Primul paragraf litera (a) nu împiedică autoritățile de rezoluție să-și exercite, după caz, respectivele competențe în legătură cu orice parte a unui depozit care depășește nivelul de acoperire prevăzut la articolul 6 din Directiva 2014/49/UE.

▼B

Fără a aduce atingere normelor privind expunerile mari din cadrul Regulamentului (UE) nr. 575/2013 și Directivei 2013/36/UE, statele membre se asigură că, pentru a garanta posibilități de soluționare a instituțiilor și grupurilor, autoritățile de rezoluție limitează, în conformitate cu articolul 17 alineatul (5) litera (b) din prezenta directivă, măsura în care alte instituții dețin ►**M3** datorii care pot face obiectul recapitalizării interne ◀, cu excepția pasivelor care sunt deținute de entități care fac parte din același grup.

(3) În situații excepționale, atunci când se aplică instrumentul de recapitalizare internă, autoritatea de rezoluție poate exclude, integral sau parțial, anumite pasive de la aplicarea competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie, în cazurile în care:

- (a) recapitalizarea pasivului respectiv nu este posibilă într-un termen rezonabil, în pofida eforturilor depuse cu bună credință de către autoritatea de rezoluție;
- (b) excluderea este strict necesară și este proporțională pentru a obține continuitatea funcțiilor critice și a liniilor de activitate esențiale într-un mod care să mențină capacitatea instituției aflate în rezoluție de a continua operațiunile, serviciile și tranzacțiile-cheie;
- (c) excluderea este strict necesară și proporțională pentru evitarea declanșării unei contaminări la scară largă, în special în ceea ce privește depozitele eligibile deținute de persoane fizice și de microîntreprinderi, întreprinderi mici și mijlocii, care ar perturba grav funcționarea piețelor financiare, inclusiv a infrastructurilor pieței financiare, într-un mod care ar putea determina o perturbare gravă a economiei unui stat membru sau a Uniunii; sau
- (d) aplicarea instrumentului de recapitalizare internă respectivelor pasive ar provoca o distrugere a valorii care ar face ca pierderile suportate de alți creditori să fie mai mari decât în cazul în care respectivele pasive ar fi fost excluse de la recapitalizarea internă.

▼M3

Autoritățile de rezoluție evaluează cu atenție dacă datoriile față de instituțiile sau entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), care fac parte din același grup de rezoluție fără a fi ele însele entități de rezoluție și care nu sunt excluse de la aplicarea competențelor de reducere a valorii și de conversie în temeiul alineatului (2) litera (h) de la prezentul articol, ar trebui să fie excluse total sau parțial, în temeiul literelor (a)-(d) de la primul paragraf al prezentului alineat, pentru a asigura punerea în aplicare eficace a strategiei de rezoluție.

În cazul în care o autoritate de rezoluție decide să excludă, integral sau parțial, o datorie care poate face obiectul recapitalizării interne sau o categorie de datorii care pot face obiectul recapitalizării interne în temeiul prezentului alineat, nivelul reducerii valorii sau al conversiei aplicate altor datorii care pot face obiectul recapitalizării interne poate fi crescut pentru a ține seama de excluderile respective, cu condiția ca nivelul reducerii valorii sau al conversiei aplicate altor datorii care pot face obiectul recapitalizării interne să respecte principiul prevăzut la articolul 34 alineatul (1) litera (g).

(4) În cazul în care o autoritate de rezoluție decide să excludă, integral sau parțial, o datorie care poate face obiectul recapitalizării interne sau o categorie de datorii care poate face obiectul recapitalizării interne în temeiul prezentului articol, iar pierderile care ar fi fost suportate de datoriile respective nu au fost transferate complet altor creditori, mecanismul de finanțare a rezoluției poate face o contribuție în beneficiul instituției aflate în rezoluție în unul sau mai multe din următoarele scopuri:

▼ **M3**

- (a) de a acoperi orice pierderi care nu au fost absorbite de datorii care pot face obiectul recapitalizării interne și de a restabili la zero valoarea activului net al instituției aflate în rezoluție în conformitate cu articolul 46 alineatul (1) litera (a);
- (b) de a achiziționa acțiuni sau alte instrumente de proprietate sau de capital în instituția aflată în rezoluție, pentru a recapitaliza instituția în conformitate cu articolul 46 alineatul (1) litera (b).

▼ **B**

(5) Mecanismul de finanțare a rezoluției poate face o contribuție menționată la alineatul (4) numai în cazul în care:

- (a) acționarii și deținătorii de alte instrumente de proprietate, precum și deținătorii de instrumente de capital relevante și de alte ► **M3** datorii care pot face obiectul recapitalizării interne ◀ au adus o contribuție, prin reducerea valorii contabile, prin conversie sau prin alte modalități, în vederea absorbției pierderilor și a recapitalizării instituției aflate în rezoluție, în valoare de cel puțin 8 % din totalul pasivelor, incluzând fondurile proprii ale instituției respective, cuantificată la momentul luării măsurii de rezoluție în conformitate cu evaluarea prevăzută la articolul 36; și
- (b) contribuția mecanismului de finanțare a rezoluției nu depășește 5 % din totalul pasivelor, incluzând fondurile proprii ale instituției aflate în rezoluție, cuantificată la momentul luării măsurii de rezoluție în conformitate cu evaluarea prevăzută la articolul 36.

(6) Contribuția mecanismului de finanțare a rezoluției menționat la alineatul (4) poate fi finanțată prin:

- (a) suma aflată la dispoziția mecanismului de finanțare care a fost obținută prin contribuții de la instituții și sucursale din Uniune în conformitate cu articolul 100 alineatul (6) și articolul 103;
- (b) suma care poate fi obținută prin contribuții *ex post* în conformitate cu articolul 104 în termen de trei ani; și
- (c) în cazul în care sumele menționate la literele (a) și (b) din acest alineat sunt insuficiente, sume obținute din surse de finanțare alternative în conformitate cu articolul 105.

(7) În circumstanțe extraordinare, autoritatea de rezoluție poate urmări să obțină finanțare suplimentară din surse de finanțare alternative după ce:

- (a) a fost atinsă limita de 5 % menționată la alineatul (5) litera (b); și
- (b) toate pasivele negarantate și neprivilegiate, altele decât depozitele eligibile, au fost reduse sau convertite integral.

Ca alternativă sau în mod suplimentar, atunci când sunt îndeplinite condițiile stabilite la primul paragraf, mecanismul de finanțare a rezoluției poate face o contribuție din resursele care au fost percepute prin contribuții *ex ante* în conformitate cu articolul 100 alineatul (6) și articolul 103 și care nu au fost încă utilizate.

(8) Prin derogare de la alineatul (5) litera (a), mecanismul de finanțare a rezoluției poate, de asemenea, să facă o contribuție, astfel cum se menționează la alineatul (4), numai dacă:

- (a) contribuția la absorbția pierderilor și recapitalizare menționată la alineatul (5) punctul (i) are o valoare de cel puțin 20 % din activele ponderate în funcție de risc ale instituției în cauză;

▼B

- (b) mecanismul de finanțare a rezoluției al statului membru în cauză are la dispoziție, prin intermediul contribuțiilor *ex ante* (excluzând contribuțiile către o schemă de garantare a depozitelor) percepute în conformitate cu articolul 100 alineatul (6) și articolul 103, o sumă cel puțin egală cu 3 % din depozitele acoperite ale tuturor instituțiilor de credit autorizate pe teritoriul statului membru respectiv; și
- (c) instituția în cauză deține active în valoare mai mică de 900 de miliarde EUR pe bază consolidată.
- (9) Atunci când își exercită competențele discreționare menționate la alineatul (3), autoritățile de rezoluție acordă atenția cuvenită:
- (a) principiului conform căruia pierderile ar trebui să fie suportate în primul rând de acționari și, în al doilea rând, în general, de către creditorii instituției aflate în rezoluție, în ordinea de preferință;
- (b) nivelului capacității de absorbție a pierderilor de care ar mai dispune instituția aflată în rezoluție în cazul excluderii pasivului sau a categoriei de pasive; și
- (c) necesității de a păstra resurse corespunzătoare pentru finanțarea rezoluției.
- (10) Excluderile prevăzute la alineatul (3) pot fi aplicate fie pentru a exclude complet un pasiv de la reducerea valorii contabile, fie pentru a limita amploarea reducerii valorii contabile aplicate respectivului pasiv.
- (11) Se conferă Comisiei competența de a adopta acte delegate în conformitate cu articolul 115 pentru a specifica în detaliu situațiile în care excluderea este necesară pentru atingerea obiectivelor menționate la alineatul (3) din prezentul articol.
- (12) Înainte de a exercita competența discreționară de a exclude un pasiv în temeiul alineatului (3), autoritatea de rezoluție notifică Comisia. În cazul în care excluderea ar necesita o contribuție din mecanismul de finanțare a rezoluției sau dintr-o sursă de finanțare alternativă în temeiul alineatelor (4)-(8), Comisia poate, în termen de 24 de ore de la primirea unei astfel de notificări sau într-un termen mai lung, cu acordul autorității de rezoluție, să interzică sau să solicite modificări la excluderea propusă, dacă nu sunt îndeplinite cerințele din prezentul articol și din actele delegate, cu scopul de a proteja integritatea pieței interne. Aceasta nu aduce atingere aplicării de către Comisie a cadrului Uniunii privind ajutoarele de stat.

▼M3*Articolul 44a***Vânzarea datoriilor eligibile subordonate către clienții de retail**

- (1) Statele membre se asigură că un vânzător de datorii eligibile care îndeplinește toate condițiile menționate la articolul 72a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu excepția articolului 72a alineatul (1) litera (b) și a articolului 72b alineatele (3)-(5) din regulamentul respectiv, vinde aceste datorii unui client de retail, astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 11 din Directiva 2014/65/UE, numai în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile de mai jos:
- (a) vânzătorul a efectuat un test de adecvare în conformitate cu articolul 25 alineatul (2) din Directiva 2014/65/UE;

▼ M3

- (b) vânzătorul este convins, pe baza testului menționat la litera (a), că astfel de datorii eligibile sunt adecvate pentru clientul de retail respectiv;
- (c) vânzătorul demonstrează caracterul adecvat în conformitate cu articolul 25 alineatul (6) din Directiva 2014/65/UE.

În pofida primului paragraf, statele membre pot prevedea că condițiile prevăzute la literele (a)-(c) din respectivul paragraf se aplică vânzătorilor de alte instrumente care se califică drept fonduri proprii sau datorii care pot face obiectul recapitalizării interne.

(2) Atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (1), iar portofoliul de instrumente financiare al clientului de retail în cauză nu depășește 500 000 EUR la momentul achiziționării, vânzătorul se asigură, pe baza informațiilor prezentate de clientul de retail în conformitate cu alineatul (3), că următoarele două condiții sunt îndeplinite la momentul achiziționării:

- (a) clientul de retail nu investește în datoriile menționate la alineatul (1) un quantum total mai mare de 10 % din portofoliul de instrumente financiare al clientului respectiv;
- (b) quantumul inițial investit într-unul sau mai multe instrumente de datorie menționate la alineatul (1) este de cel puțin 10 000 EUR.

(3) Clientul de retail prezintă vânzătorului informații exacte privind portofoliul său de instrumente financiare, inclusiv privind orice investiții în datoriile menționate la alineatul (1).

(4) În sensul alineatelor (2) și (3), în portofoliul de instrumente financiare al clientului de retail sunt incluse depozitele în numerar și instrumentele financiare, dar sunt excluse orice instrumente financiare depuse ca colateral.

(5) Fără a aduce atingere articolului 25 din Directiva 2014/65/UE și prin derogare de la cerințele prevăzute la alineatele (1)-(4) de la prezentul articol, statele membre pot stabili un quantum nominal minim de cel puțin 50 000 EUR pentru datoriile menționate la alineatul (1), luând în considerare condițiile de piață și practicile din statul membru respectiv, precum și măsurile de protecție a consumatorilor existente în jurisdicția statului membru respectiv.

(6) În cazul în care valoarea totală a activelor entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) care sunt stabilite într-un stat membru și fac obiectul cerinței menționate la articolul 45e nu depășește 50 de miliarde EUR, statul membru respectiv poate, prin derogare de la cerințele prevăzute la alineatele (1)-(5) de la prezentul articol, să aplice numai cerința prevăzută la alineatul (2) litera (b) de la prezentul articol.

(7) Statele membre nu sunt obligate să aplice prezentul articol în cazul datoriilor menționate la alineatul (1) emise înainte de 28 decembrie 2020.

▼B

Subsecțiunea 2

Cerință minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile**▼M3***Articolul 45***Aplicarea și calcularea cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile**

(1) Statele membre se asigură că instituțiile și entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) îndeplinesc, în permanență, cerințele de fonduri proprii și datorii eligibile în cazurile în care sunt impuse de prezentul articol și de articolele 45a-45i și în conformitate cu acestea.

(2) Cerința menționată la alineatul (1) de la prezentul articol se calculează în conformitate cu articolul 45c alineatul (3), (5) sau (7), după caz, ca fiind cuantumul fondurilor proprii și al datoriilor eligibile și se exprimă ca procent din:

- (a) cuantumul total al expunerii la risc al entității relevante menționate la alineatul (1) de la prezentul articol, calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013; și
- (b) indicatorul de măsurare a expunerii totale al entității relevante menționate la alineatul (1) de la prezentul articol, calculat în conformitate cu articolele 429 și 429a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

*Articolul 45a***Derogarea de la cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile**

(1) În pofida articolului 45, autoritățile de rezoluție acordă derogare de la cerința prevăzută la articolul 45 alineatul (1) instituțiilor de credit ipotecar finanțate prin obligațiuni garantate care nu sunt autorizate să primească depozite în temeiul dreptului intern, cu condiția ca toate condițiile următoare să fie îndeplinite:

- (a) aceste instituții vor fi lichidate în procedurile naționale de insolvență sau în alte proceduri stabilite pentru respectivele instituții și puse în aplicare în conformitate cu articolul 38, 40 sau 42; și
- (b) procedurile menționate la litera (a) garantează faptul că creditorii acestor instituții, inclusiv deținătorii de obligațiuni garantate, după caz, suportă pierderile într-un mod care să permită atingerea obiectivelor rezoluției.

(2) Instituțiile care beneficiază de derogare de la cerința prevăzută la articolul 45 alineatul (1) nu fac parte din consolidarea menționată la articolul 45e alineatul (1).

▼ **M3***Articolul 45b***Datoriile eligibile pentru entitățile de rezoluție**

(1) Datoriile sunt incluse în cuantumul fondurilor proprii și al datoriilor eligibile ale entităților de rezoluție numai atunci când îndeplinesc condițiile menționate la următoarele articole din Regulamentul (UE) nr. 575/2013:

- (a) articolul 72a;
- (b) articolul 72b, cu excepția literei (d) de la alineatul (2); și
- (c) articolul 72c.

Prin derogare de la primul paragraf al prezentului alineat, în cazul în care prezenta directivă se referă la cerințele prevăzute la articolul 92a sau la articolul 92b din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în sensul acestor articole, datoriile eligibile constau în pasivele eligibile, astfel cum sunt definite la articolul 72k din regulamentul menționat și stabilite în conformitate cu partea II titlul I capitolul 5a din regulamentul menționat.

(2) Datoriile care provin din instrumente de datorie cu instrumente derivate încorporate, cum ar fi produsele structurate, care îndeplinesc condițiile prevăzute la primul paragraf de la alineatul (1), cu excepția articolului 72a alineatul (2) litera (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, se includ în cuantumul fondurilor proprii și al datoriilor eligibile numai în cazul în care este îndeplinită una dintre condițiile următoare:

- (a) cuantumul principalului obligației care provine din instrumentul de datorie este cunoscut la momentul emiterii, este fix sau în creștere și nu este afectat de nicio caracteristică a instrumentului derivat încorporat, iar cuantumul total al obligației care provine din instrumentul de datorie inclusiv instrumentul derivat încorporat, poate fi evaluat zilnic prin referință la o piață bidirecțională activă și lichidă pentru un instrument echivalent fără risc de credit, în conformitate cu articolele 104 și 105 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013; sau
- (b) instrumentul de datorie include o clauză contractuală care precizează că valoarea creanței în caz de insolvență a emitentului și de rezoluție a emitentului este fixă sau în creștere și nu depășește cuantumul datoriei plătite inițial.

Instrumentele de datorie menționate la primul paragraf, inclusiv instrumentele derivate încorporate aferente acestora, nu fac obiectul niciunui acord de compensare, iar evaluarea unor astfel de instrumente nu face obiectul articolului 49 alineatul (3).

Datoriile menționate la primul paragraf sunt incluse în cuantumul fondurilor proprii și al datoriilor eligibile doar în ceea ce privește partea datoriei care corespunde cuantumului principalului menționat la litera (a) de la respectivul paragraf ori cuantumului fix sau în creștere menționat la litera (b) de la respectivul paragraf.

(3) În cazul în care datoriile sunt emise de o filială stabilită în Uniune către unul dintre acționarii existenți care nu face parte din același grup de rezoluție și respectiva filială face parte din același grup de rezoluție ca și entitatea de rezoluție, datoriile respective se includ în cuantumul fondurilor proprii și al datoriilor eligibile ale respectivei entități de rezoluție, cu condiția îndeplinirii tuturor condițiilor de mai jos:

▼ **M3**

- (a) datoriile sunt emise în conformitate cu articolul 45f alineatul (2) litera (a);
- (b) exercitarea competenței de reducere a valorii sau de conversie în legătură cu respectivele datorii în conformitate cu articolele 59 sau 62 nu influențează controlul exercitat de entitatea de rezoluție asupra filialei;
- (c) datoriile respective nu depășesc o valoare determinată prin scăderea:
 - (i) sumei datoriilor emise pentru și achiziționate de către entitatea de rezoluție, fie direct, fie indirect, prin intermediul altor entități din cadrul aceluiași grup de rezoluție și cuantumului fondurilor proprii emise în conformitate cu articolul 45f alineatul (2) litera (b) din
 - (ii) cuantumului necesar în conformitate cu articolul 45f alineatul (1).

(4) Fără a aduce atingere cerinței minime prevăzute la articolul 45c alineatul (5) sau la articolul 45d alineatul (1) litera (a), după caz, autoritățile de rezoluție se asigură că o parte a cerinței menționate la articolul 45e, egală cu 8 % din totalul datoriilor, inclusiv fonduri proprii, este îndeplinită de entitățile de rezoluție care sunt entități din categoria G-SII sau de entități de rezoluție care fac obiectul articolului 45c alineatele (5) sau (6) folosind fonduri proprii și instrumente eligibile subordonate, sau datorii astfel cum sunt menționate la alineatul (3) de la prezentul articol. Autoritatea de rezoluție poate permite ca un nivel mai mic de 8 % din totalul datoriilor, inclusiv fonduri proprii, dar mai mare decât cuantumul rezultat din aplicarea formulei $(1-(X1/X2)) \times 8\%$ din totalul datoriilor, inclusiv fonduri proprii, să fie îndeplinit de entitățile de rezoluție care sunt entități din categoria G-SII sau de entități de rezoluție care fac obiectul articolului 45c alineatele (5) sau (6) folosind fonduri proprii, instrumente eligibile subordonate sau datorii astfel cum sunt menționate la alineatul (3) de la prezentul articol, atât timp cât sunt întrunite toate condițiile prevăzute la articolul 72b alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, unde, având în vedere reducerea care este posibilă în temeiul articolului 72b alineatul (3) din regulamentul menționat:

$X1 = 3,5\%$ din cuantumul total al expunerii la risc, calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013; și

$X2 =$ suma dintre 18 % din cuantumul total al expunerii la risc, calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, și cuantumului cerinței amortizorului combinat.

În cazul entităților de rezoluție care fac obiectul articolului 45c alineatul (5), atunci când aplicarea primului paragraf de la prezentul alineat conduce la o cerință mai mare de 27 % din cuantumul total al expunerii la risc, pentru entitatea de rezoluție în cauză, autoritatea de rezoluție limitează acea parte a cerinței menționate la articolul 45e care urmează să fie îndeplinită prin utilizarea de fonduri proprii, de instrumente eligibile subordonate, sau de pasive astfel cum sunt menționate la alineatul (3) de la prezentul articol, la o valoare egală cu 27 % din cuantumul total al expunerii la risc, dacă autoritatea de rezoluție estimează că:

- (a) accesul la mecanismul de finanțare a rezoluției nu este avut în vedere în planul de rezoluție ca o opțiune pentru rezoluția respectivei entități de rezoluție; și

▼ M3

- (b) în cazul în care litera (a) nu se aplică, cerința menționată la articolul 45e îi permite respectivei entități de rezoluție să îndeplinească cerințele menționate la articolul 44 alineatul (5) sau alineatul (8), după caz.

Atunci când efectuează evaluarea menționată la al doilea paragraf, autoritatea de rezoluție ia în considerare și riscul de impact disproporționat asupra modelului de afaceri al entității de rezoluție în cauză.

Al doilea paragraf al prezentului alineat nu se aplică în cazul entităților de rezoluție care fac obiectul articolului 45c alineatul (6).

(5) În cazul entităților de rezoluție care nu sunt nici entități din categoria G-SII, nici entități de rezoluție care fac obiectul articolului 45c alineatul (5) sau (6), autoritatea de rezoluție poate decide că o parte a cerinței menționate la articolul 45e, până la 8 % din totalul datoriilor, inclusiv fonduri proprii, ale entității sau până la valoarea formulei menționate la alineatul (7), oricare dintre cele două cunșturi este mai mare, este îndeplinită folosind fonduri proprii, instrumente eligibile subordonate, sau datorii astfel cum sunt menționate la alineatul (3) de la prezentul articol, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) datoriile nesubordonate menționate la alineatele (1) și (2) de la prezentul articol au același rang de prioritate în ierarhia creanțelor din procedura națională de insolvență ca anumite datorii care sunt excluse de la aplicarea competențelor de reducere a valorii și de conversie în conformitate cu articolul 44 alineatul (2) sau (3);
- (b) există riscul ca, în urma aplicării, conform planului de rezoluție, a competențelor de reducere a valorii și de conversie a datoriilor nesubordonate care nu sunt excluse de la aplicarea competențelor de reducere a valorii și de conversie în conformitate cu articolul 44 alineatul (2) sau (3), creditorii ale căror creanțe rezultă din aceste obligații să suporte pierderi mai mari decât pierderile pe care le-ar suporta în cazul unei lichidări realizate în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență;
- (c) cuantumul fondurilor proprii și al altor datorii subordonate nu depășește cuantumul necesar pentru a garanta că creditorii menționați la litera (b) nu suportă pierderi care depășesc nivelul pierderilor pe care le-ar fi suportat în cazul unei lichidări realizate în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență.

În cazul în care autoritatea de rezoluție stabilește că, dintr-o categorie de datorii care include datorii eligibile, cuantumul datoriilor care sunt excluse sau prezintă o probabilitate rezonabilă de a fi excluse de la aplicarea competențelor de reducere a valorii și de conversie în conformitate cu articolul 44 alineatul (2) sau (3) se ridică în total la peste 10 % din categoria respectivă, autoritatea de rezoluție evaluează riscul menționat la prezentul alineat primul paragraf litera (b).

(6) În sensul alineatelor (4), (5) și (7), datoriile care provin din instrumente financiare derivate sunt incluse în datoriile totale, pe baza faptului că drepturile la compensare ale contrapărții sunt recunoscute pe deplin.

Fondurile proprii ale unei entități de rezoluție care sunt utilizate pentru îndeplinirea cerinței amortizorului combinat sunt eligibile pentru îndeplinirea cerințelor menționate la alineatele (4), (5) și (7).

▼ M3

(7) Prin derogare de la alineatul (4) de la prezentul articol, autoritatea de rezoluție poate decide că cerința menționată la articolul 45e din prezenta directivă trebuie îndeplinită de entitățile de rezoluție care sunt entități din categoria G-SII sau de entitățile de rezoluție care fac obiectul articolului 45c alineatul (5) sau (6) din prezenta directivă folosind fonduri proprii, instrumente eligibile subordonate, sau datorii astfel cum sunt menționate la alineatul (3) de la prezentul articol, în măsura în care, ca urmare a obligației entității de rezoluție de a se conforma cerințelor amortizorului combinat și cerințelor menționate la articolul 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, la articolul 45c alineatul (5) și la articolul 45e din prezenta directivă, suma respectivelor fonduri proprii, instrumente și datorii nu depășește valoarea cea mai mare dintre:

- (a) 8 % din totalul datoriilor, inclusiv fonduri proprii ale entității; sau
- (b) cuantumul care rezultă din aplicarea formulei Ax^2+Bx^2+C , unde A, B și C au următoarele valori:

A = cuantumul rezultat din cerința menționată la articolul 92 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

B = cuantumul rezultat din cerința menționată la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE;

C = cuantumul rezultat din cerința amortizorului combinat.

(8) Autoritățile de rezoluție pot exercita competența menționată la alineatul (7) de la prezentul articol cu privire la entitățile de rezoluție care sunt entități din categoria G-SII sau cărora li se aplică articolul 45c alineatul (5) sau (6) și care îndeplinesc una dintre condițiile stabilite la prezentul alineat al doilea paragraf până la o limită de 30 % din numărul total al tuturor entităților de rezoluție care sunt entități din categoria G-SII sau cărora li se aplică articolul 45c alineatul (5) sau (6), pentru care autoritatea de rezoluție stabilește cerința menționată la articolul 45e.

Autoritățile de rezoluție iau în considerare condițiile sus-menționate după cum urmează:

- (a) în cursul evaluării precedente a posibilității de soluționare au fost identificate obstacole semnificative în calea posibilității de soluționare și:
 - (i) nu a fost luată nicio măsură de remediere în urma aplicării măsurilor menționate la articolul 17 alineatul (5) în termenul impus de autoritatea de rezoluție sau
 - (ii) obstacolele semnificative identificate nu pot fi abordate folosind niciuna dintre măsurile menționate la articolul 17 alineatul (5), iar exercitarea competenței menționate la alineatul (7) de la prezentul articol ar compensa parțial sau total impactul negativ al obstacolelor semnificative asupra posibilității de soluționare;
- (b) autoritatea de rezoluție consideră că fezabilitatea și credibilitatea strategiei de rezoluție preferate a entității de rezoluție sunt limitate, având în vedere dimensiunea entității, gradul său de interconectare, natura, amploarea, riscurile și complexitatea activităților sale, statutul său juridic și structura acționariatului său; sau

▼ M3

- (c) cerința menționată la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE reflectă faptul că entitatea de rezoluție care este o entitate din categoria G-SII sau care face obiectul articolului 45c alineatul (5) sau (6) din prezenta directivă se numără, în privința riscului, printre primele 20 % dintre instituții pentru care autoritatea de rezoluție stabilește cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) din prezenta directivă.

În scopul stabilirii procentelor menționate la primul și la al doilea paragraf, autoritatea de rezoluție rotunjește numărul care rezultă din calcul la cel mai apropiat număr întreg.

Statele membre pot, ținând cont de caracteristicile specifice ale sectorului lor bancar, inclusiv, în special, de numărul entităților de rezoluție care sunt entități din categoria G-SII sau care fac obiectul articolului 45c alineatul (5) sau (6) pentru care autoritatea națională de rezoluție stabilește cerința menționată la articolul 45e, să stabilească procentul menționat la primul paragraf la un nivel mai mare de 30 %.

- (9) Autoritatea de rezoluție ia deciziile menționate la alineatul (5) sau (7), după consultarea autorității competente.

Atunci când iau această decizie, autoritățile de rezoluție iau în considerare de asemenea:

- (a) adâncimea pieței pentru instrumentele de fonduri proprii ale entității de rezoluție și pentru instrumentele eligibile subordonate, prețul unor astfel de instrumente, în cazul în care ele există, și timpul necesar pentru a executa eventualele tranzacții necesare în vederea respectării deciziei;
- (b) quantumul instrumentelor de datorie eligibile care întrunesc toate condițiile menționate la articolul 72a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu o scadență reziduală mai mică de un an începând de la data deciziei, cu scopul de a face ajustări cantitative la cerințele menționate la alineatele (5) și (7) de la prezentul articol;
- (c) disponibilitatea și valoarea instrumentelor care întrunesc toate condițiile menționate la articolul 72a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, altele decât cele menționate la articolul 72b alineatul (2) litera (d) din regulamentul respectiv;
- (d) dacă quantumul datoriilor care sunt excluse de la aplicarea competențelor de reducere a valorii și de conversie în conformitate cu articolul 44 alineatul (2) sau (3) și care, în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență, au o poziție ierarhică egală sau inferioară datoriilor eligibile cu cel mai înalt rang, este semnificativ în comparație cu fondurile proprii și datoriile eligibile ale entității de rezoluție. În cazul în care quantumul datoriilor excluse nu depășește 5 % din quantumul fondurilor proprii și al datoriilor eligibile ale entității de rezoluție, quantumul exclus este considerat a fi nesemnificativ. Peste acest prag, autoritățile de rezoluție sunt cele care evaluează dacă datoriile excluse sunt semnificative;
- (e) modelul de afaceri, modelul de finanțare și profilul de risc ale entității de rezoluție, precum și stabilitatea acesteia și capacitatea sa de a contribui la economie; și
- (f) impactul unor eventuale costuri de restructurare asupra recapitalizării entității de rezoluție.

▼ M3*Articolul 45c***Stabilirea cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile**

(1) Cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) este stabilită de către autoritatea de rezoluție, în urma consultării autorității competente, pe baza următoarelor criterii:

- (a) necesitatea de a garanta faptul că grupul de rezoluție poate face obiectul rezoluției prin aplicarea instrumentelor de rezoluție entității de rezoluție, inclusiv, după caz, a instrumentului de recapitalizare internă, într-un mod care să permită atingerea obiectivelor rezoluției;
- (b) necesitatea de a garanta, după caz, faptul că entitatea de rezoluție și filialele sale care sunt instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d), dar care nu sunt entități de rezoluție dețin suficiente fonduri proprii și datorii eligibile pentru a se asigura că, în cazul aplicării instrumentului de recapitalizare internă sau, respectiv, a competențelor de reducere a valorii și de conversie, pierderile ar putea fi absorbite și că este posibil de a readuce rata fondurilor proprii totale și, după caz, indicatorul efectului de levier ale entităților relevante la un nivel care să le permită acestora să respecte în continuare condițiile de autorizare și să își desfășoare în continuare activitățile pentru care sunt autorizate în temeiul Directivei 2013/36/UE sau al Directivei 2014/65/UE;
- (c) necesitatea de a garanta că, dacă planul de rezoluție anticipează posibilitatea ca anumite categorii de datorii eligibile să fie excluse din recapitalizarea internă în temeiul articolului 44 alineatul (3) din prezenta directivă sau să fie transferate integral unui destinatar în cadrul unui transfer parțial, entitatea de rezoluție deține fonduri proprii și alte datorii eligibile suficiente pentru a absorbi pierderile și pentru a readuce rata fondurilor proprii totale și, după caz, indicatorul efectului de levier ale entității de rezoluție la nivelul care să îi permită acestuia să respecte în continuare condițiile de autorizare și să își desfășoare în continuare activitățile pentru care este autorizată în temeiul Directivei 2013/36/UE sau al Directivei 2014/65/UE;
- (d) dimensiunea, modelul economic, modelul de finanțare și profilul de risc al entității;
- (e) măsura în care intrarea în dificultate a entității ar avea un efect negativ asupra stabilității financiare, inclusiv prin contaminarea altor instituții sau entități, ca urmare a interconectării entității cu respectivele alte instituții sau entități ori cu restul sistemului financiar.

(2) În cazul în care planul de rezoluție prevede că o măsură de rezoluție urmează să fie adoptată sau că competențele de reducere a valorii și de conversie a instrumentelor de capital și a datoriilor eligibile relevante în conformitate cu articolul 59 urmează să fie exercitate în conformitate cu scenariul relevant menționat la articolul 10 alineatul (3), cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) se ridică la un quantum suficient pentru a se asigura următoarele:

▼ **M3**

- (a) pierderile pe care urmează să le suporte entitatea sunt absorbite în întregime („absorbția pierderilor”);
- (b) entitatea de rezoluție și filialele acesteia care sunt instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d), dar nu sunt entități de rezoluție sunt recapitalizate la un nivel care să le permită acestora să respecte în continuare condițiile de autorizare și să își desfășoare în continuare activitățile pentru care sunt autorizate în temeiul Directivei 2013/36/UE, al Directivei 2014/65/UE sau al unui act legislativ echivalent pentru o perioadă adecvată, care nu depășește un an („recapitalizare”).

Atunci când planul de rezoluție prevede lichidarea entității în temeiul procedurii obișnuite de insolvență sau al altor proceduri naționale echivalente, autoritatea de rezoluție evaluează dacă este justificată limitarea cerinței prevăzute la articolul 45 alineatul (1) pentru entitatea respectivă, astfel încât să nu depășească un quantum suficient pentru absorbția pierderilor în conformitate cu primul paragraf litera (a).

Evaluarea realizată de autoritatea de rezoluție apreciază, în special, limita menționată la al doilea paragraf în ceea ce privește orice posibil impact asupra stabilității financiare și asupra riscului de contaminare în cadrul sistemului financiar.

(3) În cazul entităților de rezoluție, quantumul menționat primul paragraf de la alineatul (2) este:

- (a) în scopul calculării cerinței menționate la articolul 45 alineatul (1), în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (a), suma dintre:
 - (i) quantumul pierderilor care urmează să fie absorbite prin rezoluție, care corespunde cerințelor menționate la articolul 92 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE în cazul entității de rezoluție, la nivelul consolidat al grupului de rezoluție; și
 - (ii) quantumul recapitalizării care permite grupului de rezoluție rezultat în urma rezoluției să își restabilească conformitatea cu cerința privind rata fondurilor proprii totale menționată la articolul 92 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și cu cerința menționată la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE, la nivelul consolidat al grupului de rezoluție, după punerea în aplicare a strategiei de rezoluție preferate; și
- (b) în scopul calculării cerinței menționate la articolul 45 alineatul (1), în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (b), suma dintre:
 - (i) quantumul pierderilor care urmează să fie absorbite prin rezoluție, care corespunde cerinței privind indicatorul efectului de levier menționate la articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, aplicabilă entității de rezoluție, la nivelul consolidat al grupului de rezoluție; și
 - (ii) quantumul recapitalizării care permite grupului de rezoluție rezultat în urma rezoluției să își restabilească conformitatea cu cerința privind indicatorul efectului de levier menționată la articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, la nivelul consolidat al grupului de rezoluție, după punerea în aplicare a strategiei de rezoluție preferate.

▼ **M3**

În sensul articolului 45 alineatul (2) litera (a), cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) se exprimă în termeni procentuali drept cuantumul calculat în conformitate cu prezentul alineat primul paragraf litera (a), împărțit la cuantumul total al expunerii la risc.

În sensul articolului 45 alineatul (2) litera (b), cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) se exprimă în termeni procentuali drept cuantumul calculat în conformitate cu prezentul alineat primul paragraf litera (b), împărțit la indicatorul de măsurare a expunerii totale.

Atunci când stabilește cerința individuală prevăzută la primul paragraf litera (b) de la prezentul alineat, autoritatea de rezoluție ia în considerare cerințele menționate la articolul 37 alineatul (10) și la articolul 44 alineatele (5) și (8).

Atunci când stabilește cuantumurile recapitalizării menționate la paragrafele anterioare, autoritatea de rezoluție:

- (a) utilizează cele mai recente valori raportate pentru cuantumul total relevant al expunerii la risc sau indicatorul de măsurare a expunerii totale, ajustate pentru orice modificare rezultată în urma măsurilor de rezoluție stabilite în planul de rezoluție; și
- (b) după consultarea autorității competente, ajustează cuantumul corespunzător cerinței actuale menționate la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE în sensul scăderii sau creșterii pentru a stabili cerința care urmează să fie aplicată entității de rezoluție după punerea în aplicare a strategiei de rezoluție preferate.

Autoritatea de rezoluție are posibilitatea să majoreze cerința prevăzută la primul paragraf litera (a) punctul (ii) cu un quantum corespunzător necesar pentru a se asigura că, în urma rezoluției, entitatea este în măsură să mențină un grad suficient de încredere a pieței pentru o perioadă adecvată care nu depășește un an.

În cazul în care se aplică al șaselea paragraf de la prezentul alineat, cuantumul menționat la respectivul paragraf este egal cu cerința amortizorului combinat care urmează să fie aplicată după aplicarea instrumentelor de rezoluție, din care se scade cuantumul menționat la articolul 128 punctul 6 litera (a) din Directiva 2013/36/UE.

Cuantumul menționat la al șaselea paragraf de la prezentul alineat este ajustat în sensul scăderii în cazul în care, după consultarea autorității competente, autoritatea de rezoluție stabilește că ar fi fezabil și credibil pentru un quantum mai scăzut care să fie suficient pentru a menține încrederea pieței și pentru a asigura atât continuarea prestării funcțiilor economice critice de către instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d), cât și accesul la finanțare fără a recurge la un sprijin financiar public extraordinar, în afara contribuțiilor din partea mecanismelor de finanțare a rezoluției, în conformitate cu articolul 44 alineatele (5) și (8) și articolul 101 alineatul (2), după punerea în aplicare a strategiei de rezoluție. Respectivul quantum este ajustat în sensul creșterii în cazul în care, după consultarea autorității competente, autoritatea de rezoluție stabilește că este necesar un quantum mai ridicat pentru a menține un grad suficient de încredere a pieței și pentru a asigura atât continuarea prestării funcțiilor economice critice de către instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d), cât și accesul acesteia la finanțare fără a recurge la un sprijin financiar public extraordinar, în afara contribuțiilor din partea mecanismelor de finanțare a rezoluției, în conformitate cu articolul 44 alineatele (5) și (8) și cu articolul 101 alineatul (2), pentru o perioadă adecvată care nu depășește un an.

▼ **M3**

(4) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze metodologia care urmează să fie utilizată de autoritățile de rezoluție pentru a estima cerința menționată la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE și cerința amortizorului combinat în privința entităților de rezoluție, la nivelul consolidat al grupului de rezoluție, în cazul în care grupul de rezoluție nu face obiectul respectivelor cerințe în temeiul directivei respective.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 28 decembrie 2019.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf de la prezentul alineat, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(5) Pentru entitățile de rezoluție care nu fac obiectul articolului 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și care fac parte dintr-un grup de rezoluție a cărui valoare totală a activelor depășește 100 de miliarde EUR, nivelul cerinței menționate la alineatul (3) de la prezentul articol este cel puțin egal cu:

- (a) 13,5 % când este calculat în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (a); și
- (b) 5 % când este calculat în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (b).

Prin derogare de la articolul 45b, entitățile de rezoluție menționate la primul paragraf de la prezentul alineat îndeplinesc un nivel al cerinței menționat la primul paragraf de la prezentul alineat, care este egal cu 13,5 % când este calculat în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (a) și cu 5 % când este calculat în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (b), folosind fonduri proprii, instrumente eligibile subordonate sau datorii astfel cum sunt menționate la articolul 45b alineatul (3) din prezenta directivă.

(6) O autoritate de rezoluție poate decide, după consultarea autorității competente, să aplice cerințele prevăzute la alineatul (5) din prezentul articol unei entități de rezoluție care nu face obiectul articolului 92a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și care face parte dintr-un grup de rezoluție a cărui valoare totală a activelor se situează sub 100 de miliarde EUR și pe care autoritatea de rezoluție a evaluat-o ca fiind în mod rezonabil susceptibilă de a prezenta un risc sistemic dacă intră în dificultate.

Atunci când adoptă o decizie în conformitate cu prezentul alineat primul paragraf, o autoritate de rezoluție ia în considerare:

- (a) prevalența depozitelor și absența instrumentelor de datorie, în modelul de finanțare;
- (b) măsura în care accesul la piețele de capital pentru datoriile eligibile este limitat;
- (c) măsura în care entitatea de rezoluție recurge la fonduri proprii de nivel 1 de bază pentru a îndeplini cerința menționată la articolul 45e.

Absența unei decizii în temeiul primului paragraf de la prezentul alineat nu aduce atingere niciunei decizii adoptate în temeiul articolului 45b alineatul (5).

▼ M3

(7) În cazul entităților care nu sunt ele însele entități de rezoluție, cuantumul menționat la alineatul (2) primul paragraf este:

(a) în scopul calculării cerinței menționate la articolul 45 alineatul (1), în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (a), suma dintre:

(i) cuantumul pierderilor care urmează să fie absorbite, care corespunde cerințelor menționate la articolul 92 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE în cazul entității; și

(ii) cuantumul recapitalizării care îi permite entității să își restabilească conformitatea cu cerința privind rata fondurilor proprii totale menționată la articolul 92 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și cu cerința menționată la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE, după exercitarea competenței de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile în conformitate cu articolul 59 din prezenta directivă sau după rezoluția grupului de rezoluție; și

(b) în scopul calculării cerinței menționate la articolul 45 alineatul (1), în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) litera (b), suma dintre:

(i) cuantumul pierderilor care urmează să fie absorbite, care corespunde cerinței privind indicatorul efectului de levier menționate la articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, aplicabilă entității; și

(ii) cuantumul recapitalizării care permite entității să își restabilească conformitatea cu cerința privind indicatorul efectului de levier menționată la articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, după exercitarea competenței de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile relevante în conformitate cu articolul 59 din prezenta directivă sau după rezoluția grupului de rezoluție.

În sensul articolului 45 alineatul (2) litera (a), cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) se exprimă în termeni procentuali drept cuantumul calculat în conformitate cu prezentul alineat primul paragraf litera (a), împărțit la cuantumul total al expunerii la risc.

În sensul articolului 45 alineatul (2) litera (b), cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) se exprimă în termeni procentuali drept cuantumul calculat în conformitate cu prezentul alineat primul paragraf litera (b), împărțit la indicatorul de măsurare a expunerii totale.

Atunci când stabilește cerința individuală prevăzută la primul paragraf litera (b) de la prezentul alineat, autoritatea de rezoluție ia în considerare cerințele menționate la articolul 37 alineatul (10) și la articolul 44 alineatele (5) și (8).

Atunci când stabilește cuantumurile recapitalizării menționate la paragrafele anterioare, autoritatea de rezoluție:

(a) utilizează cele mai recente valori raportate pentru cuantumul total relevant al expunerii la risc sau indicatorul de măsurare a expunerii totale, ajustate pentru orice modificare rezultată în urma măsurilor stabilite în planul de rezoluție; și

▼ **M3**

- (b) după consultarea autorității competente, ajustează cuantumul corespunzător cerinței actuale menționate la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE în sensul scăderii sau creșterii pentru a stabili cerința care urmează să se aplice entității relevante după exercitarea competenței de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile în conformitate cu articolul 59 din prezenta directivă sau după rezoluția grupului de rezoluție.

Autoritatea de rezoluție are posibilitatea să majoreze cerința menționată la primul paragraf litera (a) punctul (ii) de la prezentul alineat cu un cuantum corespunzător necesar pentru a se asigura că, în urma exercitării competenței de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital relevante și a datoriilor eligibile în conformitate cu articolul 59, entitatea este în măsură să mențină un nivel suficient de încredere a pieței pentru o perioadă adecvată care nu depășește un an.

În cazul în care se aplică al șaselea paragraf de la prezentul alineat, cuantumul menționat la respectivul paragraf este egal cu cerința amortizorului combinat care urmează să se aplice după exercitarea competenței menționate la articolul 59 din prezenta directivă sau după rezoluția grupului de rezoluție, din care se scade cuantumul menționat la articolul 128 punctul 6 litera (a) din Directiva 2013/36/UE.

Cuantumul menționat la al șaselea paragraf de la prezentul alineat este ajustat în sensul scăderii în cazul în care, după consultarea autorității competente, autoritatea de rezoluție stabilește că ar fi fezabil și credibil pentru un cuantum mai scăzut care să fie suficient pentru a asigura încrederea pieței și a garanta atât continuarea prestării funcțiilor economice critice de către instituție sau de către entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d), cât și accesul la finanțare fără a recurge la un sprijin financiar public extraordinar, în afara contribuțiilor din partea mecanismelor de finanțare a rezoluției, în conformitate cu articolul 44 alineatele (5) și (8) și cu articolul 101 alineatul (2), după exercitarea competenței menționate la articolul 59 sau după rezoluția grupului de rezoluție. Respectivul cuantum este ajustat în sensul creșterii în cazul în care, după consultarea autorității competente, autoritatea de rezoluție stabilește că este necesar un cuantum mai ridicat pentru a menține un grad suficient de încredere a pieței și pentru a asigura atât continuarea prestării funcțiilor economice critice de către instituție sau de către entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d), cât și accesul acesteia la finanțare fără a recurge la un sprijin financiar public extraordinar, în afara contribuțiilor din partea mecanismelor de finanțare a rezoluției, în conformitate cu articolul 44 alineatele (5) și (8) și cu articolul 101 alineatul (2), pentru o perioadă adecvată care nu depășește un an.

(8) În cazul în care autoritatea de rezoluție anticipează că anumite categorii de datorii eligibile prezintă o probabilitate rezonabilă de a fi excluse în totalitate sau parțial de la recapitalizare internă în temeiul articolului 44 alineatul (3) sau că ar putea fi transferate integral unui destinatar în cadrul unui transfer parțial, cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) este îndeplinită folosind fonduri proprii sau alte datorii eligibile care sunt suficiente pentru:

- (a) a acoperi cuantumul datoriilor excluse identificate în conformitate cu articolul 44 alineatul (3);
- (b) a garanta îndeplinirea condițiilor menționate la alineatul (2).

▼ **M3**

(9) Orice decizie a autorității de rezoluție de a impune o cerință minimă de fonduri proprii și datorii eligibile în temeiul prezentului articol conține motivele deciziei respective, inclusiv o evaluare completă a elementelor menționate la alineatele (2)-(8) de la prezentul articol, și este revizuită de autoritatea de rezoluție fără întârzieri nejustificate pentru a reflecta eventualele modificări ale nivelului cerinței menționate la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE.

(10) În sensul alineatelor (3) și (7) de la prezentul articol, cerințele de capital se interpretează în conformitate cu modul în care autoritatea competentă aplică dispozițiile tranzitorii prevăzute în partea a zecea titlul I capitolele 1, 2 și 4 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în dispozițiile din legislația națională care permit autorităților competente să exercite opțiunile care le-au fost acordate prin regulamentul respectiv.

Articolul 45d

Stabilirea cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile pentru entitățile de rezoluție ale instituțiilor din categoria G-SII și filialele semnificative din Uniune ale instituțiilor din categoria G-SII din afara UE

(1) Cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) pentru o entitate de rezoluție care este o instituție din categoria G-SII sau care face parte dintr-o instituție din categoria G-SII constă în următoarele:

- (a) cerințele menționate la articolele 92a și 494 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013; și
- (b) orice cerință suplimentară de fonduri proprii și datorii eligibile care a fost stabilită de autoritatea de rezoluție în special în ceea ce privește respectiva entitate în conformitate cu alineatul (3) din prezentul articol.

(2) Cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) pentru o filială semnificativă din Uniune a unei instituții din categoria G-SII din afara UE cuprinde următoarele:

- (a) cerințele menționate la articolele 92b și 494 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013; și
- (b) orice cerință suplimentară de fonduri proprii și datorii eligibile care a fost stabilită de autoritatea de rezoluție în special în ceea ce privește respectiva entitate în conformitate cu alineatul (3) din prezentul articol, care urmează să fie îndeplinită folosind fonduri proprii și datorii care întrunesc condițiile de la articolul 45f și articolul 89 alineatul (2).

(3) Autoritatea de rezoluție impune o cerință suplimentară de fonduri proprii și datorii eligibile, menționată la alineatul (1) litera (b) și la alineatul (2) litera (b), numai:

- (a) în cazul în care cerința menționată la alineatul (1) litera (a) sau la alineatul (2) litera (a) din prezentul articol nu este suficientă pentru a îndeplini condițiile prevăzute la articolul 45c; și
- (b) în măsura în care se asigură îndeplinirea condițiilor prevăzute la articolul 45c.

▼ **M3**

(4) În sensul articolului 45h alineatul (2), în cazul în care mai multe entități din categoria G-SII aparținând aceleiași instituții din categoria G-SII sunt entități de rezoluție, autoritățile de rezoluție relevante calculează cuantumul menționat la alineatul (3):

- (a) pentru fiecare entitate de rezoluție;
- (b) pentru entitatea-mamă din Uniune, ca și cum ar fi singura entitate de rezoluție din cadrul instituției din categoria G-SII.

(5) Orice decizi a autorității de rezoluție de a impune o cerință suplimentară de fonduri proprii și datorii eligibile în temeiul alineatului (1) litera (b) din prezentul articol sau al alineatului (2) litera (b) din prezentul articol conține motivele deciziei respective, inclusiv o evaluare completă a elementelor menționate la alineatul (3) din prezentul articol, și este revizuită de autoritatea de rezoluție fără întârzieri nejustificate pentru a reflecta eventualele modificări ale nivelului cerinței menționate la articolul 104a din Directiva 2013/36/UE și care se aplică grupului de rezoluție sau filialei semnificative din Uniune a unei instituții din categoria G-SII din afara UE.

*Articolul 45e***Aplicarea cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile în cazul entităților de rezoluție**

(1) Entitățile de rezoluție respectă cerințele prevăzute la articolele 45b-45d pe bază consolidată la nivelul grupului de rezoluție.

(2) Autoritatea de rezoluție stabilește cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) pentru o entitate de rezoluție la nivelul consolidat al grupului de rezoluție, în conformitate cu articolul 45h, pe baza cerințelor prevăzute la articolele 45b-45d și a deciziei dacă filialele din țări terțe ale grupului urmează să facă obiectul unei rezoluții separate, în temeiul planului de rezoluție.

(3) Pentru grupurile de rezoluție identificate în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) punctul 83b litera (b), autoritatea de rezoluție relevantă decide, în funcție de caracteristicile mecanismului de solidaritate și ale strategiei de rezoluție preferate, care entități din grupul de rezoluție urmează să fie obligate să respecte articolul 45c alineatele (3) și (5) și articolul 45d alineatul (1), pentru a se asigura că grupul de rezoluție, în ansamblul său, respectă dispozițiile alineatelor (1) și (2) din prezentul articol, precum și modul în care entitățile respective urmează să facă acest lucru în conformitate cu planul de rezoluție.

*Articolul 45f***Aplicarea cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile în cazul entităților care nu sunt ele însele entități de rezoluție**

(1) Instituțiile care sunt filiale ale unei entități de rezoluție sau ale unei entități dintr-o țară terță, dar care nu sunt ele însele entități de rezoluție respectă cerințele prevăzute la articolul 45c, pe bază individuală.

O autoritate de rezoluție poate, în urma consultării autorității competente, să decidă să aplice cerința stabilită în prezentul articol în cazul unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care este o filială a unei entități de rezoluție, dar nu este ea însăși o entitate de rezoluție.

▼ **M3**

Prin derogare de la primul paragraf de la prezentul alineat, întreprinderile-mamă din Uniune care nu sunt ele însele entități de rezoluție, dar sunt filiale ale unor entități din țări terțe respectă cerințele prevăzute la articolele 45c și 45d, pe bază consolidată.

În cazul grupurilor de rezoluție identificate în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) punctul 83b litera (b), respectivele instituții de credit care sunt afiliate în mod permanent unui organism central, dar care nu sunt ele însele entități de rezoluție, un organism central, care nu este el însuși o entitate de rezoluție, precum și toate entitățile de rezoluție care nu fac obiectul unei cerințe prevăzute la articolul 45e alineatul (3) respectă dispozițiile articolului 45c alineatul (7) pe bază individuală.

În cazul unei entități menționate la prezentul alineat, cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) se stabilește în conformitate cu articolele 45h și 89, după caz, și pe baza cerințelor prevăzute la articolul 45c.

(2) În cazul entităților menționate la alineatul (1) din prezentul articol, cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) este îndeplinită folosind unul sau mai multe dintre următoarele elemente:

(a) datorii:

- (i) care sunt emise pentru entitatea de rezoluție și sunt achiziționate de către aceasta, direct sau indirect, prin intermediul altor entități din același grup de rezoluție care au achiziționat instrumentele de datorie de la entitatea care face obiectul prezentului articol sau sunt emise pentru un acționar existent care nu face parte din același grup de rezoluție și sunt achiziționate de către acesta, în măsura în care exercitarea competențelor de reducere a valorii sau de conversie în conformitate cu articolele 59-62 nu afectează controlul exercitat de entitatea de rezoluție asupra filialei;
- (ii) care îndeplinesc criteriile de eligibilitate menționate la articolul 72a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu excepția articolului 72b alineatul (2) literele (b), (c), (k), (l) și (m) și alineatele (3)-(5) din regulamentul menționat;
- (iii) care se situează, în procedura obișnuită de insolvență, sub instrumentele de datorie care nu îndeplinesc condiția menționată la punctul (i) și care nu sunt eligibile pentru cerințele de fonduri proprii;
- (iv) care fac obiectul competențelor de reducere a valorii sau de conversie în conformitate cu articolele 59-62 într-o manieră care este în concordanță cu strategia de rezoluție a grupului de rezoluție, în special prin faptul că nu afectează controlul exercitat de entitatea de rezoluție asupra filialei;
- (v) a căror dobândire în proprietate nu este finanțată în mod direct sau indirect de entitatea care face obiectul prezentului articol;
- (vi) ale căror dispoziții de reglementare nu indică în mod explicit sau implicit că datoriile urmează să fie exercitate, rambursate, restituite sau răscumpărate, anticipat, după caz, de către entitatea care face obiectul prezentului articol, în alte cazuri decât insolvența sau lichidarea respectivei entități, iar entitatea respectivă nu oferă în alt mod astfel de indicații;

▼ M3

- (vii) ale căror dispoziții de reglementare nu dau deținătorului dreptul de a accelera viitoarele plăți programate ale dobânzii sau ale principalului, decât în caz de insolvență sau de lichidare a entității care face obiectul prezentului articol;
 - (viii) al căror nivel al plăților de dobânzi sau dividende, după caz, nu este modificat pe baza calității creditului entității care face obiectul prezentului articol sau al întreprinderii-mamă a acesteia;
- (b) fonduri proprii, după cum urmează:
- (i) fonduri proprii de nivel 1 de bază; și
 - (ii) alte fonduri proprii, care:
 - sunt emise pentru entități incluse în același grup de rezoluție și sunt achiziționate de către acestea sau
 - sunt emise pentru entități neincluse în același grup de rezoluție și sunt achiziționate de către acestea, în măsura în care exercitarea competențelor de reducere a valorii sau de conversie în conformitate cu articolele 59-62 nu afectează controlul exercitat de entitatea de rezoluție asupra filialei.
- (3) Autoritatea de rezoluție a unei filiale care nu este o entitate de rezoluție poate acorda respectivei filiale o derogare de la aplicarea prezentului articol, în cazul în care:
- (a) atât filiala, cât și entitatea de rezoluție sunt stabilite în același stat membru și fac parte din același grup de rezoluție;
 - (b) entitatea de rezoluție respectă cerința menționată la articolul 45e;
 - (c) nu există niciun obstacol major actual sau preconizat, de natură practică sau juridică, în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a datoriilor de către entitatea de rezoluție către filiala cu privire la care s-a efectuat o constatare în conformitate cu articolul 59 alineatul (3), în special atunci când entitatea de rezoluție face obiectul unei măsuri de rezoluție;
 - (d) fie entitatea de rezoluție îndeplinește cerințele autorității competente privind gestionarea prudentă a filialei și a declarat, cu consimțământul autorității competente, că garantează angajamentele asumate de filială, fie riscurile filialei sunt nesemnificative;
 - (e) procedurile de evaluare, măsurare și control ale riscurilor aplicate de entitatea de rezoluție includ filiala;
 - (f) entitatea de rezoluție deține mai mult de 50 % din drepturile de vot atașate acțiunilor în capitalul filialei sau are dreptul de a numi sau de a revoca majoritatea membrilor organului de conducere al filialei.
- (4) De asemenea, autoritatea de rezoluție a unei filiale care nu este o entitate de rezoluție poate acorda respectivei filiale o derogare de la aplicarea prezentului articol în cazul în care:
- (a) atât filiala cât și întreprinderea sa mamă sunt stabilite în același stat membru și fac parte din același grup de rezoluție;

▼ **M3**

- (b) întreprinderea-mamă respectă, pe bază consolidată, cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) în respectivul stat membru;
 - (c) nu există niciun obstacol major actual sau preconizat, de natură practică sau juridică, în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a datoriilor de către întreprinderea-mamă către filiala cu privire la care s-a efectuat o constatare în conformitate cu articolul 59 alineatul (3), în special atunci când se adoptă măsurile de rezoluție sau se exercită competențele menționate la articolul 59 alineatul (1) în ceea ce privește întreprinderea-mamă;
 - (d) fie întreprinderea-mamă îndeplinește cerințele autorității competente privind gestionarea prudentă a filialei și a declarat, cu consimțământul autorității competente, că garantează angajamentele asumate de filială, fie riscurile filialei sunt nesemnificative;
 - (e) procedurile de evaluare, măsurare și control ale riscurilor aplicate de întreprinderea-mamă includ filiala;
 - (f) întreprinderea-mamă deține mai mult de 50 % din drepturile de vot atașate acțiunilor în capitalul filialei sau are dreptul de a numi sau de a revoca majoritatea membrilor organului de conducere al filialei.
- (5) În cazul în care sunt îndeplinite condițiile menționate la alineatul (3) literele (a) și (b), autoritatea de rezoluție a unei filiale poate permite ca cerința menționată la articolul 45 alineatul (1) să fie îndeplinită integral sau parțial cu o garanție furnizată de entitatea de rezoluție, care îndeplinește următoarele condiții:
- (a) garanția se acordă cel puțin pentru un quantum care este echivalent cuantumului cerinței pe care o înlocuiește;
 - (b) garanția este activată atunci când filiala este în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte obligații la scadență sau atunci când s-a efectuat o constatare în conformitate cu articolul 59 alineatul (3) în ceea ce privește filiala, oricare dintre aceste evenimente are loc mai devreme;
 - (c) garanția este colateralizată printr-un contract de garanție financiară, astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2002/47/CE pentru cel puțin 50 % din valoarea sa;
 - (d) colateralul care acoperă garanția îndeplinește cerințele de la articolul 197 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, care, în urma unor marje de ajustare prudente, sunt suficiente pentru a acoperi cuantumul colateralizat menționat la litera (c);
 - (e) colateralul care acoperă garanția este negrevat de sarcini și, în special, nu este utilizat ca și colateral pentru a acoperi o altă garanție;
 - (f) colateralul are o scadență efectivă care îndeplinește aceeași condiție referitoare la scadență ca cea menționată la articolul 72c alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013; și
 - (g) nu există obstacole juridice, de reglementare sau operaționale în calea transferului colateralului de la entitatea de rezoluție către filiala relevantă, inclusiv în cazul în care entitatea de rezoluție face obiectul unei măsuri de rezoluție.

▼ **M3**

În sensul primului paragraf litera (g), la cererea autorității de rezoluție, entitatea de rezoluție furnizează în scris un aviz juridic independent în scris și fundamentat sau demonstrează în mod satisfăcător într-un alt fel că nu există obstacole juridice, de reglementare sau operaționale în calea transferului de colateral de la entitatea de rezoluție către filiala relevantă.

(6) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care precizează mai detaliat metode de evitare a unei situații în care instrumentele recunoscute în sensul prezentului articol, subscrise în mod indirect, parțial sau integral, de către entitatea de rezoluție împiedică punerea în aplicare fără probleme a strategiei de rezoluție. Astfel de metode asigură în special un transfer corespunzător al pierderilor către entitatea de rezoluție și transferul corespunzător al capitalului de la entitatea de rezoluție către entitățile care fac parte din grupul de rezoluție, dar care nu sunt ele însele entități de rezoluție, și să ofere un mecanism pentru a evita dubla contabilizare a instrumentelor eligibile recunoscute în sensul prezentului articol. Metodele constau într-un regim de deducere sau o abordare robustă echivalentă și asigură entităților care nu sunt ele însele entități de rezoluție un rezultat echivalent cu cel al unei subscrieri directe complete, de către entitatea de rezoluție, a instrumentelor eligibile recunoscute în sensul prezentului articol.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 28 decembrie 2019.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 45g

Derogări pentru organismele centrale și pentru instituțiile de credit afiliate în mod permanent unui organism central

Autoritatea de rezoluție poate acorda parțial sau total o derogare de la aplicarea articolului 45f în ceea ce privește un organism central sau o instituție de credit care este afiliată în mod permanent unui organism central, în cazul în care sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

- (a) instituția de credit și organismul central fac obiectul supravegherii de către aceeași autoritate competentă și sunt stabilite în același stat membru și fac parte din același grup de rezoluție;
- (b) angajamentele organismului central și ale instituțiilor sale de credit afiliate în mod permanent constituie angajamente solidare sau angajamentele instituțiilor sale de credit afiliate în mod permanent sunt garantate în întregime de organismul central;
- (c) cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile și solvabilitatea și lichiditatea organismului central și ale tuturor instituțiilor de credit afiliate în mod permanent sunt supravegheate în ansamblul lor, pe baza situațiilor financiare consolidate ale acestor instituții;
- (d) în cazul unei derogări pentru o instituție de credit care este afiliată în mod permanent unui organism central, conducerea organismului central este abilitată să emită instrucțiuni către conducerea instituțiilor afiliate în mod permanent;

▼ M3

- (e) grupul relevant de rezoluție respectă cerința menționată la articolul 45e alineatul (3); și
- (f) nu există niciun obstacol major actual sau preconizat, de natură practică sau juridică, în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a datoriilor între organismul central și instituția de credit afiliată în mod permanent, în caz de rezoluție.

*Articolul 45h***Procedura de stabilire a cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile**

(1) Autoritatea de rezoluție a entității de rezoluție, autoritatea de rezoluție a grupului, în cazul în care este diferită de cea dintâi, și autoritățile de rezoluție responsabile pentru filialele unui grup de rezoluție care face obiectul cerinței menționate la articolul 45f la nivel individual fac tot posibilul pentru a ajunge la o decizie comună cu privire la:

- (a) quantumul cerinței aplicate la nivelul consolidat al grupului de rezoluție pentru fiecare entitate de rezoluție; și
- (b) quantumul cerinței aplicate la nivel individual fiecărei entități a unui grup de rezoluție care nu este o entitate de rezoluție.

Decizia comună asigură respectarea articolelor 45e și 45f și este motivată temeinic și se transmite:

- (a) entității de rezoluție de către autoritatea sa de rezoluție;
- (b) entităților unui grup de rezoluție care nu sunt entități de rezoluție de către autoritățile de rezoluție ale entităților respective;
- (c) întreprinderii-mamă din Uniune aparținând grupului de către autoritatea de rezoluție a entității de rezoluție, în cazul în care întreprinderea-mamă din Uniune nu este ea însăși o entitate de rezoluție din același grup de rezoluție.

Decizia comună luată în conformitate cu prezentul articol poate prevedea ca, în cazul în care sunt în concordanță cu strategia de rezoluție, iar entitatea de rezoluție nu a achiziționat direct sau indirect suficiente instrumente care respectă articolul 45f alineatul (2), cerințele menționate la articolul 45c alineatul (7) să fie îndeplinite parțial de către filială în conformitate cu articolul 45f alineatul (2), cu instrumente emise pentru și achiziționate de către entități care nu aparțin grupului de rezoluție.

▼ C2

(2) În cazul în care mai multe entități din categoria G-SII aparținând aceleiași G-SII sunt entități de rezoluție, autoritățile de rezoluție menționate la alineatul (1) discută și, după caz și în concordanță cu strategia de rezoluție a G-SII, convin asupra aplicării articolului 72e din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și asupra oricărei ajustări menite să reducă la minimum sau să elimine diferența dintre suma quantumurilor menționate la articolul 45d alineatul (4) litera (a) și la articolul 12a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru entitățile individuale de rezoluție și suma quantumurilor menționate la articolul 45d alineatul (4) litera (b) și la articolul 12a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

▼ M3**▼ C2**

Această ajustare se poate aplica în următoarele condiții:

- (a) ajustarea se poate aplica în ceea ce privește diferențele de calcul al cuantumurilor totale ale expunerii la risc între statele membre relevante, ajustând nivelul cerinței;
- (b) ajustarea nu se aplică pentru a elimina diferențele care rezultă din expunerile între grupuri de rezoluție.

Suma cuantumurilor menționate la articolul 45d alineatul (4) litera (a) din prezenta directivă și la articolul 12a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru entitățile individuale de rezoluție nu este mai mică decât suma cuantumurilor menționate la articolul 45d alineatul (4) litera (b) din prezenta directivă și la articolul 12a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

▼ M3

(3) Dacă decizia comună sus-menționată nu este luată în termen de patru luni, se adoptă o decizie în conformitate cu alineatele (4)-(6).

(4) În cazul în care nu se ia o decizie comună în termen de patru luni ca urmare a unui dezacord privind o cerință consolidată care se aplică grupului de rezoluție menționată la articolul 45e, autoritatea de rezoluție a entității de rezoluție ia o decizie privind respectiva cerință după ce a ținut cont în mod corespunzător de:

- (a) evaluarea entităților din grupul de rezoluție care nu sunt entități de rezoluție, efectuată de către autoritățile de rezoluție relevante;
- (b) avizul autorității de rezoluție a grupului, în cazul în care această autoritate este diferită de autoritatea de rezoluție a entității de rezoluție.

În cazul în care, până la finalul perioadei de patru luni, oricare dintre autoritățile de rezoluție vizate aduce problema în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea de rezoluție a entității de rezoluție își amână decizia și așteaptă orice decizie pe care o poate lua ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând propria sa decizie în conformitate cu decizia ABE.

Decizia ABE ține cont de primul paragraf literele (a) și (b).

Perioada de patru luni se consideră perioadă de conciliere în sensul Regulamentului (UE) nr. 1093/2010. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună.

Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.

Dacă ABE nu ia o decizie în termen de o lună de la sesizarea problemei, se aplică decizia autorității de rezoluție a entității de rezoluție.

(5) În cazul în care nu se ia o decizie comună în termen de patru luni ca urmare a unui dezacord privind nivelul cerinței menționate la articolul 45f care urmează să se aplice în mod individual oricărei entități a unui grup de rezoluție, autoritatea de rezoluție a respectivei entități ia decizia dacă sunt îndeplinite toate condițiile de mai jos:

- (a) opiniile și rezervele exprimate în scris de autoritatea de rezoluție a entității de rezoluție au fost luate în considerare în mod corespunzător; și

▼ **M3**

- (b) în cazul în care autoritatea de rezoluție a grupului este diferită de autoritatea de rezoluție a entității de rezoluție, opiniile și rezervele exprimate în scris de autoritatea de rezoluție a grupului au fost luate în considerare în mod corespunzător.

În cazul în care, până la finalul perioadei de patru luni, autoritatea de rezoluție a entității de rezoluție sau autoritatea de rezoluție a grupului aduce problema în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritățile de rezoluție responsabile pentru filiale la nivel individual își amână deciziile și așteaptă orice decizie pe care o poate lua ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând propriile lor decizii în conformitate cu decizia ABE. Decizia ABE ține cont de primul paragraf literele (a) și (b).

Perioada de patru luni se consideră perioadă de conciliere în sensul Regulamentului (UE) nr. 1093/2010. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună.

Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.

Autoritatea de rezoluție a entității de rezoluție sau autoritatea de rezoluție a grupului nu aduce problema în atenția ABE în vederea medierii cu caracter obligatoriu în cazul în care nivelul stabilit de autoritatea de rezoluție a filialei:

- (a) se încadrează în limita a 2 % din cuantumul total al expunerii la risc calculat în conformitate cu articolul 92 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al cerinței menționate la articolul 45e; și
- (b) respectă articolul 45c alineatul (7).

Dacă ABE nu își adoptă decizia în termen de o lună, se aplică deciziile autorităților de rezoluție ale filialelor.

Decizia comună și orice decizie luată în lipsa unei decizii comune sunt revizuite și, după caz, actualizate periodic.

(6) În cazul în care nu se ia o decizie comună în termen de patru luni ca urmare a unui dezacord privind nivelul cerinței consolidate care se aplică grupului de rezoluție și nivelul cerinței care urmează să se aplice în mod individual entităților grupului de rezoluție, se aplică următoarele dispoziții:

- (a) se ia o decizie cu privire la nivelul cerinței care urmează să se aplice în mod individual filialelor grupului de rezoluție, în conformitate cu alineatul (5);
- (b) se ia o decizie privind nivelul cerinței consolidate care se aplică grupului de rezoluție în conformitate cu alineatul (4).

(7) Decizia comună menționată la alineatul (1) și orice decizie luată de autoritățile de rezoluție menționate la alineatele (4), (5) și (6) în lipsa unei decizii comune au caracter obligatoriu pentru autoritățile de rezoluție vizate.

Decizia comună și orice decizie luată în lipsa unei decizii comune sunt revizuite și, după caz, actualizate periodic.

▼ **M3**

(8) Autoritățile de rezoluție, în coordonare cu autoritățile competente, solicită și verifică respectarea de către entități a cerinței menționate la articolul 45 alineatul (1) și iau toate deciziile în conformitate cu prezentul articol, în paralel cu elaborarea și actualizarea planurilor de rezoluție.

*Articolul 45i***Raportarea în scopuri de supraveghere și publicarea cerinței**

(1) Entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) care fac obiectul cerinței menționate la articolul 45 alineatul (1) prezintă autorităților lor competente și autorităților de rezoluție rapoarte privind:

- (a) cuantumurile fondurilor proprii care, după caz, îndeplinesc condițiile de la articolul 45f alineatul (2) litera (b) din prezenta directivă și cuantumurile datoriilor eligibile, precum și exprimarea cuantumurilor respective în conformitate cu articolul 45 alineatul (2) din prezenta directivă în urma oricăror deduceri aplicabile în conformitate cu articolele 72e-72j din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- (b) cuantumurile altor datorii care pot face obiectul recapitalizării interne;
- (c) pentru elementele menționate la literele (a) și (b):
 - (i) componența lor, inclusiv profilul de scadență;
 - (ii) rangul pe care îl ocupă în cadrul procedurilor obișnuite de insolvență; și
 - (iii) dacă sunt reglementate de legislația unei țări terțe și, în caz afirmativ, a cărei țări terțe, precum și dacă conțin clauzele contractuale menționate la articolul 55 alineatul (1) din prezenta directivă, la articolul 52 alineatul (1) literele (p) și (q) și la articolul 63 literele (n) și (o) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Obligația de a raporta cu privire la cuantumurile altor datorii care pot face obiectul recapitalizării interne menționate la primul paragraf litera (b) de la prezentul alineat nu se aplică în cazul entităților care, la data raportării informațiilor respective, dețin fonduri proprii și datorii eligibile în cuantum de cel puțin 150 % din cerința menționată la articolul 45 alineatul (1), calculate în conformitate cu primul paragraf litera (a) de la prezentul alineat.

(2) Entitățile menționate la alineatul (1) prezintă rapoarte:

- (a) de cel puțin două ori pe an cu privire la informațiile menționate la alineatul (1) litera (a); și
- (b) cel puțin o dată pe an cu privire la informațiile menționate la alineatul (1) literele (b) și (c).

▼ M3

Cu toate acestea, la cererea autorității competente sau a autorității de rezoluție, entitățile menționate la alineatul (1) prezintă mai frecvent rapoarte privind informațiile menționate la alineatul (1).

(4) Alineatele (1) și (3) de la prezentul articol nu se aplică entităților al căror plan de rezoluție prevede că entitatea urmează să fie lichidată în cadrul procedurii obișnuite de insolvență.

(5) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica modelele uniforme de raportare, instrucțiunile și metodologia privind modul de utilizare a acestor modele, frecvența și datele de raportare, definițiile și soluțiile informatice pentru raportarea în scopuri de supraveghere menționată la alineatele (1) și (2).

Aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare precizează o modalitate standardizată de furnizare a informațiilor cu privire la ordinea de prioritate a elementelor menționate la alineatul (1) litera (c), aplicabilă în procedurile de insolvență naționale în fiecare stat membru.

În cazul instituțiilor sau entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) din prezenta directivă care fac obiectul articolului 92a și al articolului 92b din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare sunt aliniate, după caz, cu standardele tehnice de punere în aplicare adoptate în conformitate cu articolul 430 din regulamentul menționat.

ABE înaintează Comisiei aceste standarde tehnice de punere în aplicare până la data de 28 iunie 2020.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(6) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a preciza formatele uniforme pentru publicarea informațiilor, frecvența, precum și instrucțiunile conexe în conformitate cu care se publică informațiile în temeiul alineatului (3).

Aceste formate uniforme de publicare asigură informații comparabile și suficient de cuprinzătoare pentru a evalua profilurile de risc ale entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) și gradul lor de conformitate cu cerința aplicabilă menționată la articolul 45e sau la articolul 45f. După caz, formatele de publicare a informațiilor sunt tabelare.

În cazul instituțiilor sau entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) din prezenta directivă care fac obiectul articolului 92a și al articolului 92b din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare sunt aliniate, după caz, la standardele tehnice de punere în aplicare adoptate în conformitate cu articolul 434a din regulamentul menționat.

▼ M3

ABE înaintează Comisiei aceste standarde tehnice de punere în aplicare până la data de 28 iunie 2020.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(7) În cazul în care au fost puse în aplicare măsuri de rezoluție sau au fost exercitate competența de reducere a valorii sau de conversie a datoriilor nesubordonate menționată la articolul 59, cerințele de publicare a informațiilor menționate la alineatul (3) se aplică de la data termenului de conformare cu cerințele de la articolul 45e sau articolul 45f, menționată la articolul 45m.

*Articolul 45j***Raportarea către ABE**

(1) Autoritățile de rezoluție informează ABE cu privire la cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile care a fost stabilită în conformitate cu articolul 45e sau cu articolul 45f pentru fiecare entitate aflată sub jurisdicția lor.

(2) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica modelele uniforme de raportare, instrucțiunile și metodologia privind modul de utilizare a respectivelor modele, frecvența și datele de raportare, definițiile și soluțiile informatice pentru identificarea și transmiterea către ABE a informațiilor de către autoritățile de rezoluție, în coordonare cu autoritățile competente, în sensul alineatului (1).

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la data de 28 iunie 2020.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

*Articolul 45k***Nerespectarea cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile**

(1) Orice nerespectare a cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile, menționată la articolul 45e sau la articolul 45f, este tratată de către autoritățile relevante pe baza a cel puțin unuia dintre următoarele elemente:

- (a) competența de a soluționa sau de a înlătura obstacolele din calea posibilității de soluționare în conformitate cu articolele 17 și 18;
- (b) competențele menționate la articolul 16a;
- (c) măsurile menționate la articolul 104 din Directiva 2013/36/UE;
- (d) măsuri de intervenție timpurie, conform articolului 27;
- (e) sancțiuni administrative și alte măsuri administrative în conformitate cu articolele 110 și 111.

▼ M3

Autoritățile relevante pot, de asemenea, să efectueze o evaluare prin care să stabilească dacă instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, în conformitate cu articolul 32, 32a sau 33, după caz.

(2) Autoritățile de rezoluție și autoritățile competente se consultă reciproc atunci când își exercită competențele menționate la alineatul (1).

*Articolul 45l***Rapoarte**

(1) ABE, în cooperare cu autoritățile competente și cu autoritățile de rezoluție, prezintă anual Comisiei un raport care conține evaluări referitoare cel puțin la următoarele aspecte:

- (a) modul în care a fost implementată la nivel național cerința de fonduri proprii și datorii eligibile stabilită în conformitate cu articolul 45e sau cu articolul 45f și, în special, dacă au existat divergențe între statele membre referitoare la nivelurile stabilite pentru entități comparabile;
- (b) modul în care competența menționată la articolul 45b alineatele (4), (5) și (7) a fost exercitată de către autoritățile de rezoluție și dacă au existat divergențe între statele membre referitoare la exercitarea acestei competențe;
- (c) nivelul agregat și componența fondurilor proprii și datoriilor eligibile ale instituțiilor și entităților, cuantumul instrumentelor emise în perioada respectivă și cuantumul suplimentare necesare pentru a îndeplini cerințele aplicabile.

(2) Pe lângă raportul anual prevăzut la alineatul (1), ABE prezintă Comisiei, la fiecare trei ani, un raport în care evaluează următoarele:

- (a) impactul cerinței minime de fonduri proprii și datorii eligibile și al oricărui nivel armonizat propus al respectivei cerințe minime asupra:
 - (i) piețelor financiare în general și piețelor de datorii negarantate și instrumente financiare derivate în special;
 - (ii) modelelor de afaceri și structurilor bilanțurilor instituțiilor, în special asupra profilului de finanțare și a strategiei de finanțare a instituțiilor, precum și asupra structurii juridice și operaționale a grupurilor;
 - (iii) rentabilității instituțiilor, în special asupra costului de finanțare al acestora;
 - (iv) migrării expunerilor către entități care nu fac obiectul supravegherii prudențiale;
 - (v) inovării financiare;
 - (vi) prevalenței instrumentelor de fonduri proprii și a instrumentelor eligibile subordonate și asupra naturii și capacității de comercializare a acestora;

▼ **M3**

- (vii) comportamentului instituțiilor sau entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) în ceea ce privește asumarea de riscuri;
 - (viii) nivelului grevării cu sarcini a activelor instituțiilor sau entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d);
 - (ix) măsurilor întreprinse de instituții sau entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) pentru a respecta cerința minimă, în special măsura în care cerința minimă a fost respectată prin reducerea efectului de levier aferent activelor, emisiunea de titluri de creanță pe termen lung și atragerea de capital; și
 - (x) nivelului de creditare al instituțiilor de credit, cu un accent special pe acordarea de credite microîntreprinderilor, întreprinderilor mici și mijlocii, autorităților locale, administrațiilor regionale și entităților din sectorul public și pe finanțarea comerțului, inclusiv acordarea de credite în temeiul sistemelor oficiale de asigurare a creditelor de export;
- (b) interacțiunea dintre cerințele minime și cerințele de fonduri proprii, cerința privind indicatorul efectului de levier și cerințele de lichiditate stabilite în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în Directiva 2013/36/UE;
- (c) capacitatea instituțiilor sau entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) de a atrage în mod independent capital sau finanțare de pe piețe pentru a respecta eventualele cerințe minime armonizate propuse.
- (3) Raportul menționat la alineatul (1) este transmis Comisiei până la data de 30 septembrie a anului calendaristic care urmează după ultimul an care face obiectul raportului. Primul raport se transmite Comisiei până la 30 septembrie a anului care urmează datei aplicării prezentei directive.

Raportul menționat la alineatul (2) acoperă trei ani calendaristici și este transmis Comisiei până la data de 31 decembrie a anului calendaristic care urmează după ultimul an care face obiectul raportului. Primul raport se transmite Comisiei până la 31 decembrie 2022.

*Articolul 45m***Dispoziții tranzitorii și dispoziții ulterioare rezoluției**

(1) Prin derogare de la articolul 45 alineatul (1), autoritățile de rezoluție stabilesc perioade de tranziție adecvate pentru îndeplinirea de către instituțiile sau entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) a cerințelor prevăzute la articolul 45e sau articolul 45f sau a cerințelor care rezultă din aplicarea articolului 45b alineatul (4), (5) sau (7), după caz. Termenul pentru instituții și entități de a îndeplini cerințele de la articolul 45e sau de la articolul 45f sau cerințele care rezultă din aplicarea articolului 45b alineatul (4), (5) sau (7), este 1 ianuarie 2024.

Autoritatea de rezoluție stabilește niveluri ale țintei intermediare pentru cerințele prevăzute la articolul 45e sau articolul 45f sau pentru cerințele care rezultă din aplicarea articolului 45b alineatul (4), (5) sau (7), după caz, pe care instituțiile sau entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) le îndeplinesc la 1 ianuarie 2022. Nivelurile țintei intermediare asigură, de regulă, o acumulare liniară de fonduri proprii și de datorii eligibile în direcția nivelului cerinței.

▼ M3

Autoritatea de rezoluție poate stabili o perioadă de tranziție care se termină după 1 ianuarie 2024 în cazuri justificate în mod corespunzător și adecvate, pe baza criteriilor menționate la alineatul (7), luând în considerare:

- (a) evoluția situației financiare a entității;
 - (b) eventualitatea ca entitatea să fie în măsură să asigure conformarea într-un interval de timp rezonabil cu cerințele menționate la articolul 45e sau articolul 45f sau cu o cerință care rezultă din aplicarea articolului 45b alineatul (4), (5) sau (7); și
 - (c) dacă entitatea este în măsură să înlocuiască instrumentele de datorie care nu mai îndeplinesc criteriile de eligibilitate sau de scadență prevăzute la articolele 72b și 72c din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, la articolul 45b sau la articolul 45f alineatul (2) din prezenta directivă și, în caz contrar, dacă această incapacitate este de natură specifică sau este cauzată de perturbări la nivelul întregii piețe.
- (2) Termenul pentru entitățile de rezoluție de a respecta nivelul minim al cerințelor menționate la articolul 45c alineatul (5) sau (6) este 1 ianuarie 2022.
- (3) Nivelurile minime ale cerințelor menționate la articolul 45c alineatele (5) și (6) nu se aplică în cursul celor doi ani de la data:
- (a) la care autoritatea de rezoluție a aplicat instrumentul de recapitalizare internă; sau
 - (b) la care entitatea de rezoluție a instituit o măsură alternativă a sectorului privat astfel cum este menționată la articolul 32 alineatul (1) litera (b), prin care s-a redus valoarea instrumentelor de capital și a altor instrumente de datorie sau acestea au fost convertite în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, sau la care au fost exercitate competențele de reducere a valorii sau de conversie cu privire la respectiva entitate de rezoluție, în conformitate cu articolul 59, în scopul recapitalizării entității de rezoluție fără aplicarea instrumentelor de rezoluție.
- (4) Cerințele menționate la articolul 45b alineatele (4) și (7) și la articolul 45c alineatele (5) și (6), după caz, nu se aplică în cursul perioadei de trei ani de la data la care entitatea de rezoluție sau grupul din care face parte entitatea de rezoluție a fost identificat ca fiind din categoria G-SII sau de la data la care entitatea de rezoluție începe să se găsească în situația menționată la articolul 45c alineatul (5) sau (6).
- (5) Prin derogare de la articolul 45 alineatul (1), autoritățile de rezoluție stabilesc o perioadă de tranziție adecvată pentru îndeplinirea cerințelor de la articolul 45e sau articolul 45f sau a unei cerințe care rezultă din aplicarea articolului 45b alineatul (4), (5) sau (7), după caz, de instituțiile sau entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) în cazul cărora s-au aplicat instrumente de rezoluție sau a fost exercitată competența de reducere a valorii sau de conversie menționată la articolul 59.
- (6) În sensul alineatelor (1)-(5), autoritățile de rezoluție comunică instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) o cerință minimă de fonduri proprii și datorii eligibile planificată pentru fiecare perioadă de 12 luni din cadrul perioadei de tranziție, cu scopul de a facilita o acumulare treptată a capacității sale de absorbție a pierderilor și de recapitalizare. La sfârșitul perioadei de tranziție, cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile este egală cu cuantumul stabilit în temeiul articolului 45b alineatul (4), (5) sau (7), al articolului 45c alineatul (5) sau (6), al articolului 45e sau al articolului 45f, după caz.

▼M3

(7) Atunci când stabilesc perioadele de tranziție, autoritățile de rezoluție iau în considerare:

- (a) prevalența depozitelor și absența instrumentelor de datorie în modelul de finanțare;
- (b) accesul la piețele de capital pentru instrumentele de datorie eligibile;
- (c) măsura în care entitatea de rezoluție recurge la fonduri proprii de nivel 1 de bază pentru a îndeplini cerința menționată la articolul 45e.

(8) Sub rezerva alineatului (1), autoritățile de rezoluție nu sunt împiedicate să revizuiască ulterior fie perioada de tranziție, fie o eventuală cerință minimă de fonduri proprii și datorii eligibile planificată, comunicată în conformitate cu alineatul (6).

▼B

Subsecțiunea 3

Punerea în aplicare a instrumentului de recapitalizare internă*Articolul 46***Stabilirea valorii recapitalizării interne**

(1) Statele membre se asigură că, la aplicarea instrumentului de recapitalizare internă, autoritățile de rezoluție stabilesc, pe baza unei evaluări care respectă articolul 36:

- (a) după caz, cuantumul cu care trebuie reduse ►**M3** datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne ◀ pentru a garanta faptul că valoarea activului net al instituției aflate în rezoluție este egală cu zero; și
- (b) după caz, cuantumul cu care ►**M3** datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne ◀ trebuie convertite în acțiuni sau în alte tipuri de instrumente de capital pentru a restabili ponderea fondurilor proprii de nivel 1 de bază, fie a:
 - (i) instituției aflate în rezoluție; sau
 - (ii) instituției-punte.

(2) Evaluarea menționată la alineatul (1) al prezentului articol stabilește valoarea cu care trebuie reduse sau convertite ►**M3** datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne ◀ pentru a restabili ponderea fondurilor proprii de nivel 1 de bază ale instituției aflate în rezoluție sau, după caz, stabilește ponderea instituției-punte, ținând seama de orice contribuție la capital din partea mecanismului de finanțare a rezoluției în temeiul articolului 101 alineatul (1) litera (d) din prezenta directivă și pentru a menține o încredere suficientă a pieței în instituția aflată în rezoluție sau în instituția-punte și pentru a-i permite acesteia, pe o perioadă de cel puțin un an, să respecte condițiile de autorizare și să-și desfășoare în continuare activitățile pentru care a fost autorizată în conformitate cu Directiva 2013/36/UE sau Directiva 2014/65/UE.

Atunci când autoritățile de rezoluție intenționează să folosească instrumentul de separare a activelor menționat la articolul 42, valoarea cu care trebuie reduse ►**M3** datoriile care pot face obiectul recapitalizării interne ◀ va ține seama de o estimare prudentă a necesităților de fonduri proprii ale vehiculului de gestionare a activelor, după caz.

▼B

(3) Atunci când capitalul a fost redus în conformitate cu articolele 59-62 și recapitalizarea internă a fost aplicată în temeiul articolului 43 alineatul (2) și se constată că nivelul reducerii valorii contabile pe baza evaluării preliminare menționate la articolul 36 depășește cerințele atunci când este evaluat definitiv în conformitate cu articolul 36 alineatul (10), ar trebui să se aplice un mecanism de majorare a valorii contabile pentru a rambursa creditorii și apoi acționarii, atât cât este necesar.

(4) Autoritățile de rezoluție instituie și mențin mecanisme care să garanteze faptul că procesul de verificare și evaluare se bazează pe informații cât mai actualizate și mai exhaustive posibil referitoare la activele și pasivele instituției aflate în rezoluție.

*Articolul 47***Tratamentul acționarilor în cadrul recapitalizării interne sau al reducerii valorii contabile sau al conversiei instrumentelor de capital**

(1) Statele membre se asigură că, la aplicarea instrumentului de recapitalizare internă de la articolul 43 alineatul (2) sau la reducerea valorii contabile sau la conversia instrumentelor de capital de la articolul 59, autoritățile de rezoluție iau, în ceea ce-i privește pe acționari și pe deținătorii altor instrumente de proprietate, cel puțin una dintre următoarele măsuri:

- (a) anulează acțiunile sau alte instrumente de proprietate existente sau le transferă creditorilor care fac obiectul unei recapitalizări interne;
- (b) cu condiția ca, în conformitate cu evaluarea efectuată în temeiul articolului 36, instituția aflată în rezoluție să aibă o valoare netă pozitivă, diluează acționarii existenți și deținătorii altor instrumente de proprietate ca urmare a conversiei în acțiuni și alte instrumente de proprietate a:
 - (i) instrumentelor de capital relevante, emise de instituție în temeiul competenței menționate la articolul 59 alineatul (2); sau
 - (ii) ►**M3** datoriilor care pot face obiectul recapitalizării interne ◀ emise de instituția aflată în rezoluție în temeiul competenței menționate la articolul 63 alineatul (1) litera (f).

În ceea ce privește litera (b) al primului paragraf, conversia este efectuată la o rată de conversie care diluează semnificativ deținerile existente de acțiuni și alte instrumente de proprietate.

(2) Măsurile menționate la alineatul (1) se aplică referitor la acționarii și deținătorii altor instrumente de proprietate ale căror acțiuni sau alte instrumente de proprietate au fost emise sau acordate în următoarele circumstanțe:

- (a) ca urmare a conversiei unor instrumente de datorie în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate în conformitate cu clauzele contractuale ale instrumentelor inițiale de datorie, efectuată cu ocazia producerii unui eveniment care a precedat sau care a avut loc în același timp cu evaluarea autorității de rezoluție potrivit căreia instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) îndeplinea condițiile de declanșare a unei proceduri de rezoluție;
- (b) ca urmare a conversiei instrumentelor de capital relevante în instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază, în conformitate cu articolul 60.
- (3) Atunci când examinează măsurile de luat în conformitate cu alineatul (1), autoritățile de rezoluție au în vedere:
 - (a) evaluarea efectuată în conformitate cu articolul 36;

▼B

- (b) cuantumul cu care autoritatea de rezoluție a evaluat că instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază trebuie să fie reduse și instrumentele de capital relevante trebuie reduse sau convertite în temeiul articolului 60 alineatul (1); și
- (c) cuantumul agregat evaluat de autoritatea de rezoluție în temeiul articolului 46.
- (4) Prin derogare de la articolele 22-25 din Directiva 2013/36/UE, de la obligația de comunicare menționată la articolul 26 din Directiva 2013/36/UE, articolul 10 alineatul (3), articolul 11 alineatele (1) și (2) și articolele 12 și 13 din Directiva 2014/65/UE și de la obligația de notificare menționată la articolul 11 alineatul (3) din Directiva 2014/65/UE, în cazul în care aplicarea instrumentului de recapitalizare internă sau a conversiei instrumentelor de capital ar duce la achiziționarea sau sporirea unei participații calificate într-o instituție de tipul celor menționate la articolul 22 alineatul (1) din Directiva 2013/36/UE sau la articolul 11 alineatul (1) din Directiva 2014/65/UE, autoritățile competente efectuează evaluarea necesară în temeiul articolelor respective în timp util, astfel încât să nu întârzie aplicarea instrumentului de recapitalizare internă sau a conversiei instrumentelor de capital sau să nu împiedice acțiunea de rezoluție să își atingă obiectivele relevante ale rezoluției.
- (5) În cazul în care autoritatea competentă a instituției respective nu a finalizat evaluarea necesară în temeiul alineatului (4) la data aplicării instrumentului de recapitalizare internă sau a conversiei instrumentelor de capital, dispozițiile stabilite la articolul 38 alineatul (9) se aplică oricărei achiziții sau sporiri a participației calificate de către un achizitor, rezultată în urma aplicării instrumentului de recapitalizare internă sau a conversiei instrumentelor de capital.
- (6) Până la 3 iulie 2016, ABE emite orientări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, privind circumstanțele adecvate aplicării fiecăreia dintre măsurile menționate la alineatul (1) din prezentul articol, ținând cont de factorii enumerați în alineatul (3) din prezentul articol.

*Articolul 48***Ordinea reducerii valorii contabile și a conversiei**

- (1) Statele membre se asigură că, la aplicarea instrumentului de recapitalizare internă, autoritățile de rezoluție exercită competențele de reducere a valorii contabile și de conversie, sub rezerva oricăror excluderi menționate la articolul 44 alineatele (2) și (3), cu respectarea următoarele cerințe:
- (a) instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază sunt reduse în conformitate cu articolul 60 alineatul (1) litera (a);
- (b) dacă și numai dacă reducerea totală în temeiul literei (a) este inferioară sumei cuantumurilor menționate la articolul 47 alineatul (3) literele (b) și (c), autoritățile reduc valoarea contabilă a principalului acelor instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, în măsura în care este necesar și în limitele capacității acestora;
- (c) dacă și numai dacă reducerea totală în temeiul literelor (a) și (b) este inferioară sumei cuantumurilor menționate la articolul 47 alineatul (3) literele (b) și (c), autoritățile reduc valoarea contabilă a principalului acelor instrumente de fonduri proprii de nivel 2, în măsura în care este necesar și în limitele capacității acestora;

▼B

- (d) dacă și numai dacă deprecierea totală a acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate și a instrumentelor de capital relevante în temeiul literelor (a), (b) și (c) este inferioară sumei cuantumurilor menționate la articolul 47 alineatul (3) literele (b) și (c), autoritățile reduc, în măsura în care este necesar, principalul datoriilor subordonate care nu reprezintă instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau de nivel 2, în conformitate cu ierarhia creanțelor din procedura obișnuită de insolvență, coroborat cu reducerea valorii contabile prevăzută la literele (a), (b) și (c), pentru a obține cuantumul agregat menționat la la articolul 47 alineatul (3) literele (b) și (c);

▼M3

- (e) dacă și numai dacă reducerea totală a valorii acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate, a instrumentelor de capital relevante și a datoriilor care pot face obiectul recapitalizării interne în temeiul literelor (a)-(d) de la prezentul alineat este inferioară sumei cuantumurilor menționate la articolul 47 alineatul (3) literele (b) și (c), autoritățile reduc în măsura în care este necesar, conform articolului 44, valoarea principalului sau a sumei de plată restante aferente datoriilor care pot face obiectul recapitalizării interne rămase, inclusiv instrumentelor de datorie menționate la articolul 108 alineatul (3), în conformitate cu ierarhia creanțelor în procedurile obișnuite de insolvență, inclusiv cu ordinea de prioritate a depozitelor prevăzute la articolul 108, în combinație cu reducerea valorii prevăzută la literele (a)-(d) de la prezentul alineat, pentru a obține suma cuantumurilor menționate la articolul 47 alineatul (3) literele (b) și (c).

▼B

- (2) La aplicarea competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie, autoritățile de rezoluție alocă pierderile reprezentate de suma cuantumurilor menționate la articolul 47 alineatul (3) literele (b) și (c) în mod egal între acțiuni sau alte instrumente de proprietate și ►**M3** datorii care pot face obiectul recapitalizării interne ◀ de același rang, prin reducerea în mod egal a principalului sau a sumei de plată restante aferente acțiunilor sau altor instrumente de proprietate și ►**M3** datorii care pot face obiectul recapitalizării interne ◀ respective, proporțional cu valoarea acestora, cu excepția cazului în care se permite o repartitie diferită a pierderilor între pasivele de același rang în situațiile menționate la articolul 44 alineatul (3).

Prezentul alineat nu împiedică acordarea unui tratament mai favorabil pasivelor care au fost excluse de la recapitalizarea internă în conformitate cu articolul 44 alineatele (2) și (3), în comparație cu ►**M3** datorii care pot face obiectul recapitalizării interne ◀ de același nivel ierarhic, în cadrul unei proceduri de insolvență obișnuite.

- (3) Înainte de a aplica reducerea valorii contabile sau conversia menționată la alineatul (1) litera (e), autoritățile de rezoluție convertesc sau reduc valoarea contabilă a principalului instrumentelor menționate la alineatul (1) literele (b), (c) și (d), atunci când aceste instrumente conțin următoarele clauze și nu au fost deja convertite:

- (a) reducerea valorii principalului instrumentului, în caz de producere a unui eveniment care afectează situația financiară, solvabilitatea sau fondurile proprii ale instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);
- (b) conversia instrumentelor în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate, în caz de producere a unui astfel de eveniment.

▼B

(4) În cazul în care valoarea contabilă a principalului unui instrument a fost redusă, dar nu la zero, în conformitate cu clauzele menționate la alineatul (3) litera (a) înainte de aplicarea recapitalizării interne în conformitate cu alineatul (1), autoritățile de rezoluție exercită competențele de reducere a valorii contabile și de conversie în ceea ce privește valoarea reziduală a principalului în cauză, în conformitate cu alineatul (1).

(5) Atunci când decide dacă pasivele trebuie reduse sau convertite în titluri de capital, autoritățile de rezoluție nu convertesc o categorie de pasive în timp ce o altă categorie de pasive, care este subordonată primei, rămâne în esență neconvertită în titluri de capital sau fără reducerea valorii, cu excepția unor dispoziții contrare în temeiul articolului 44 alineatele (2) și (3).

(6) În sensul prezentului articol, până la 3 ianuarie 2016, ABE emite orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 pentru orice interpretare referitoare la interacțiunile dintre dispozițiile prezentei directive și cele ale Regulamentului (UE) nr. 575/2013 și Directivei 2013/36/UE.

▼M3

(7) Statele membre se asigură că, în cazul entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) primul paragraf literele (a)-(d), toate creanțele care provin din elementele de fonduri proprii au, în legislația națională care reglementează procedurile obișnuite de insolvență, un rang de prioritate inferior oricărei creanțe care nu provine dintr-un element de fonduri proprii.

În sensul primului paragraf, în măsura în care un instrument este numai parțial recunoscut drept element de fonduri proprii, întregul instrument este tratat ca o creanță care rezultă dintr-un element de fonduri proprii și îi este atribuit un rang de prioritate inferior oricărei creanțe care nu rezultă dintr-un element de fonduri proprii.

▼B*Articolul 49***Instrumente financiare derivate**

(1) Statele membre garantează că prezentul articol este respectat în momentul aplicării de către autoritățile de rezoluție a competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie datoriiilor care provin din instrumente financiare derivate.

(2) Autoritățile de rezoluție își exercită competențele de reducere a valorii contabile și de conversie în raport cu o datorie care provine dintr-un instrument financiar derivat numai în momentul închiderii sau după închiderea instrumentelor financiare derivate. La intrarea în procedura de rezoluție, autoritățile de rezoluție sunt împuternicite să pună capăt și să încheie orice contract derivat în acest scop.

În cazul în care o datorie derivată a fost exclusă de la aplicarea instrumentului de recapitalizare internă în temeiul articolului 44 alineatul (3), autoritățile de rezoluție nu sunt obligate să pună capăt contractului derivat sau să îl încheie.

(3) În cazul în care tranzacțiile derivate fac obiectul unui acord de compensare, autoritatea de rezoluție sau un evaluator independent stabilește, ca parte a evaluării desfășurate în conformitate cu articolul 36, pasivul ce rezultă din respectivele tranzacții pe o bază netă, în conformitate cu dispozițiile acordului în cauză.

(4) Autoritățile de rezoluție stabilesc cuantumul datoriei ce provin din instrumente financiare derivate pe baza:

- (a) unor metode adecvate pentru determinarea valorii categoriilor de instrumente financiare derivate, inclusiv a tranzacțiilor care fac obiectul unor acorduri de compensare;
- (b) unor principii de stabilire a momentului exact la care trebuie determinată valoarea unei poziții pe instrumente financiare derivate; și

▼B

(c) unor metodologii adecvate pentru compararea distrugerii valorii care ar rezulta din închiderea și recapitalizarea internă a instrumentelor financiare derivate cu valoarea pierderilor care ar fi suportate de instrumentele financiare derivate într-o recapitalizare internă.

(5) ABE, după consultarea Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe) (AEVMP), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru precizarea metodologiilor și a principiilor menționate la alineatul (4) literele (a), (b) și (c) privind evaluarea pasivelor ce rezultă din instrumente financiare derivate:

În ceea ce privește tranzacțiile cu instrumente financiare derivate care fac obiectul unui acord de compensare, ABE ia în considerare metodologia pentru închidere stabilită în acordul de compensare. ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 ianuarie 2016.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

*Articolul 50***Rata de conversie a datoriilor în titluri de capital**

(1) Statele membre se asigură că, atunci când își exercită competențele prevăzute la articolul 59 alineatul (3) și la articolul 63 alineatul (1) litera (f), autoritățile de rezoluție pot aplica rate de conversie diferite pentru categorii de instrumente de capital și pasive diferite, în conformitate cu cel puțin unul dintre principiile menționate la alineatele (2) și (3) din prezentul articol.

(2) Rata de conversie trebuie să reprezinte, pentru creditorul afectat, o despăgubire adecvată pentru pierderile suportate ca urmare a exercitării competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie.

(3) Atunci când sunt aplicate rate de conversie diferite în conformitate cu alineatul (1), rata de conversie aplicabilă pasivelor considerate cu rang prioritar în temeiul legii aplicabile privind insolvența este mai mare decât cea aplicată pasivelor subordonate.

(4) Până la 3 ianuarie 2016, ABE elaborează orientări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, referitoare la stabilirea ratelor de conversie.

Orientările indică în special modul în care creditorii afectați pot fi compensați în mod corespunzător prin intermediul ratei de conversie și ratele de conversie relative care ar putea reflecta în mod adecvat prioritatea datoriilor cu rang prioritar în temeiul legii aplicabile privind insolvența.

*Articolul 51***Măsurile de redresare și de reorganizare care trebuie să însoțească recapitalizarea internă**

(1) Statele membre se asigură că, în cazul în care autoritățile de rezoluție aplică instrumentul de recapitalizare internă pentru a recapitaliza o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în conformitate cu articolul 43 alineatul (2) litera (a), se

▼B

adoptă dispoziții pentru a garanta elaborarea și punerea în aplicare a unui plan de reorganizare a activității pentru instituția sau entitatea, în conformitate cu articolul 52.

(2) Dispozițiile menționate la alineatul (1) din prezentul articol pot include numirea de către autoritatea de rezoluție a uneia sau mai multor persoane numite în conformitate cu articolul 72 alineatul (1) cu obiectivul de a elabora și pune în aplicare planul de reorganizare a activității prevăzut la articolul 52.

*Articolul 52***Planul de reorganizare a activității**

(1) Statele membre solicită organului de conducere sau persoanei sau persoanelor desemnate în temeiul articolului 72 alineatul (1), în termen de o lună de la aplicarea în conformitate cu articolul 43 alineatul (2) litera (a) a instrumentului de recapitalizare internă în legătură cu o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), să elaboreze și să prezinte autorităților de rezoluție un plan de reorganizare a activității care satisface cerințele stipulate la alineatele (4) și (5) din prezentul articol. În cazul în care este aplicabil cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat, statele membre se asigură că acest plan este compatibil cu planul de restructurare pe care instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) este obligată să-l prezinte Comisiei în temeiul respectivului cadru.

(2) Atunci când instrumentul de recapitalizare internă menționat la articolul 43 alineatul (2) litera (a) este aplicat pentru două sau mai multe entități din grup, planul de reorganizare a activității este elaborat de instituția-mamă din Uniune și acoperă toate instituțiile din cadrul grupului, în conformitate cu procedura specificată la articolele 7 și 8 și este prezentat autorității de rezoluție a grupului. Autoritatea de rezoluție a grupului comunică planul celorlalte autorități de rezoluție implicate și ABE.

(3) În situații excepționale și dacă acest lucru este necesar pentru realizarea obiectivelor rezoluției, autoritatea de rezoluție poate prelungi perioada menționată la alineatul (1) cu o perioadă de maximum două luni începând cu data aplicării instrumentului de recapitalizare internă.

Atunci când planul de reorganizare a activității trebuie notificat conform cadrului Uniunii privind ajutoarele de stat, autoritatea de rezoluție poate prelungi perioada menționată la alineatul (1) fie cu maximum două luni începând cu data aplicării instrumentului de recapitalizare internă, fie până la data limită stabilită de cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat, indiferent care dintre situații intervine mai întâi.

(4) Planul de reorganizare a activității definește măsuri care vizează restabilirea viabilității pe termen lung a instituției sau a entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau a unor părți ale activității acestora, într-un termen rezonabil. Aceste măsuri se bazează pe ipoteze realiste cu privire la condițiile economice și financiare de pe piață, în care va funcționa instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

Planul de reorganizare a activității ia în considerare, printre altele, situația actuală și perspectivele de viitor ale piețelor financiare, reflectând atât ipotezele cele mai optimiste, cât și pe cele mai pesimiste, inclusiv o combinație de evenimente care să permită identificarea principalelor puncte vulnerabile ale instituției. Ipotezele trebuie să fie comparate cu indicatori de sector adecvați.

▼B

(5) Planul de reorganizare a activității include cel puțin următoarele elemente:

(a) un diagnostic detaliat al factorilor și problemelor care au făcut ca instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să fie în curs de a intra în dificultate sau să fie susceptibilă de a intra în dificultate, și circumstanțele care au condus la dificultățile acestea;

(b) o descriere a măsurilor care urmează să fie adoptate, vizând restabilirea viabilității pe termen lung a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);

(c) un calendar de punere în aplicare a măsurilor respective;

(6) Măsurile menite să restabilească viabilitatea pe termen lung a unei instituții sau a unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) pot include:

(a) reorganizarea activităților instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);

(b) schimbări ale sistemelor operaționale și ale infrastructurii din cadrul instituției;

(c) încetarea activităților producătoare de pierderi;

(d) restructurarea activităților existente care pot fi făcute competitive;

(e) vânzarea de active sau de linii de activitate.

(7) În termen de o lună de la data depunerii planului de reorganizare a activității, autoritatea de rezoluție relevantă evaluează probabilitatea ca planul, în cazul în care este pus în aplicare, să restabilească viabilitatea pe termen lung a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d). Evaluarea este realizată de comun acord cu autoritatea competentă relevantă.

În cazul în care autoritatea de rezoluție și autoritatea competentă estimează că planul va atinge acest obiectiv, autoritatea de rezoluție îl aprobă.

(8) În cazul în care estimează că planul nu va atinge obiectivul stabilit la alineatul (7), autoritatea de rezoluție, de comun acord cu autoritatea competentă, notifică preocupările sale organului de conducere sau persoanei sau persoanelor desemnate în temeiul articolului 72 alineatul (1) și solicită modificarea planului într-un mod care să răspundă acestor preocupări.

(9) În termen de două săptămâni de la data primirii notificării menționate la alineatul (8), organul de conducere sau persoana sau persoanele desemnate în temeiul articolului 72 alineatul (1) prezintă autorității de rezoluție un plan modificat pentru aprobare. Autoritatea de rezoluție evaluează planul modificat și comunică organului de conducere sau persoanei sau persoanelor desemnate în temeiul articolului 72 alineatul (1) în termen de o săptămână în ce măsură estimează că planul, astfel modificat, răspunde preocupărilor notificate sau sunt necesare modificări suplimentare.

(10) Organul de conducere sau persoana sau persoanele desemnate în temeiul articolului 72 alineatul (1) pun în aplicare planul de reorganizare aprobat de autoritatea de rezoluție și de autoritatea competentă și îi transmit autorității de rezoluție un raport cel puțin la fiecare șase luni în legătură cu progresele înregistrate în ceea ce privește punerea în aplicare a planului.

▼B

(11) Organul de conducere sau persoana sau persoanele desemnate în temeiul articolului 72 alineatul (1) revizuiesc planul dacă, în opinia autorității de rezoluție, de comun acord cu autoritatea competentă, acest lucru este necesar în vederea îndeplinirii obiectivului prevăzut la alineatul (4) și prezintă orice astfel de revizuire autorității de rezoluție pentru aprobare.

(12) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza:

(a) elementele minime care trebuie incluse în planul de reorganizare a activității în conformitate cu alineatul (5); și

(b) conținutul minim al rapoartelor menționate la alineatul (10).

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 ianuarie 2016.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(13) Până la 3 ianuarie 2016, ABE elaborează orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 prin care specifică criteriile minime pe care trebuie să le îndeplinească un plan de reorganizare a activității în vederea aprobării de către autoritatea de rezoluție în conformitate cu alineatul (7).

(14) Luând în considerare, după caz, experiența dobândită în aplicarea orientărilor menționate la alineatul (13), ABE poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a specifica în detaliu criteriile minime pe care trebuie să le îndeplinească un plan de reorganizare a activității în vederea aprobării de către autoritatea de rezoluție în conformitate cu alineatul (7).

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Subsecțiunea 4

Instrumentul de recapitalizare internă: dispoziții auxiliare*Articolul 53***Efectul recapitalizării interne**

(1) Statele membre se asigură că în cazul în care autoritățile de rezoluție exercită una dintre competențele menționate la articolul 59 alineatul (2) și la articolul 63 alineatul (1) literele (e)-(i), reducerea valorii principalului sau a datoriei restante, conversia sau anularea produc imediat efecte și devin obligatorii atât pentru instituția aflată în rezoluție, cât și pentru creditorii și acționarii afectați.

(2) Statele membre se asigură că autoritatea de rezoluție deține competența de a îndeplini sau de a solicita îndeplinirea tuturor sarcinilor administrative și procedurale necesare pentru a da efect exercitării uneia dintre competențele menționate la articolul 59 alineatul (2) și la articolul 63 alineatul (1) literele (e)-(i), inclusiv:

(a) modificarea tuturor registrelor relevante;

▼B

(b) radierea sau retragerea de la tranzacționare a acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate, sau a instrumentelor de datorie;

(c) cotarea sau admiterea la tranzacționare a noilor acțiuni sau a altor instrumente de proprietate.

(d) cotarea din nou sau readmiterea oricăror instrumente de datorie care au fost reduse, fără a fi necesară emiterea unui prospect în conformitate cu Directiva 2003/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului (¹).

(3) În cazul în care o autoritate de rezoluție reduce la zero valoarea contabilă a principalului sau suma restantă de plată aferentă unui pasiv, prin intermediul competenței menționate la articolul 63 alineatul (1) litera (e), pasivul respectiv și orice alte obligații sau creanțe conexe care nu au ajuns la scadență la momentul exercitării competenței sunt considerate ca fiind achitate în totalitate și nu sunt opozabile nici instituției aflate în rezoluție în cadrul vreunei proceduri ulterioare, nici oricărei entități care îi succede acesteia, în cadrul vreunei proceduri ulterioare de lichidare.

(4) În cazul în care autoritățile de rezoluție reduc în parte, dar nu în totalitate, valoarea principalului sau a sumelor de plată restante aferente unui pasiv, prin intermediul competenței menționate la articolul 63 alineatul (1) litera (e):

(a) pasivul este achitat proporțional cu valoarea redusă;

(b) instrumentul sau acordul relevant care a dat naștere pasivului inițial continuă să se aplice în raport cu valoarea reziduală a principalului, sau cu suma de plată restantă aferentă pasivului, sub rezerva unei eventuale modificări a cuantumului dobânzii de plată pentru a ține cont de reducerea valorii principalului, precum și sub rezerva oricărei alte modificări ulterioare a clauzelor pe care autoritatea de rezoluție ar putea să o facă în virtutea competenței menționate la articolul 63 alineatul (1) litera (j).

*Articolul 54***Eliminarea impedimentelor procedurale din calea recapitalizării interne**

(1) Fără a aduce atingere articolului 63 alineatul (1) litera (i), statele membre solicită, după caz, instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să dețină în permanență o cantitate suficientă de capital social autorizat sau alte instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, astfel încât, în cazul în care autoritatea de rezoluție și-ar exercita competențele prevăzute la articolul 63 alineatul (1) literele (e) și (f) în legătură cu o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau oricare dintre filialele sale, instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să nu fie împiedicată să emită suficiente acțiuni sau alte instrumente de proprietate noi pentru a garanta o conversie eficace a pasivelor în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate.

⁽¹⁾ Directiva 2003/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind prospectul care trebuie publicat în cazul unei oferte publice de valori mobiliare sau pentru admiterea valorilor mobiliare la tranzacționare și de modificare a Directivei 2001/34/CE (JO L 345, 31.12.2003, p. 64).

▼ B

(2) În contextul elaborării și actualizării planului de rezoluție al unei instituții date sau al unui grup dat, autoritățile de rezoluție evaluează oportunitatea impunerii asupra instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) a obligației prevăzute la alineatul (1), ținând cont în special de măsurile de rezoluție prevăzute în acel plan. Dacă planul de rezoluție prevede posibilitatea aplicării instrumentului de recapitalizare internă, autoritățile verifică în ce măsură capitalul social autorizat sau alte instrumente de fonduri proprii de nivel I de bază sunt suficiente pentru a acoperi suma cuantumurilor menționate la articolul 47 alineatul (3) literele (b) și (c).

(3) Statele membre se asigură că propriile documentele constitutive sau propriul statut, inclusiv drepturile de preempțiune ale acționarilor sau obligația de a obține aprobarea acționarilor pentru o mărire de capital, nu dau naștere unor obstacole de natură procedurală pentru conversia pasivelor în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate.

(4) Prezentul articol nu aduce atingere modificărilor directivelor 82/891/CEE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE și Directiva 2012/30/UE enunțate în titlul X din prezenta directivă.

▼ M3*Articolul 55***Recunoașterea contractuală a recapitalizării interne**

(1) Statele membre solicită instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) să includă o clauză contractuală prin care creditorul sau partea la acordul ori la instrumentul care creează datoria recunoaște că datoria respectivă poate face obiectul competențelor de reducere a valorii și de conversie și este de acord să se supună oricărei măsuri de reducere a valorii principalului sau a sumei de plată restante, de conversie sau de anulare luată de o autoritate de rezoluție care exercită competențele respective, dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

- (a) datoria să nu fie exclusă în temeiul articolului 44 alineatul (2);
- (b) datoria să nu constituie un depozit menționat la articolul 108 litera (a);
- (c) datoria să fie reglementată de dreptul unei țări terțe;
- (d) datoria să fie emisă sau contractată după data la care un stat membru aplică prevederile adoptate în vederea transpunerii prezentei secțiuni.

Autoritățile de rezoluție pot decide că obligația din primul paragraf de la prezentul alineat nu se aplică instituțiilor sau entităților în cazul cărora cerința prevăzută la articolul 45 alineatul (1) este egală cu cuantumul pentru absorbția pierderilor, astfel cum este definit la articolul 45c alineatul (2) litera (a), cu condiția ca datoriile care îndeplinesc condițiile menționate la primul paragraf și care nu includ clauza contractuală menționată la respectivul paragraf să nu fie luate în considerare pentru această cerință.

Primul paragraf nu se aplică în cazul în care autoritatea de rezoluție a unui stat membru stabilește că datoriile sau instrumentele menționate la primul paragraf pot face obiectul competențelor de reducere a valorii și de conversie exercitate de către autoritatea de rezoluție dintr-un stat membru în conformitate cu dreptul țării terțe sau cu un acord cu caracter obligatoriu încheiat cu țara terță respectivă.

▼ **M3**

(2) Statele membre se asigură că, în cazul în care o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) constată că este imposibil, din punct de vedere juridic sau din motive de altă natură, să se includă o clauză prevăzută la alineatul (1) în dispozițiile contractuale aplicabile unei datorii relevante, instituția sau entitatea respectivă notifică autorității de rezoluție opinia sa, inclusiv desemnarea categoriei în care se încadrează datoria, precum și o explicație a opiniei. Instituția sau entitatea furnizează autorității de rezoluție toate informațiile pe care aceasta le solicită, într-un interval de timp rezonabil, în urma primirii notificării, pentru ca autoritatea de rezoluție să poată evalua efectul acestei notificări asupra posibilității de soluționare a instituției sau entității în cauză.

Statele membre se asigură că, în cazul unei notificări în temeiul primului paragraf de la prezentul alineat, obligația de a include în dispozițiile contractuale o clauză prevăzută la alineatul (1) se suspendă automat din momentul în care autoritatea de rezoluție primește notificarea.

În cazul în care concluzionează că nu este imposibil, din punct de vedere juridic sau din motive de altă natură, să se includă în dispozițiile contractuale o clauză prevăzută la alineatul (1), ținând seama de necesitatea de a asigura posibilitatea de soluționare a instituției sau a entității, autoritatea de rezoluție solicită, într-un interval de timp rezonabil după notificarea în temeiul primului paragraf, includerea unei astfel de clauze contractuale. Autoritatea de rezoluție poate, de asemenea, să solicite instituției sau entității să își modifice practicile privind aplicarea derogării de la recunoașterea contractuală a recapitalizării interne.

Datoriile menționate la primul paragraf de la prezentul alineat nu includ instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, instrumentele de fonduri proprii de nivel 2 și instrumentele de datorie menționate la articolul 2 alineatul (1) punctul 48 subpunctul (ii), în cazul în care respectivele instrumente sunt negarantate. În plus, datoriile menționate la primul paragraf de la prezentul alineat sunt de rang superior în raport cu datoriile menționate la articolul 108 alineatul (2) literele (a), (b) și (c) și la articolul 108 alineatul (3).

În cazul în care autoritatea de rezoluție, fie în contextul evaluării posibilității de soluționare a unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în conformitate cu articolele 15 și 16, fie în orice alt context, constată că, într-o categorie de datorii care include datorii eligibile, valoarea datoriilor care, în conformitate cu primul paragraf de la prezentul alineat, nu includ clauza contractuală menționată la alineatul (1), împreună cu datoriile care sunt excluse de la aplicarea instrumentului de recapitalizare internă în conformitate cu articolul 44 alineatul (2) sau care sunt susceptibile să fie excluse în conformitate cu articolul 44 alineatul (3), se ridică la peste 10 % din categoria respectivă, autoritatea de rezoluție evaluează fără întârziere impactul acestui fapt asupra posibilității de soluționare a instituției sau entității respective, inclusiv impactul asupra posibilității de soluționare datorat riscului de nerespectare a mecanismelor de siguranță pentru creditorii prevăzute la articolul 73 atunci când se aplică competențele de reducere a valorii sau de conversie a datoriilor eligibile.

În cazul în care autoritatea de rezoluție concluzionează pe baza evaluării menționate la al cincilea paragraf de la prezentul alineat că datoriile care, în conformitate cu primul paragraf, nu includ clauza contractuală menționată la alineatul (1) creează un obstacol semnificativ în calea

▼ M3

posibilității de soluționare, autoritatea de rezoluție aplică competențele prevăzute la articolul 17 într-un mod adecvat pentru a elimina acest obstacol din calea posibilității de soluționare.

Datoriile pentru care instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) nu include în dispozițiile contractuale clauza prevăzută la alineatul (1) de la prezentul articol sau pentru care, în conformitate cu prezentul alineat, respectiva prevedere nu se aplică, nu sunt luate în calcul pentru cerința minimă de fonduri proprii și datorii eligibile.

(3) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot solicita instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) să furnizeze autorităților un aviz juridic privind caracterul executoriu și eficacitatea clauzei contractuale menționate la alineatul (1) de la prezentul articol.

(4) În cazul în care o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) nu include în dispozițiile contractuale aplicabile unei datorii relevante o clauză contractuală prevăzută la alineatul (1) de la prezentul articol, acest lucru nu împiedică autoritatea de rezoluție să își exercite competențele de reducere a valorii și de conversie în legătură cu datoria respectivă.

(5) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili în detaliu lista datoriilor care fac obiectul excluderii prevăzute la alineatul (1) și conținutul clauzei contractuale cerute la alineatul respectiv, luând în considerare diferitele modele de afaceri ale instituțiilor.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(6) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza în detaliu:

- (a) condițiile în care ar fi imposibil, din punct de vedere juridic sau din motive de altă natură, ca o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să includă clauza contractuală menționată la alineatul (1) de la prezentul articol în anumite categorii de datorii;
- (b) condițiile pentru ca autoritatea de rezoluție să solicite includerea clauzei contractuale în temeiul alineatului (2) al treilea paragraf;
- (c) intervalul de timp rezonabil pentru solicitarea de către autoritatea de rezoluție a includerii unei clauze contractuale în temeiul alineatului (2) al treilea paragraf.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 28 iunie 2020.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

▼M3

(7) Autoritatea de rezoluție precizează, acolo unde consideră necesar, categoriile de datorii în cazul cărora o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) poate constata că este imposibil din punct de vedere juridic sau din motive de altă natură să se includă clauza contractuală menționată la alineatul (1) de la prezentul articol, pe baza condițiilor precizate în detaliu ca urmare a aplicării alineatului (6).

(8) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica formate și modele uniforme pentru notificarea autorităților de rezoluție în sensul alineatului (2).

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la data de 28 iunie 2020.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf de la prezentul alineat, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

▼B*Articolul 56***Instrumente publice de stabilizare financiară**

(1) Statele membre pot acorda sprijin financiar public extraordinar prin intermediul unor instrumente suplimentare de stabilizare financiară în conformitate cu alineatul (3) din prezentul articol, articolul 37 alineatul (10) și cu cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat, pentru a participa la rezoluția unei instituții sau a unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), inclusiv intervenind direct în vederea evitării lichidării acesteia, cu scopul de a îndeplini obiectivele rezoluției menționate la articolul 31 alineatul (2) în legătură cu statul membru sau cu Uniunea în ansamblul său. O astfel de măsură se ia sub conducerea ministerului competent sau a guvernului în strânsă cooperare cu autoritatea de rezoluție.

(2) Pentru a asigura eficacitatea instrumentelor publice de stabilizare financiară, statele membre se asigură că ministerele sau guvernele lor competente dispun de competențele de rezoluție prevăzute la articolele 63-72 și se asigură că articolele 66, 68, 83 și 117 sunt aplicate.

(3) Instrumentele publice de stabilizare financiară se utilizează în ultimă instanță, în urma evaluării și valorificării la maximum a celorlalte instrumente de rezoluție, menținând, în același timp, stabilitatea financiară, așa cum a fost stabilit de ministerul sau guvernul său competent după consultarea cu autoritatea de rezoluție.

(4) Atunci când se recurge la instrumentele publice de stabilizare financiară, statele membre se asigură că ministerele sau guvernele lor competente și autoritatea de rezoluție aplică doar dacă sunt îndeplinite toate condițiile de la articolul 32 alineatul (1) precum și una dintre următoarele condiții:

(a) ministerul competent sau guvernul și autoritatea de rezoluție, după consultarea băncii centrale și a autorității competente, stabilesc că aplicarea instrumentelor de rezoluție nu ar fi suficientă pentru evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare;

▼B

- (b) ministerul competent sau guvernul și autoritatea de rezoluție stabilesc că aplicarea instrumentelor de rezoluție nu ar fi suficientă pentru protejarea interesului public, în cazul în care instituției i-a fost deja acordat anterior un aport extraordinar de lichiditate din partea băncii centrale;
 - (c) în ceea ce privește instrumentul de trecere temporară în proprietate publică, ministerul competent sau guvernul, după consultarea autorității competente și a autorității de rezoluție, stabilește că aplicarea instrumentelor de rezoluție nu ar fi suficientă pentru protejarea interesului public, în cazul în care instituției i-a fost deja acordat anterior sprijin financiar public prin intermediul instrumentului de sprijin financiar prin aport de capital.
- (5) Instrumentele de stabilizare financiară constau în:
- (a) instrumentul de sprijin financiar prin aport public de capital prevăzut la articolul 57;
 - (b) instrumentul de trecerea temporară în proprietate publică prevăzut la articolul 58.

*Articolul 57***Instrumentul de sprijin financiar prin aport public de capital**

(1) Respectând legislația națională privind societățile comerciale, statele membre pot să participe la recapitalizarea unei instituții sau a unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă prin aport de capital în schimbul următoarelor instrumente, sub rezerva condițiilor prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013:

- (a) instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază;
- (b) instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau de nivel 2.

(2) Statele membre se asigură, în măsura în care participarea lor într-o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) o permite, că instituțiile sau entitățile care fac obiectul instrumentului de sprijin financiar prin aport de capital public în conformitate cu prezentul articol sunt administrate în mod profesionist și comercial.

(3) În cazul în care un stat membru furnizează instrumentul de sprijin financiar prin aport public de capital în conformitate cu prezentul articol, acesta asigură transferul participării într-o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în sectorul privat imediat ce circumstanțele economice și financiare o permit.

*Articolul 58***Instrumentul de trecerea temporară în proprietate publică**

(1) Statele membre pot trece temporar în proprietate publică o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

(2) În acest scop, un stat membru poate face unul sau mai multe ordine de transfer în care beneficiarul transferului este:

- (a) o persoană desemnată de statul membru; sau
- (b) o întreprindere deținută în întregime de statul membru.

▼B

(3) Statele membre se asigură că instituțiile sau entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care fac obiectul instrumentului de trecere temporară în proprietate publică în conformitate cu prezentul articol sunt administrate în mod profesionist și comercial și redevin private imediat ce circumstanțele economice și financiare o permit.

*CAPITOLUL V***▼M3***Reducerea valorii sau conversia instrumentelor de capital și a datoriilor eligibile***▼B***Articolul 59***▼M3****Obligația de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital și a datoriilor eligibile relevante**

(1) Competența de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital și a datoriilor eligibile relevante poate fi exercitată:

- (a) independent de măsura de rezoluție; sau
- (b) în combinație cu o măsură de rezoluție, atunci când sunt îndeplinite condițiile pentru declanșarea rezoluției specificate la articolul 32, 32a sau 33.

În cazul în care entitatea de rezoluție a achiziționat instrumente de capital și datorii eligibile relevante, în mod indirect prin intermediul altor entități din același grup de rezoluție, exercitarea competenței de reducere a valorii sau de conversie a respectivelor instrumente de capital și datorii eligibile relevante are loc în paralel cu exercitarea aceleiași competențe la nivelul întreprinderii-mamă a entității în cauză sau la nivelul altor întreprinderi-mamă care nu sunt entități de rezoluție, astfel încât entitatea în cauză să fie recapitalizată de entitatea de rezoluție, iar pierderile să fie transferate efectiv acesteia din urmă.

După exercitarea competenței de reducere a valorii sau de conversie a instrumentelor de capital și a datoriilor eligibile relevante independent de măsura de rezoluție, este efectuată evaluarea prevăzută la articolul 74 și se aplică articolul 75.

(1a) Competența de reducere a valorii sau de conversie a datoriilor eligibile independent de măsura de rezoluție poate fi exercitată numai în ceea ce privește datoriile eligibile care îndeplinesc condițiile menționate la articolul 45f alineatul (2) litera (a) din prezenta directivă, cu excepția condiției referitoare la scadența reziduală a instrumentelor de datorie, astfel cum este prevăzut la articolul 72c alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Atunci când este exercitată competența respectivă, statele membre se asigură că reducerea valorii sau conversia este efectuată în conformitate cu principiul menționat la articolul 34 alineatul (1) litera (g).

(1b) În cazul în care o măsură de rezoluție este luată în legătură cu o entitate de rezoluție sau, în circumstanțe excepționale care se abat de la planul de rezoluție, în legătură cu o entitate care nu este entitate de rezoluție, quantumul care este redus, redus ca valoare sau convertit, în conformitate cu articolul 60 alineatul (1), la nivelul entității respective se ia în considerare la calcularea pragurilor prevăzute la articolul 37 alineatul (10) și la articolul 44 alineatul (5) litera (a) sau la articolul 44 alineatul (8) litera (a) care se aplică entității în cauză.

▼B

(2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a reduce valoarea contabilă a ►**M3** instrumentelor de capital și a datoriilor eligibile astfel cum se menționează la alineatul (1a) ◀ relevante sau de a le converti în acțiuni sau alte instrumente de proprietate ale instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d).

▼M3

(3) Statele membre solicită ca autoritățile de rezoluție să-și exercite competența de reducere a valorii sau de conversie în conformitate cu articolul 60 și fără întârziere în ceea ce privește instrumentele de capital și datoriile eligibile relevante astfel cum se menționează la alineatul (1a), emise de către o instituție sau entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), atunci când este satisfăcută cel puțin una dintre următoarele condiții:

- (a) dacă s-a constatat, înainte de luarea unei eventuale măsuri de rezoluție, faptul că condițiile pentru declanșarea rezoluției specificate la articolul 32, 32a sau 33 au fost îndeplinite;
- (b) autoritatea corespunzătoare stabilește că, dacă respectiva competență nu este exercitată în ceea ce privește instrumentele de capital și datoriile eligibile relevante astfel cum se menționează la alineatul (1a), instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) va înceta să mai fie viabilă;

▼B

(c) în cazul instrumentelor de capital relevante emise de o filială și în cazul în care aceste instrumente de capital sunt contabilizate în scopul respectării cerințelor de fonduri proprii pe bază individuală și consolidată, autoritatea corespunzătoare a statului membru al supraveghetorului consolidant și autoritatea corespunzătoare a statului membru al filialei stabilesc împreună, sub forma unei decizii comune în conformitate cu articolul 92 alineatele (3) și (4), faptul că, în caz de neexercitare a competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie în privința acestor instrumente, grupul nu va mai fi viabil;

(d) în cazul instrumentelor de capital relevante emise la nivelul întreprinderii-mamă și în cazul în care aceste instrumente de capital sunt contabilizate în scopul respectării cerințelor de fonduri proprii pe bază individuală la nivelul întreprinderii-mamă sau pe bază consolidată, iar autoritatea corespunzătoare a statului membru al supraveghetorului consolidant stabilește că, în caz de neexercitare a competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie în privința acestor instrumente, grupul nu va mai fi viabil;

(e) instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) solicită sprijin financiar public extraordinar, cu excepția oricăreia dintre circumstanțele prevăzute la articolul 32 alineatul (4) litera (d) punctul (iii).

(4) În sensul alineatului (3), se consideră că o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau un grup nu mai sunt viabile numai dacă sunt îndeplinite ambele condiții de mai jos:

- (a) instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau grupul este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibil de a intra în dificultate;
- (b) având în vedere calendarul și alte circumstanțe relevante, nu există nicio perspectivă rezonabilă potrivit căreia intrarea în dificultate a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) ar putea fi împiedicată în timp util prin vreo măsură, fie ea o măsură alternativă a sectorului privat sau o măsură de supraveghere (inclusiv măsurile de intervenție timpurie), în afara unei măsuri de reducere a valorii contabile sau de conversie a

▼B

► **M3** instrumentelor de capital sau a datoriilor eligibile astfel cum se menționează la ◀, individual sau în combinație cu o măsură de rezoluție.

(5) În sensul alineatului (4) litera (a) din prezentul articol, se consideră că o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate dacă este îndeplinită una sau sunt îndeplinite mai multe dintre condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (4).

(6) În sensul alineatului (4) litera (a), se consideră că un grup este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibil de a intra în dificultate dacă grupul încalcă, sau există elemente obiective care sprijină concluzia că grupul respectiv va încălca în viitorul apropiat cerințele prudențiale consolidate, într-o măsură suficientă pentru a justifica acțiunea din partea autorității competente, inclusiv, dar fără a se limita la considerentul că grupul a suportat sau este susceptibil de a suporta pierderi care îi vor epuiza toate sau o parte semnificativă a fondurilor proprii.

(7) Un instrument de capital relevant emis de o filială nu este redus într-o măsură mai mare sau convertit în condiții mai negative în temeiul alineatului (3) litera (c) decât cele cu care au fost reduse sau convertite instrumentele de capital de nivel egal la nivelul întreprinderii-mamă.

(8) Dacă o autoritate corespunzătoare ajunge la concluzia menționată la alineatul (3) din prezentul articol, ea informează imediat autoritatea de rezoluție responsabilă cu instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în cauză, în cazul în care cele două autorități sunt distincte.

(9) Înainte de a ajunge la concluzia menționată la alineatul (3) litera (c) din prezentul articol în legătură cu o filială care emite instrumente de capital relevante, contabilizate în scopul îndeplinirii cerințelor de fonduri proprii, pe bază individuală și consolidată, autoritatea corespunzătoare respectă cerințele de notificare și de consultare prevăzute la articolul 62.

(10) Înainte de a-și exercita competența de a reduce valoarea contabilă a ► **M3** instrumentelor de capital sau a datoriilor eligibile astfel cum se menționează la alineatul (1a) ◀ sau de a le converti, autoritățile de rezoluție se asigură că se efectuează o evaluare a activelor și a pasivelor instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), în conformitate cu articolul 36. Această evaluare stă la baza calculării reducerii valorii contabile care urmează să fie aplicată ► **M3** instrumentelor de capital sau a datoriilor eligibile astfel cum se menționează la alineatul (1a) ◀ relevante în scopul de a absorbi pierderile și a nivelului de conversie care urmează să fie aplicat ► **M3** instrumentelor de capital sau a datoriilor eligibile astfel cum se menționează la alineatul (1a) ◀ relevante în scopul recapitalizării instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

*Articolul 60***▼M3****Dispoziții privind reducerea valorii sau conversia instrumentelor de capital și a datoriilor eligibile relevante****▼B**

(1) Atunci când se conformează cerinței prevăzute la articolul 59, autoritățile de rezoluție exercită competența de reducere a valorii contabile sau de conversie în conformitate cu ordinea de prioritate a creanțelor în temeiul procedurii obișnuite de insolvență, în așa fel încât ea să producă următoarele rezultate:

▼B

- (a) instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază se reduc în primul rând în funcție de pierderi și în limitele capacității lor, iar autoritatea de rezoluție ia una sau ambele măsuri specificate la articolul 47 alineatul (1) cu privire la deținătorii instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 de bază;
- (b) valoarea principalului instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar relevante reduse sau convertite în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, în proporția impusă pentru a atinge obiectivele rezoluției stabilite la articolul 31 și în limitele capacității instrumentelor de capital relevante, reținându-se valoarea cea mai mică;
- (c) valoarea principalului instrumentelor de fonduri proprii de nivel 2 este redusă sau convertită în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, în proporția impusă pentru a atinge obiectivele rezoluției stabilite la articolul 31 și în limitele capacității instrumentelor de capital relevante, reținându-se valoarea cea mai mică;

▼M3

- (d) valoarea principalului datoriilor eligibile menționate la articolul 59 alineatul (1a) este redusă sau convertită în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, sau ambele, în măsura necesară pentru a atinge obiectivele de rezoluție stabilite la articolul 31 sau în limita capacității datoriilor eligibile relevante, reținându-se valoarea cea mai mică.
- (2) Atunci când valoarea principalului unui instrument de capital relevant sau a unei datorii eligibile relevante astfel cum se menționează la articolul 59 alineatul (1a) este redusă:
- (a) reducerea acelei valori a principalului este permanentă, sub rezerva unei eventuale majorări în conformitate cu mecanismul de rambursare prevăzut la articolul 46 alineatul (3);
 - (b) nicio datorie față de deținătorul instrumentului de capital relevant sau al datoriei eligibile relevante menționate la articolul 59 alineatul (1a) nu subzistă în temeiul sau în legătură cu acel quantum al instrumentului a cărui valoare a fost redusă, cu excepția datoriilor ajunse deja la scadență și a datoriilor legate de daunele care pot apărea ca rezultat al unei căi de atac formulate împotriva legalității exercitării competenței de reducere a valorii;
 - (c) nu se plătește nicio despăgubire deținătorilor instrumentelor de capital relevante sau ai datoriilor menționate la articolul 59 alineatul (1a), în afara celor prevăzute la alineatul (3) de la prezentul articol.

▼B

(3) ►**M3** Pentru a efectua, în temeiul alineatului (1) literele (b), (c) și (d) din prezentul articol, o conversie a instrumentelor de capital și a datoriilor eligibile relevante astfel cum se menționează la articolul 59 alineatul (1a), autoritățile de rezoluție pot solicita instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) să emită instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază pentru deținătorii instrumentelor de capital și ai datoriilor eligibile relevante respective. Instrumentele de capital și datoriile relevante sus-menționate pot fi convertite numai în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții: ◀

- (a) respectivele instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază sunt emise de către instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau de către o întreprindere-mamă a respectivei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), cu acordul autorității de rezoluție a instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau, după caz, al autorității de rezoluție a întreprinderii-mamă;

▼B

- (b) respectivele instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază sunt emise anterior oricărei emisiuni de acțiuni sau de instrumente de proprietate efectuate de către instituția sau entitatea respectivă, menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în vederea unui aport de capital din partea statului sau a unei entități publice;
- (c) respectivele instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază sunt atribuite și transferate fără întârziere, după exercitarea competenței de conversie;
- (d) rata de conversie care determină numărul de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază care sunt furnizate pentru ►**M3** fiecare instrument de capital relevant sau fiecare datorie eligibilă relevantă astfel cum este menționat la articolul 59 alineatul (1a) ◀ respectă principiile stabilite la articolul 50 și toate orientările elaborate de ABE în temeiul articolului 50 alineatul (4).
- (4) În sensul furnizării de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază în conformitate cu alineatul (3), autoritățile de rezoluție pot solicita instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să mențină în permanență autorizația prealabilă necesară emiterii numărului relevant de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază.
- (5) În cazul în care o instituție îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, iar autoritatea de rezoluție decide să aplice instituției un instrument de rezoluție, înainte de aplicarea respectivului instrument autoritatea de rezoluție trebuie să se conformeze cerințelor prevăzute la articolul 59 alineatul (3).

*Articolul 61***Autoritățile responsabile cu constatarea**

- (1) Statele membre se asigură că autoritățile responsabile cu efectuarea constatărilor menționate la articolul 59 alineatul (3) sunt cele stabilite la prezentul articol.
- (2) Fiecare stat membru desemnează, în conformitate cu dreptul intern, o autoritate corespunzătoare responsabilă de efectuarea constatărilor în temeiul articolului 59. Autoritatea corespunzătoare poate fi autoritatea competentă sau autoritatea de rezoluție, în conformitate cu articolul 32.
- (3) În cazul în care instrumentele de capital relevante sunt contabilizate în scopul îndeplinirii cerințelor de fonduri proprii pe bază individuală în conformitate cu articolul 92 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritatea responsabilă cu efectuarea constatărilor menționate la articolul 59 alineatul (3) din prezenta directivă este autoritatea corespunzătoare a statului membru în care a fost autorizată instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), în conformitate cu titlul III din Directiva 2013/36/UE.

▼M3

În cazul în care instrumentele de capital sau datoriile eligibile relevante astfel cum se menționează la articolul 59 alineatul (1a) din prezenta directivă sunt contabilizate în scopul îndeplinirii cerinței menționate la articolul 45f alineatul (1) din prezenta directivă, autoritatea responsabilă cu efectuarea constatărilor menționate la articolul 59 alineatul (3) din prezenta directivă este autoritatea corespunzătoare a statului membru în care a fost autorizată instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă, în conformitate cu titlul III din Directiva 2013/36/UE.

▼B

(4) În cazul în care instrumentele de capital relevante sunt emise de o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) reprezentând o filială și sunt contabilizate în vederea îndeplinirii cerințelor de fonduri proprii pe bază individuală și pe bază consolidată, autoritatea responsabilă cu efectuarea constatărilor menționate la articolul 59 alineatul (3) este următoarea:

- (a) autoritatea corespunzătoare din statul membru în care a fost înființată instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă care a emis acele instrumente în conformitate cu titlul III din Directiva 2013/36/UE este responsabilă cu efectuarea constatărilor menționate la articolul 59 alineatul (3) litera (b) din prezenta directivă;
- (b) autoritatea corespunzătoare din statul membru al supraveghetorului consolidant și autoritatea corespunzătoare din statul membru în care a fost înființată instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d) din prezenta directivă care a emis acele instrumente în conformitate cu titlul III din Directiva 2013/36/UE sunt responsabile cu efectuarea constatării comune, sub forma unei decizii comune, menționate la articolul 59 alineatul (3) litera (c) din prezenta directivă.

*Articolul 62***Aplicare consolidată: procedura de constatare****▼M3**

(1) Statele membre se asigură că, înainte de a face una dintre constatările menționate la articolul 59 alineatul (3) litera (b), (c), (d) sau (e) în legătură cu o filială care emite instrumente de capital sau datorii eligibile relevante astfel cum se menționează la articolul 59 alineatul (1a), în scopul îndeplinirii cerinței menționate la articolul 45f pe bază individuală, sau instrumente de capital relevante luate în considerare în vederea îndeplinirii cerințelor de fonduri proprii pe bază individuală sau pe bază consolidată, o autoritate corespunzătoare respectă următoarele cerințe:

- (a) atunci când intenționează să efectueze una dintre constatările menționate la articolul 59 alineatul (3) litera (b), (c), (d) sau (e), după consultarea autorității de rezoluție a entității relevante de rezoluție, aceasta notifică, în termen de 24 de ore de la consultarea autorității de rezoluție respective:
 - (i) supraveghetorul consolidant și, dacă este distinctă, autoritatea corespunzătoare din statul membru în care este situat supraveghetorul consolidant;
 - (ii) autoritățile de rezoluție ale altor entități din același grup de rezoluție care au achiziționat direct sau indirect datorii menționate la articolul 45f alineatul (2) de la entitatea care face obiectul articolului 45f alineatul (1);
- (b) atunci când intenționează să efectueze constatarea menționată la articolul 59 alineatul (3) litera (c), aceasta notifică fără întârziere autoritatea competentă responsabilă a fiecărei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care a emis instrumentele de capital relevante în legătură cu care urmează să fie exercitate competențele de reducere a valorii sau de conversie, în cazul în care respectiva constatare ar fi efectuată, precum și, dacă sunt diferite, autoritățile corespunzătoare din statele membre în care sunt situate autoritățile competente respective și supraveghetorul consolidant.

▼B

(2) Atunci când se face o constatare menționată la literele (c), (d) sau (e) din articolul 59 alineatul (3) în cazul unei instituții sau unui grup cu activitate transfrontalieră, autoritățile corespunzătoare țin seama de impactul potențial al rezoluției în toate statele membre în care își desfășoară activitatea instituția sau grupul.

(3) O notificare transmisă de o autoritate corespunzătoare în conformitate cu alineatul (1) trebuie însoțită de o explicație a motivelor pentru care acesta are în vedere efectuarea constatării în cauză.

(4) ►**M3** În cazul transmiterii unei notificări în conformitate cu alineatul (1), autoritatea corespunzătoare, după consultarea autorităților notificate în conformitate cu litera (a) punctul (i) sau litera (b) de la alineatul respectiv, evaluează următoarele aspecte: ◀

(a) existența unei eventuale măsuri alternative, care ar putea înlocui exercitarea competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie în conformitate cu articolul 59 alineatul (3);

(b) dacă o astfel de măsură alternativă există, cât de fezabilă ar fi aplicarea sa;

(c) dacă aplicarea unei astfel de măsuri alternative este fezabilă, care sunt perspectivele reale ca această măsură să abordeze, într-un interval de timp corespunzător, acele circumstanțe care altminteri ar necesita efectuarea uneia dintre constatările menționate la articolul 59 alineatul (3).

(5) În sensul alineatului (4) din prezentul articol, „măsuri alternative” înseamnă măsurile de intervenție timpurie menționate la articolul 27 din prezenta directivă, măsurile prevăzute la articolul 104 alineatul (1) din Directiva 2013/36/UE sau un transfer de fonduri ori de capital de la întreprinderea-mamă.

(6) În cazul în care, în conformitate cu alineatul (4), autoritatea corespunzătoare, după consultarea autorităților notificate, estimează că una sau mai multe măsuri alternative sunt disponibile, că aplicarea lor este fezabilă și că ele ar permite obținerea rezultatului menționat la litera (c) de la alineatul respectiv, autoritățile în cauză trebuie să garanteze aplicarea acestor măsuri.

(7) În cazul în care, în situația menționată la alineatul (1) litera (a) și în conformitate cu alineatul (4) din prezentul articol, autoritatea corespunzătoare, după consultarea autorităților notificate, estimează că nu există măsuri alternative care ar permite obținerea rezultatului menționat la alineatul (4) litera (c), autoritatea corespunzătoare decide în ce măsură este oportună efectuarea constatării avute în vedere, menționată la articolul 59 alineatul (3).

(8) Dacă o autoritate corespunzătoare decide să facă o constatare în temeiul articolului 59 alineatul (3) litera (c), ea trimite imediat o notificare autorităților corespunzătoare din statele membre în care sunt situate filialele în cauză, iar constatarea ia forma unei decizii comune în conformitate cu articolul 92 alineatele (3) și (4). În absența unei decizii comune, nu poate fi efectuată nicio constatare în temeiul articolului 59 alineatul (3) litera (c).

(9) Autoritățile de rezoluție ale statelor membre în care este situată fiecare dintre filialele în cauză pune cu promptitudine în aplicare decizia de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital, adoptată în conformitate cu prezentul articol, ținând cont în mod corespunzător de caracterul urgent al situației.

▼B*CAPITOLUL VI**Competențe de rezoluție**Articolul 63***Competențe generale**

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție dețin toate competențele necesare pentru a aplica instrumentele de rezoluție instituțiilor, precum și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) care îndeplinesc condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție. În special, autoritățile de rezoluție trebuie să dețină următoarele competențe de rezoluție, pe care le pot exercita separat sau în orice combinație:

- (a) competența de a solicita oricărei persoane să prezinte orice fel de informație solicitată autorității de rezoluție pentru luarea unei decizii privind adoptarea unei măsuri de rezoluție și pentru pregătirea respectivei măsuri, inclusiv actualizări și completări ale informațiilor furnizate în cadrul planurilor de rezoluție, precum și informații care urmează să fie furnizate prin intermediul inspecțiilor la fața locului;
- (b) competența de a prelua controlul asupra unei instituții aflate în rezoluție și de a exercita toate drepturile și competențele conferite acționarilor, altor proprietari și organului de conducere al instituției aflate în rezoluție;
- (c) competența de a transfera acțiuni și alte instrumente de proprietate emise de o instituție aflată în rezoluție;
- (d) competența de a transfera unei alte entități, cu consimțământul acesteia, anumite drepturi, active sau pasive ale unei instituții aflate în rezoluție;
- (e) competența de a reduce, inclusiv la zero, valoarea contabilă a principalului sau suma restantă datorată în temeiul ►**M3** datorii care pot face obiectul recapitalizării interne ◀ ale unei instituții aflate în rezoluție;
- (f) competența de a converti ►**M3** datorii care pot face obiectul recapitalizării interne ◀ ale unei instituții aflate în rezoluție în acțiuni ordinare sau în alte instrumente de proprietate ale instituției respective sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), ale unei instituții-mamă relevante sau ale unei instituții-punte către care sunt transferate activele, drepturile sau pasivele instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);
- (g) competența de a anula instrumente de datorie emise de o instituție aflată în rezoluție, cu excepția obligațiilor garantate prin garanții mobiliare care fac obiectul articolului 44 alineatul (2);

▼B

- (h) competența de a reduce, inclusiv la zero, valoarea nominală a acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate ale unei instituții aflate în rezoluție, precum și de a anula astfel de acțiuni sau alte instrumente de proprietate;
- (i) competența de a solicita unei instituții aflate în rezoluție sau unei instituții-mamă relevante emiterea unor noi acțiuni, a altor instrumente de proprietate sau a altor instrumente de capital, inclusiv a unor acțiuni preferențiale și a unor instrumente convertibile contingente;
- (j) competența de a modifica sau de a ajusta scadența instrumentelor de datorie și a altor ►**M3** datorii care pot face obiectul recapitalizării interne ◀ emise de o instituție aflată în rezoluție sau competența de a modifica suma dobânzilor de plată în cadrul instrumentelor respective și al altor ►**M3** datorii care pot face obiectul recapitalizării interne ◀ sau data la care dobânda devine exigibilă, inclusiv prin suspendarea temporară a plăților cu excepția obligațiilor garantate prin garanții mobiliare care fac obiectul articolului 44 alineatul (2);
- (k) competența de a lichida și a rezilia contracte financiare sau contracte derivate în scopul aplicării articolului 49;
- (l) competența de a demite sau de a înlocui organul de conducere și conducerea superioară ale unei instituții aflate în rezoluție;
- (m) competența de a impune autorității competente să evalueze cumpărătorul unei participații calificate în timp util prin derogare de la termenele prevăzute la articolul 22 din Directiva 2013/36/UE și la articolul 12 din directiva 2014/65/UE.

(2) Statele membre iau toate măsurile necesare pentru a se asigura că, atunci când aplică instrumente și exercită competențele de rezoluție, autoritățile de rezoluție nu fac obiectul nici uneia dintre următoarele cerințe care s-ar aplica în mod normal în virtutea dreptului intern, a contractelor sau a altor dispoziții:

- (a) sub rezerva articolului 3 alineatul (6) și a articolului 85 alineatul (1), obligația de a obține aprobarea sau acordul oricărei persoane, fie ea publică sau privată, inclusiv al acționarilor sau al creditorilor instituției aflate în rezoluție;
- (b) înaintea exercitării competenței, obligația procedurală de a notifica o persoană anume, inclusiv eventuala obligație de a publica orice notificare sau prospect ori de a depune sau de a înregistra orice document la oricare altă autoritate.

În special, statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot exercita competențele prevăzute la prezentul articol, indiferent de restricțiile sau de cerințele referitoare la obținerea acordului care s-ar aplica în mod normal transferului respectiv de instrumente financiare, drepturi, active sau pasive.

Litera (b) din prezentul paragraf nu aduce atingere cerințelor prevăzute la articolul 81 și la articolul 83 sau oricăror alte obligații de notificare în temeiul cadrului Uniunii privind ajutoarele de stat.

▼B

(3) Statele membre se asigură că, în măsura în care niciuna dintre competențele enumerate la alineatul (1) din prezentul articol nu se aplică unei entități care face obiectul articolului 1 alineatul (1) din prezenta directivă, ca urmare a formei sale juridice specifice, autoritățile de rezoluție dețin competențe pe cât posibil similare, inclusiv în privința efectelor acestora.

(4) Statele membre se asigură că, atunci când autoritățile de rezoluție exercită competențele în temeiul alineatului (3), mecanismele de siguranță din prezenta directivă sau mecanismele de siguranță care au același efect se aplică persoanelor afectate, inclusiv acționarilor, creditorilor sau contrapărților.

*Articolul 64***Competențe auxiliare**

(1) Statele membre se asigură că, atunci când exercită o competență de rezoluție, autoritățile de rezoluție au competența:

- (a) sub rezerva articolului 78, de a lua măsuri, astfel încât un transfer să poată fi efectuat în condițiile în care instrumentele financiare, drepturile, activele sau datoriile transferate sunt libere de orice obligație sau grevare cu sarcini; în acest sens, orice drept de compensare în conformitate cu prezenta directivă nu se consideră obligație sau grevare cu sarcini;
- (b) de a revoca drepturile de a achiziționa alte acțiuni sau alte instrumente de proprietate;
- (c) de a solicita autorității relevante încetarea sau suspendarea admiterii la tranzacționare pe o piață reglementată sau a cotării oficiale a instrumentelor financiare conform Directivei 2001/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾;
- (d) de a lua măsuri, astfel încât destinatarul să fie tratat în același mod în care ar fi tratată instituția aflată în rezoluție în legătură cu orice drepturi sau obligații ale instituției aflate în rezoluție, ori acțiuni întreprinse de aceasta, inclusiv, sub rezerva articolelor 38 și 40, eventuale drepturi sau obligații referitoare la participarea la infrastructura pieței;
- (e) solicita instituției aflate în rezoluție sau destinatarului să furnizeze celelalte părți informații și asistență; și
- (f) de a anula sau modifica clauzele unui contract la care instituția aflată în rezoluție este parte sau de a se substitui unei entități destinate în calitate de parte semnatară;

(2) Autoritățile de rezoluție exercită competențele menționate la alineatul (1) în cazul în care autoritatea de rezoluție consideră oportun să contribuie la asigurarea faptului că măsurile de rezoluție sunt eficiente sau la atingerea unuia sau a mai multor obiective ale rezoluției.

⁽¹⁾ Directiva 2001/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 mai 2001 privind admiterea valorilor mobiliare la cota oficială a unei burse de valori și informațiile care trebuie publicate cu privire la aceste valori mobiliare (JO L 184, 6.7.2001, p. 1).

▼B

(3) Statele membre se asigură că, atunci când exercită o competență de rezoluție, autoritățile de rezoluție au competența de a institui acorduri de continuitate, necesare pentru a garanta atât eficiența măsurilor de rezoluție, cât și capacitatea destinatarului, după caz, de a desfășura activitatea care i-a fost transferată. Aceste acorduri de continuitate includ, în special:

- (a) continuitatea contractelor încheiate de instituția aflată în rezoluție, astfel încât destinatarul să își asume drepturile și pasivele instituției aflate în rezoluție referitoare la orice instrument financiar, drept, activ sau pasiv transferat și să se substituie instituției aflate în rezoluție, în mod explicit sau implicit, în toate documentele contractuale relevante;
- (b) substituirea instituției aflate în rezoluție cu destinatarul, în cadrul oricărei proceduri judiciare referitoare la orice instrument financiar, drept, activ sau pasiv transferat.

(4) Competențele menționate la alineatul (1) litera (d) și la alineatul (3) litera (b) nu aduc atingere:

- (a) dreptului de reziliere a contractului de muncă deținut de angajații instituției aflate în rezoluție;
- (b) sub rezerva articolelor 69, 70 și 71, niciunui drept al unei părți la un contract de a-și exercita drepturile contractuale, inclusiv dreptul de reziliere, atunci când clauzele contractuale o permit, în temeiul unui act sau al unei omisiuni comise fie de către instituția aflată în rezoluție, anterior transferului în cauză, fie de către destinatar, ulterior respectivului transfer.

*Articolul 65***Competența de a solicita furnizarea de servicii și facilități**

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a solicita unei instituții aflate în rezoluție sau oricăreia dintre entitățile din grupul său, să furnizeze orice servicii sau facilități necesare pentru a permite unui destinatar să exercite eficient activitățile care i-au fost transferate.

Primul paragraf se aplică inclusiv în cazul în care instituției aflate în rezoluție sau entității în cauză i-a fost aplicată procedura obișnuită de insolvență.

(2) Statele membre se asigură că propriile autorități de rezoluție au competența de a asigura respectarea de către entitățile membre ale unui grup stabilite pe teritoriul lor a obligațiilor impuse în conformitate cu alineatul (1) de către autoritățile de rezoluție din alte state membre.

(3) Serviciile și facilitățile menționate la alineatele (1) și (2) se limitează la servicii și facilități operaționale și nu includ niciun fel de sprijin financiar.

▼B

(4) Serviciile și facilitățile menționate la alineatele (1) și (2) sunt furnizate în următoarele condiții:

- (a) în aceleași condiții, în cadrul unui acord, în cazul în care serviciile și facilitățile au fost furnizate instituției aflate în rezoluție în perioada imediat anterioară luării măsurii de rezoluție și pe durata aceluși acord;
- (b) în cazul în care nu există un acord sau acordul a expirat, în condiții rezonabile.

(5) Până la 3 iulie 2015, ABE elaborează orientări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, în vederea stabilirii listei minime de servicii sau facilități necesare pentru a permite unui destinatar să exercite în mod eficient o activitate care i-a fost transferată.

*Articolul 66***Competența de a pune în aplicare măsuri de gestionare a crizelor sau măsuri de prevenire a crizelor luate de alte state membre**

(1) Statele membre se asigură că, atunci când un transfer de acțiuni, de alte instrumente de proprietate sau de active, drepturi și pasive include fie active situate în alt stat membru decât statul autorității de rezoluție, fie drepturi sau obligații ce decurg în temeiul legislației unui alt stat membru decât statul autorității de rezoluție, transferul produce efecte în acest alt stat membru sau în conformitate cu legislația acestui alt stat membru.

(2) Statele membre acordă autorității de rezoluție care a efectuat sau intenționează să efectueze transferul toată asistența rezonabil necesară pentru a se asigura că acțiunile sau alte instrumente de proprietate ori activele, drepturile și pasivele sunt transferate către destinatar în conformitate cu toate dispozițiile dreptului intern aplicabile.

(3) Statele membre se asigură că acționarii, creditorii și părțile terțe afectate de transferul de acțiuni, alte instrumente de proprietate, active, drepturi sau pasive menționate la alineatul (1) nu au dreptul de a împiedica, contesta sau retrage transferul din circuit în temeiul niciunei dispoziții legislative a statului membru în care sunt situate activele sau în temeiul niciunei dispoziții legislative aplicabile acțiunilor, altor instrumente de proprietate, drepturilor sau pasivelor.

(4) Atunci când o autoritate de rezoluție a unui stat membru (denumit în continuare „statul membru A”) exercită competențele de reducere a valorii contabile și de conversie, inclusiv în ceea ce privește instrumentele de fonduri proprii, în conformitate cu articolul 59, iar ►**M3** datoriiile care pot face obiectul recapitalizării interne ◀ sau instrumentele de fonduri proprii relevante ale instituției aflate în rezoluție includ:

(a) instrumente sau pasive reglementate de legislația unui alt stat membru decât statul autorității de rezoluție care a exercitat competențele de reducere a valorii contabile sau de conversie (denumit în continuare „statul membru B”);

(b) pasive datorate creditorilor situați în statul membru B,

▼B

Statul membru B se asigură că principalul acestor pasive sau al acestor instrumente este redus, sau că pasivele ori instrumentele sunt convertite ca urmare a exercitării competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie de către autoritatea de rezoluție din statul membru A.

(5) Statele membre se asigură că creditorii afectați de exercitare a competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie menționate la alineatul (4) nu au dreptul de a contesta reducerea sau, după caz, convertirea principalului instrumentului sau al pasivului în temeiul niciunei dispoziții legislative din statul membru B.

(6) Fiecare stat membru se asigură că următoarele elemente sunt determinate în conformitate cu legislația statului membru al autorității de rezoluție:

- (a) dreptul acționarilor, creditorilor și al părților terțe de a contesta printr-o cale de atac, în conformitate cu articolul 85, transferul menționat la alineatul (1) din prezentul articol al acțiunilor, altor instrumente de proprietate, activelor, drepturilor sau pasivelor;
- (b) dreptul creditorilor de a contesta printr-o cale de atac, în conformitate cu articolul 85, reducerea principalului sau conversia unui instrument ori a unui pasiv menționat la prezentul articol alineatul (4) literele (a) sau (b);
- (c) mecanismele de siguranță menționate în capitolul VII referitoare la transferurile parțiale ale activelor, drepturilor și pasivelor prevăzute la alineatul (1).

*Articolul 67***Competența în ceea ce privește activele, drepturile, acțiunile și alte instrumente de proprietate situate în țări terțe**

(1) Statele membre se asigură că, în cazurile în care o măsură de rezoluție implică luarea de măsuri cu privire la activele situate într-o țară terță sau cu privire la acțiuni, alte instrumente de proprietate, drepturi sau pasive reglementate de dreptul unei țări terțe, autoritățile de rezoluție pot solicita ca:

- (a) administratorul, lichidatorul sau orice altă persoană care exercită controlul asupra instituției aflate în rezoluție și destinatarul să fie obligați să ia toate măsurile necesare pentru a se asigura că transferul, reducerea valorii contabile, conversia sau măsura respectivă are loc;
- (b) administratorul, lichidatorul sau orice altă persoană care exercită controlul asupra instituției aflate în rezoluție să aibă obligația de a deține acțiunile, alte instrumente de proprietate, activele sau drepturile sau de a achita datoriile în numele destinatarului până când transferul, reducerea valorii contabile, conversia sau măsura respectivă produce efecte;
- (c) cheltuielile rezonabile ale destinatarului, efectuate corespunzător, asociate aplicării oricărei măsuri necesare în conformitate cu literele (a) și (b) din prezentul alineat, sunt acoperite prin oricare dintre metodele prevăzute la articolul 37 alineatul (7).

▼B

(2) În cazul în care autoritatea de rezoluție stabilește că, în ciuda tuturor măsurilor necesare luate de administrator, lichidator sau orice altă persoană în conformitate cu alineatul (1) litera (a), este foarte puțin probabil ca transferul, conversia sau măsura respectivă să fie pusă în practică în raport cu anumite active situate într-o țară terță sau anumite acțiuni, alte instrumente de proprietate, drepturi sau pasive reglementate de legislația unei țări terțe, autoritatea de rezoluție nu procedează la efectuarea transferului, reducerea valorii contabile, efectuarea conversiunii sau măsurii respective. În cazul în care autoritatea a ordonat transferul, reducerea valorii contabile, conversia sau măsura respectivă, ordinul este nul în cazul activelor, acțiunilor, instrumentelor de proprietate, drepturilor sau datoriilor respective.

*Articolul 68***Excluderea anumitor termeni contractuali în cazul intervenției timpurii și al rezoluției**

(1) O măsură de prevenire sau de gestionare a crizei, luată în cazul unei entități în conformitate cu prezenta directivă, care include producerea oricărui eveniment direct legat de aplicarea unei asemenea măsuri, nu este considerată în sine drept eveniment care determină executarea în sensul Directivei 2002/47/CE ori drept procedură de insolvență în sensul Directivei 98/26/CE, cu condiția ca obligațiile contractuale substanțiale, inclusiv plata și obligațiile de livrare, precum și furnizarea de garanții, să fie îndeplinite în continuare.

Mai mult, măsura de prevenire sau de gestionare a crizei nu este considerată în sine a fi un eveniment care determină executarea ori o procedură de insolvență în cadrul unui contract încheiat de:

- (a) o filială a instituției ale cărei obligații contractuale sunt garantate sau susținute în alt mod de întreprinderea-mamă sau de oricare altă entitate din grup; sau
- (b) orice entitate care face parte din același grup ca și instituția care include clauze de tip „cross-default” (declarația simultană a exigi-bilității obligațiilor ca urmare a neîndeplinirii culpabile a uneia dintre ele).

(2) În cazul în care procedurile de rezoluție din țări terțe sunt recunoscute în conformitate cu articolul 94 sau în alte cazuri în care autoritatea de rezoluție decide astfel, aceste proceduri constituie măsuri de gestionare a crizelor în sensul prezentului articol.

(3) ►**M3** Cu condiția ca obligațiile contractuale substanțiale, inclusiv obligațiile de plată și de livrare, precum și furnizarea de colateral, să fie îndeplinite în continuare, o măsură de prevenire a crizei, o suspendare a obligației în temeiul articolului 33a sau o măsură de gestionare a crizei, inclusiv producerea oricărui eveniment direct legat de aplicarea unei astfel de măsuri, nu dă în sine niciunei persoane posibilitatea: ◀

(a) de a exercita vreun drept de reziliere, de suspendare, modificare, de grup de compensare sau de compensare reciprocă, inclusiv legat de un contract încheiat de:

- (i) o filială, ale cărei obligații contractuale sunt garantate sau susținute în alt mod de o entitate de grup;

▼B

- (ii) oricare entitate din grup care include clauze de tip „cross-default”;
 - (b) de a intra în posesia oricăror elemente de patrimoniu ale instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau ale oricărei alte entități din grup în legătură cu un contract care include clauze de tip „cross-default”, de a-și exercita controlul asupra acestora sau de a executa vreo garanție în ceea ce le privește;
 - (c) de a aduce atingere drepturilor contractuale ale instituției sau ale entității vizate menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau ale oricărei alte entități din grup în legătură cu un contract care include clauze de tip „cross-default”.
- (4) Prezentul articol nu aduce atingere dreptului unei persoane de a întreprinde una dintre acțiunile menționate la alineatul (3), atunci când acest drept se naște în urma unei situații, alta decât măsura de prevenire sau gestionare a crizelor sau producerea vreunui eveniment legat direct de aplicarea unei astfel de măsuri.

▼M3

- (5) Suspendarea sau limitarea în temeiul articolului 33a, 69 sau 70 nu constituie nerespectarea unei obligații contractuale în sensul prezentului articol alineatele (1) și (3) și al articolului 71 alineatul (1).

▼B

- (6) Dispozițiile prezentului articol sunt considerate norme de aplicare imediată în sensul articolului 9 din Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului (¹).

*Articolul 69***Competența de a suspenda anumite obligații**

- (1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a suspenda orice obligație de plată sau de livrare decurgând dintr-un contract la care o instituție aflată în rezoluție este parte, începând de la data publicării avizului de suspendare în conformitate cu articolul 83 alineatul (4) până la ora 24.00 a zilei lucrătoare următoare celei de publicare în statul membru în care este stabilită autoritatea de rezoluție a instituției aflate în rezoluție.
- (2) Atunci când o obligație de plată sau de livrare ar fi devenit scadentă pe perioada suspendării, această obligație devine exigibilă imediat după expirarea perioadei de suspendare.
- (3) Dacă obligațiile contractuale de plată sau de livrare ale unei instituții aflate în rezoluție sunt suspendate în temeiul alineatului (1), obligațiile de plată sau de livrare ale contrapartidelor instituției respective în temeiul aceluiași contract se suspendă în același interval de timp.

▼M3

- (4) Nicio suspendare în temeiul alineatului (1) nu se aplică obligațiilor de plată și de livrare datorate:
 - (a) sistemelor și operatorilor de sisteme desemnați în conformitate cu Directiva 98/26/CE;

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I) (JO L 177, 4.7.2008, p. 6).

▼ M3

(b) CPC-urilor autorizate în Uniune în temeiul articolului 14 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 și CPC-urilor din țări terțe recunoscute de ESMA în temeiul articolului 25 din regulamentul respectiv;

(c) băncilor centrale.

▼ B

(5) Atunci când își exercită o competență în temeiul prezentului articol, autoritățile de rezoluție țin seama de impactul pe care l-ar putea avea exercitarea respectivei competențe asupra bunei funcționări a piețelor financiare.

▼ M3

Autoritățile de rezoluție stabilesc domeniul de aplicare al acestei competențe în funcție de circumstanțele fiecărui caz în parte. În special, autoritățile de rezoluție evaluează cu atenție dacă este adecvată aplicarea suspendării și în cazul depozitelor eligibile, astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) punctul 4 din Directiva 2014/49/UE, în special în cazul depozitelor acoperite deținute de persoane fizice, de microîntreprinderi și de întreprinderi mici și mijlocii.

Statele membre pot să prevadă că, în cazul în care competența de a suspenda obligațiile de plată sau de livrare este exercitată în ceea ce privește depozitele eligibile, autoritățile de rezoluție se asigură că depozenții au acces la un quantum zilnic adecvat din depozitele respective.

▼ B*Articolul 70***Competența de a limita executarea garanțiilor reale**

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție dețin competența de a impune limitări creditorilor garantați ai unei instituții aflate în rezoluție în ceea ce privește executarea garanțiilor reale deținute în legătură cu activele respectivei instituții începând de la data publicării avizului de limitare în conformitate cu articolul 83 alineatul (4) până la ora 24.00 a zilei lucrătoare următoare celei de publicare în statul membru în care este stabilită instituția aflată în rezoluție.

▼ M3

(2) Autoritățile de rezoluție nu exercită competența menționată la alineatul (1) din prezentul articol în legătură cu oricare dintre următoarele:

(a) garanțiile sistemelor sau operatorilor de sisteme desemnați în sensul Directivei 98/26/CE;

(b) contrapărțile centrale autorizate în Uniune în temeiul articolului 14 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 și contrapărțile centrale din țări terțe recunoscute de ESMA în temeiul articolului 25 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012; și

(c) băncile centrale, în ceea ce privește activele gajate sau furnizate cu titlu de marjă sau de colateral de către instituția aflată în rezoluție.

▼ B

(3) În cazurile în care se aplică articolul 80, autoritățile de rezoluție se asigură că toate limitările impuse în temeiul competenței menționate la alineatul (1) din prezentul articol sunt aplicate în mod coerent tuturor entităților din grup care fac obiectul unor măsuri de rezoluție.

▼B

(4) Atunci când își exercită o competență în temeiul prezentului articol, autoritățile de rezoluție țin seama de impactul pe care l-ar putea avea exercitarea respectivei competențe asupra bunei funcționări a piețelor financiare.

*Articolul 71***Competența de suspendare temporară a drepturilor de reziliere**

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a suspenda drepturile de reziliere ale oricărei părți care are un contract cu o instituție aflată în rezoluție, începând de la data publicării avizului în conformitate cu articolul 83 alineatul (4) până la ora 24.00 a zilei lucrătoare următoare celei de publicare în statul membru în care este stabilită autoritatea de rezoluție a instituției aflate în rezoluție, cu condiția ca plata și obligațiile de livrare, precum și furnizarea de garanții, să fie îndeplinite în continuare

(2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a suspenda drepturile de reziliere ale oricărei părți care are un contract cu o filială a unei instituții aflate în rezoluție atunci când:

- (a) obligațiile contractuale sunt garantate sau susținute în alt mod de instituția aflată în rezoluție;
- (b) drepturile contractuale de reziliere se întemeiază exclusiv pe insolvența sau pe starea financiară a instituției aflate în rezoluție; și
- (c) s-a exercitat sau se poate exercita competența de transfer în cazul instituției aflate în rezoluție, fie:
 - (i) toate activele și pasivele filialei care fac obiectul contractului au fost sau pot fi transferate destinatarului și însușite de acesta; sau
 - (ii) autoritatea de rezoluție furnizează, prin orice alt mijloc, o protecție adecvată pentru respectivele obligații.

Suspendarea intră în vigoare de la data publicării avizului în temeiul articolului 83 alineatul (4) până la ora 24.00 a zilei lucrătoare următoare celei de publicare în statul membru în care este stabilită filiala instituției aflate în rezoluție.

▼M3

(3) Orice suspendare în temeiul alineatului (1) sau (2) nu se aplică:

- (a) sistemelor sau operatorilor de sisteme desemnați în sensul Directivei 98/26/CE;
- (b) contrapărților centrale autorizate în Uniune în temeiul articolului 14 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, contrapărților centrale din țări terțe recunoscute de ESMA în temeiul articolului 25 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012; sau
- (c) băncilor centrale.

▼B

(4) O persoană poate exercita un drept de reziliere în temeiul unui contract înainte de expirarea perioadei menționate la alineatul (1) sau (2), în cazul în care persoana respectivă primește un aviz din partea autorității de rezoluție prin care i se aduce la cunoștință faptul că drepturile și pasivele care fac obiectul contractului nu vor fi:

- (a) transferate unei alte entități; sau
- (b) supuse reducerii valorii contabile sau conversiei aferente aplicării instrumentului de recapitalizare internă în conformitate cu articolul 43 alineatul (2) litera (a).

(5) În cazul în care autoritatea de rezoluție exercită competența de suspendare a drepturilor de reziliere prevăzută la alineatul (1) sau (2) din prezentul articol și în cazul în care nu s-a dat un aviz în temeiul alineatului (4) din prezentul articol, aceste drepturi pot fi exercitate la expirarea perioadei de suspendare, sub rezerva articolului 68, după cum urmează:

- (a) dacă drepturile și obligațiile ce decurg în temeiul contractului au fost transferate către o altă entitate, o contraparte poate exercita drepturile de reziliere în conformitate cu clauzele contractului respectiv doar în cazul continuării sau producerii ulterioare a vreunui eveniment care determină executarea de către entitatea destinatară;
- (b) dacă instituția aflată în rezoluție își păstrează drepturile și obligațiile care decurg în temeiul contractului, iar autoritatea de rezoluție nu a aplicat instituției respective instrumentul de recapitalizare internă în conformitate cu articolul 43 alineatul (2) litera (a), o contraparte poate exercita dreptul de reziliere, în conformitate cu clauzele respectivului contract la expirarea suspendării în temeiul alineatului (1).

(6) Atunci când își exercită o competență în temeiul prezentului articol, autoritățile de rezoluție țin seama de impactul pe care l-ar putea avea exercitarea respectivei competențe asupra bunei funcționări a piețelor financiare.

(7) Autoritățile competente sau autoritățile de rezoluție pot solicita unei instituții sau unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să păstreze evidențe detaliate ale contractelor financiare.

La cererea unei autorități competente sau a unei autorități de rezoluție, registrele centrale de tranzacții pun informațiile necesare la dispoziția autorităților competente sau a autorităților de rezoluție pentru a le permite să-și îndeplinească responsabilitățile și mandatele în conformitate cu articolul 81 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012.

(8) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza următoarele elemente în sensul alineatului (7):

- (a) un set minim de informații privind contractele financiare care trebuie să figureze în registrele detaliate; și
- (b) circumstanțele în care trebuie impusă această cerință.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

▼ **M3***Articolul 71a***Recunoașterea contractuală a competențelor de suspendare în caz de rezoluție**

(1) Statele membre solicită instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) să includă în orice contract financiar la care sunt parte și care este reglementat de legislația unei țări terțe clauze prin care părțile recunosc că contractul financiar poate face obiectul exercitării de către autoritatea de rezoluție a competențelor de suspendare sau de restrângere a unor drepturi și obligații în temeiul articolelor 33a, 69, 70 și 71 și recunosc că au obligația de a respecta cerințele de la articolul 68.

(2) Statele membre pot solicita, de asemenea, ca întreprinderile-mamă ale Uniunii să se asigure că filialele lor din țări terțe includ, în contractele financiare menționate la alineatul (1), clauze care să excludă ca exercitarea competenței autorității de rezoluție de a suspenda sau a restrânge drepturile și obligațiile întreprinderii-mamă din Uniune, în conformitate cu alineatul (1), să constituie un motiv valabil pentru rezilierea anticipată, suspendarea, modificarea, compensarea, exercitarea drepturilor de compensare reciprocă sau executarea garanțiilor în cazul acestor contracte.

Cerința prevăzută la primul paragraf se poate aplica în ceea ce privește filialele din țări terțe, care sunt:

- (a) instituții de credit;
 - (b) firme de investiții (sau care ar fi firme de investiții dacă ar avea sediul central în statul membru în cauză); sau
 - (c) instituții financiare.
- (3) Alineatul (1) se aplică oricărui contract financiar care:
- (a) creează o nouă obligație sau modifică în mod semnificativ o obligație existentă după intrarea în vigoare a dispozițiilor adoptate la nivel național în vederea transunerii prezentului articol;
 - (b) prevede exercitarea unuia sau mai multor drepturi de reziliere sau drepturi de executare a garanțiilor cărora li s-ar aplica articolul 33a, 68, 69, 70 sau 71 dacă contractul financiar ar fi reglementat de legislația unui stat membru.

(4) În cazul în care o instituție sau o entitate nu include clauza contractuală prevăzută la alineatul (1) de la prezentul articol, acest fapt nu împiedică autoritatea de rezoluție să aplice competențele menționate la articolul 33a, 68, 69, 70 sau 71 în legătură cu respectivul contract financiar.

(5) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili în detaliu conținutul clauzei prevăzute la alineatul (1), luând în considerare diferitele modele de afaceri ale instituțiilor sau entităților.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 28 iunie 2020.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 72

Exercitarea competențelor de rezoluție

(1) Statele membre se asigură că, în vederea aplicării unei măsuri de rezoluție, autoritățile de rezoluție sunt în măsură să exercite un control asupra instituției aflate în rezoluție care să le permită:

- (a) să asigure funcționarea și să desfășoare activitățile și serviciile instituției aflate în rezoluție, dispunând de toate competențele acționarilor săi și ale organului său de conducere; și
- (b) să gestioneze și să dispună de activele și de patrimoniul instituției aflate în rezoluție.

Controlul menționat la primul paragraf poate fi exercitat direct de către autoritatea de rezoluție sau indirect, de către una sau mai multe persoane desemnate de autoritatea de rezoluție. Statele membre se asigură că drepturile de vot conferite de acțiuni sau de alte instrumentele de proprietate ale instituției aflate în rezoluție nu pot fi exercitate în timpul perioadei de rezoluție.

(2) Sub rezerva articolului 85 alineatul (1), statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au posibilitatea de a lua măsuri de rezoluție prin ordonanță, în conformitate cu competențele și procedurile administrative naționale, fără a exercita controlul asupra instituției aflate în rezoluție.

(3) Autoritățile de rezoluție decid, de la caz la caz, oportunitatea aplicării unei măsuri de rezoluție prin intermediul mijloacelor specificate la alineatul (1) sau (2), ținând cont de obiectivele rezoluției și de principiile generale care o reglementează, de circumstanțele specifice instituției aflate în rezoluție și de necesitatea de a facilita rezoluția eficientă a grupurilor transfrontaliere.

(4) Autoritățile de rezoluție nu sunt considerate ca membri din umbră sau de facto ai organului de conducere în temeiul dreptului intern.

CAPITOLUL VII

Mecanisme de siguranță

Articolul 73

Tratamentul acționarilor și al creditorilor în caz de transfer parțial și aplicare a instrumentului de recapitalizare internă

Statele membre se asigură că, în cazurile în care au fost aplicate unul sau mai multe instrumente de rezoluție și în special în sensul articolului 75:

- (a) cu excepția cazurilor în care se aplică litera (b), în cazul în care autoritățile de rezoluție transferă doar anumite părți din drepturile, activele și pasivele instituției aflate în rezoluție, acționarii și acei creditori ale căror creanțe nu au fost transferate primesc ca soluționare a creanțelor lor o sumă cel puțin egală cu cea pe care ar fi primit-o dacă instituția aflată în rezoluție ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvență la momentul luării deciziei menționate la articolul 82;
- (b) în cazul în care autoritățile de rezoluție aplică instrumentul de recapitalizare internă, acționarii și creditorii ale căror creanțe au fost reduce sau convertite în titluri de capital nu acumulează pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi înregistrat dacă instituția aflată în rezoluție ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvență imediat la momentul luării deciziei menționate la articolul 82.

Articolul 74

Evaluarea diferenței de tratament

(1) În scopul de a evalua dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care instituția aflată în rezoluție ar fi urmat o procedură obișnuită de insolvență, inclusiv, dar fără a se limita la sensul articolului 73, statele membre se asigură de efectuarea unei evaluări de către o persoană independentă cât mai curând posibil, după ce măsura sau măsurile de rezoluție au fost luate. Această evaluare este distinctă de evaluarea efectuată în conformitate cu articolul 36.

(2) Evaluarea de la alineatul (1) identifică:

- (a) tratamentul pe care acționarii și creditorii l-ar fi primit, sau schemele de garantare a depozitelor relevante, în cazul în care instituția aflată în rezoluție, în legătură cu care o măsură sau mai multe măsuri de rezoluție au fost luate, ar fi intrat în procedura obișnuită de insolvență în momentul luării deciziei menționate la articolul 82;
- (b) tratamentul efectiv de care acționarii și creditorii au beneficiat în cadrul rezoluției instituției aflate în rezoluție; și
- (c) existența unei eventuale diferențe între tratamentul menționat la litera (a) și cel menționat la litera (b).

(3) Evaluarea:

- (a) ia în calcul ipoteza că conform căreia instituția aflată în rezoluție, în raport cu care o măsură sau mai multe măsuri de rezoluție au fost luate, ar fi intrat în procedura obișnuită de insolvență în momentul luării deciziei menționate la articolul 82;
- (b) să ia în calcul ipoteza că măsura sau măsurile de rezoluție nu ar fi fost luate;
- (c) nu ține cont de acordarea vreunui sprijin financiar public extraordinar instituției aflate în rezoluție.

(4) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să specifice metodologia de efectuare a evaluării conform prezentului articol, în special metodologia de evaluare a tratamentului de care ar fi beneficiat acționarii și creditorii dacă instituția aflată în rezoluție ar fi intrat în procedura obișnuită de insolvență în momentul luării deciziei menționate la articolul 82.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 75

Mecanisme de siguranță pentru acționari și creditorii

Statele membre se asigură că, în cazul în care evaluarea efectuată în conformitate cu articolul 74 stabilește că oricare dintre acționarii sau creditorii menționați la articolul 73 sau schema de garantare a depozitelor în conformitate cu articolul 109 alineatul (1) a acumulat pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi înregistrat dacă instituția ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvență, acesta are dreptul la plata diferenței din partea mecanismelor de finanțare a rezoluției.

*Articolul 76***Mecanisme de siguranță pentru contrapărți în caz de transfer parțial**

(1) Statele membre se asigură că măsurile de protecție menționate la alineatul (2) se aplică în cazurile următoare:

- (a) atunci când o autoritate de rezoluție transferă o parte, dar nu totalitatea activelor, drepturilor sau pasivelor unei instituții aflate în rezoluție către o altă entitate sau, în exercitarea instrumentului de rezoluție, de la o instituție-punte sau vehiculul de gestionare a activelor către o altă persoană;
- (b) atunci când o autoritate de rezoluție exercită competențele menționate la articolul 64 alineatul (1) litera (f).

(2) Statele membre trebuie să garanteze protecția corespunzătoare a următoarelor acorduri și a contrapărților la aceste acorduri:

- (a) contracte de garanție reală, în virtutea cărora o persoană dispune, cu titlu de garanție, de un drept real sau contingent în legătură cu activele sau drepturile care fac obiectul unui transfer, indiferent dacă această valoare mobilă este garantată prin active sau drepturi specifice ori printr-o garanție mobilă (floating charge) sau printr-un acord similar;
- (b) contracte de garanție financiară cu transfer de proprietate, prin care garanțiile reale care garantează sau acoperă executarea anumitor obligații specifice sunt furnizate printr-un transfer deplin de drepturi de proprietate asupra activelor efectuat de furnizorul garanției reale către beneficiarul garanției, cu condiția ca beneficiarul să restituie aceste active în cazul în care respectivele obligații specifice sunt executate;
- (c) acorduri de compensare reciprocă, prin care două sau mai multe creanțe sau obligații datorate între instituția aflată în rezoluție și o contraparte pot face obiectul unei compensări reciproce;
- (d) acorduri de compensare;
- (e) obligațiuni garantate;
- (f) mecanisme de finanțare structurate, inclusiv securitizările și instrumentele utilizate în scopul acoperirii, care constituie o parte integrantă a portofoliului de acoperire și care, în temeiul dreptului intern, sunt garantate în mod asemănător cu obligațiunile garantate, care implică acordarea de garanții mobiliare și deținerea acestora de către una dintre părțile la acord ori un administrator fiduciar, un agent sau o persoană agreată.

Forma de protecție adecvată pentru categoriile de acorduri menționate la literele (a)-(f) din prezentul alineat este precizată în mod mai detaliat la articolele 77-80 și face obiectul limitărilor prevăzute la articolele 68-71.

(3) Cerința prevăzută la alineatul (2) se aplică indiferent de numărul părților implicate în aceste acorduri și de posibilitatea ca ele:

- (a) să fie create prin contract, fiducie sau prin alte mijloace ori să decurgă în mod automat din aplicarea legii;

▼B

(b) să decurgă sau să fie reglementate în întregime sau parțial din dreptul altui stat membru sau al unei țări terțe.

(4) Comisia poate adopta acte delegate în conformitate cu articolul 115, pentru a preciza mai în detaliu categoriile de acorduri care se încadrează în domeniul de aplicare al dispozițiilor alineatului (2) literele (a)-(f) din prezentul articol.

*Articolul 77***Protecție pentru garanțiile financiare și acordurile de compensare și compensare reciprocă**

(1) Statele membre se asigură că există o protecție adecvată în cazul contractelor de garanție financiară cu transfer de proprietate și al acordurilor de compensare reciprocă și al acordurilor de compensare pentru a preveni transferul unei părți, dar nu a totalității drepturilor și pasivelor protejate în temeiul unui astfel de contract sau acord, între instituția aflată în rezoluție și o altă persoană, precum și modificarea sau rezilierea acestor drepturi și datorii protejate în temeiul unui contract de garanție financiară cu transfer de proprietate sau al unui acord de compensare reciprocă și al acordurilor de compensare prin exercitarea competențelor auxiliare.

În sensul primului paragraf, drepturile și pasivele trebuie să fie considerate ca fiind protejate în temeiul unui astfel de acord în cazul în care părțile la acord au dreptul la compensarea sau compensarea reciprocă a acestor drepturi și pasive.

(2) Fără a aduce atingere alineatului (1), atunci când este necesar pentru asigurarea disponibilității depozitelor acoperite, autoritatea de rezoluție poate:

- (a) să transfere depozite acoperite care fac parte din mecanismele menționate alineatul (1) fără a transfera alte active, drepturi și pasive care fac parte din același mecanism; și
- (b) să transfere, să modifice sau să rezilieze acele active, drepturi sau pasive fără a transfera depozitele acoperite.

*Articolul 78***Protecție pentru contractele de garanție reală**

(1) Statele membre se asigură că pasivele acoperite printr-un contract de garanție beneficiază de o protecție adecvată, astfel încât să se împiedice:

- (a) transferul activelor cu care este garantat pasivul, cu excepția cazului în care sunt deopotrivă transferate atât pasivul respectiv, cât și dreptul de a beneficia de garanție reală;
- (b) transferul unei obligații garantate, cu excepția cazului în care este transferat și dreptul de a beneficia de garanție reală;
- (c) transferul dreptului de a beneficia de garanție reală, cu excepția cazului în care este transferată și obligația garantată;

▼B

(d) modificarea sau rezilierea unui contract de garanție prin exercitarea competențelor auxiliare, dacă respectiva modificare sau reziliere are drept efect încetarea garantării pasivului.

(2) Fără a aduce atingere alineatului (1), atunci când este necesar pentru asigurarea disponibilității depozitelor acoperite, autoritatea de rezoluție poate:

(a) să transfere depozite acoperite care fac parte din mecanismele menționate la alineatul (1) fără a transfera alte active, drepturi și pasive care fac parte din același mecanism; și

(b) să transfere, să modifice sau să rezilieze acele active, drepturi sau pasive fără a transfera depozitele acoperite.

*Articolul 79***Protecție pentru mecanismele de finanțare structurate și pentru obligațiunile garantate**

(1) Statele membre se asigură că există o protecție adecvată pentru mecanismele de finanțare structurate, inclusiv mecanismele menționate la articolul 76 alineatul (2) literele (e) și (f) astfel încât să se prevină oricare dintre circumstanțele următoare:

(a) transferul unei părți, dar nu a totalității activelor, drepturilor și pasivelor care reprezintă o parte sau totalitatea unui mecanism de finanțare structurată, inclusiv a mecanismelor menționate la articolul 76 alineatul (2) literele (e) și (f), la care instituția de credit aflată în rezoluție este parte;

(b) rezilierea sau modificarea, prin exercitarea competențelor auxiliare, a activelor, drepturilor și pasivelor care reprezintă o parte sau totalitatea unui mecanism de finanțare structurată, inclusiv a mecanismelor menționate la articolul 76 alineatul (2) literele (e) și (f), la care instituția de credit aflată în rezoluție este parte.

(2) În pofida alineatului (1), atunci când este necesar pentru asigurarea disponibilității depozitelor acoperite autoritatea de rezoluție poate:

(a) să transfere depozite acoperite care fac parte din mecanismele menționate la alineatul (1) fără a transfera alte active, drepturi și pasive care fac parte din același mecanism, și

(b) să transfere, să modifice sau să rezilieze acele active, drepturi sau pasive fără a transfera depozitele acoperite.

*Articolul 80***Transferuri parțiale: protecția sistemelor de tranzacționare, decontare și compensare**

(1) Statele membre se asigură că aplicarea unui instrument de rezoluție nu afectează nici normele referitoare la sistemele reglementate de Directiva 98/26/CE, nici funcționarea acestora, atunci când autoritatea de rezoluție:

(a) transferă o parte, dar nu totalitatea activelor, drepturilor sau pasivelor unei instituții aflate în rezoluție către o altă entitate; sau

▼B

(b) exercită competențele prevăzute la articolul 64 pentru a anula sau modifica clauzele unui contract la care instituția aflată în rezoluție este parte sau pentru a înlocui un destinatar ca parte semnatară;

(2) În special, transferul, anularea sau modificarea menționată la alineatul (1) din prezentul articol nu revocă un ordin de transfer contravenind articolului 5 din Directiva 98/26/CE și nici nu modifică sau anulează caracterul executoriu al ordinelor de transfer și al compensării în conformitate cu articolele 3 și 5 din respectiva directivă, utilizarea de fonduri, titluri de valoare sau facilități de credit în conformitate cu dispozițiile articolului 4 din respectiva directivă sau protecția garanțiilor suplimentare în conformitate cu articolul 9 din respectiva directivă.

*CAPITOLUL VIII****Obligații procedurale****Articolul 81***Cerințe de notificare**

(1) Statele membre solicită conducerii unei instituții sau a oricăreia dintre entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să informeze autoritatea competentă în cazul în care consideră că instituția sau entitatea respectivă este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, în sensul articolului 32 alineatul (4).

(2) Autoritățile competente informează autoritățile de rezoluție relevante în legătură cu orice notificări primite în temeiul alineatului (1) din prezentul articol și cu orice măsuri de prevenire a crizelor sau orice măsuri menționate la articolul 104 din Directiva 2013/36/UE pe care le impun unei instituții sau unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă.

(3) În cazul în care o autoritate competentă sau o autoritate de rezoluție stabilește că sunt îndeplinite condițiile prevăzute la literele (a) și (b) de la articolul 32 alineatul (1) în ceea ce privește o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), aceasta comunică această constatare fără întârziere următoarelor autorități, dacă sunt diferite:

- (a) autorității de rezoluție a instituției respective sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);
- (b) autorității competente a instituției respective sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);
- (c) autorității competente a unei eventuale sucursale a instituției respective sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);
- (d) autorității de rezoluție a unei eventuale sucursale a instituției respective sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);
- (e) băncii centrale;
- (f) schemei de garantare a depozitelor la care este afiliată o instituție de credit, pentru a permite, acolo unde este cazul, exercitarea funcțiilor schemei în cauză;
- (g) organului care răspunde de mecanismele de finanțare a rezoluției, pentru a permite, acolo unde este cazul, exercitarea funcțiilor mecanismelor în cauză;

▼B

- (h) autorității de rezoluție a grupului, după caz;
 - (i) ministerului competent;
 - (j) în cazul în care instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă face obiectul supravegherii pe bază consolidată în conformitate cu titlul VII capitolul 3 din Directiva 2013/36/UE, supraveghetorului consolidant; și
 - (k) CERS și autoritatea macroprudențială națională desemnată.
- (4) În cazul în care transmiterea informațiilor menționată la alineatele (3) literele (f) și (g) nu garantează nivelul adecvat de confidențialitate, autoritatea competentă sau autoritatea de rezoluție stabilește proceduri de comunicare alternative care îndeplinesc aceleași obiective, asigurând totodată nivelul adecvat de confidențialitate.

*Articolul 82***Decizia autorității de rezoluție**

- (1) La primirea unei comunicări din partea autorității competente în conformitate cu alineatul (3) de la articolul 81 sau din proprie inițiativă, autoritatea de rezoluție stabilește, în conformitate cu articolul 32 alineatul (1) și articolul 33, în ce măsură sunt îndeplinite condițiile de la paragraful respectiv în legătură cu instituția sau cu entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în cauză.
- (2) Decizia prin care se stabilește dacă se iau sau nu măsuri de rezoluție în raport cu o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) conține următoarele informații:
- (a) motivele deciziei respective, inclusiv stabilirea faptului că instituția îndeplinește sau nu condițiile pentru rezoluție;
 - (b) măsura pe care autoritatea de rezoluție intenționează să o ia, inclusiv, dacă este cazul, decizia de a cere lichidarea, numirea unui administrator sau orice altă măsură prevăzută de procedura obișnuită de insolvență sau, sub rezerva articolului 37 alineatul (9) de dreptul intern.
 - (3) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza procedurile și conținutul legate de următoarele cerințe:
 - (a) notificările menționate la articolul 81 alineatele (1), (2) și (3),
 - (b) avizul de suspendare menționat la articolul 83.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 83

Obligații procedurale ale autorităților de rezoluție

(1) Statele membre se asigură că, după luarea unei măsuri de rezoluție, autoritățile de rezoluție se conformează cerințelor prevăzute la alineatele (2), (3) și (4), imediat ce acest lucru devine în mod rezonabil posibil.

(2) Autoritatea de rezoluție notifică instituției aflate în rezoluție și următoarelor autorități, dacă sunt diferite:

- (a) autorității competente a instituției aflate în rezoluție;
- (b) autorității competente a unei eventuale sucursale a instituției aflate în rezoluție;
- (c) băncii centrale;
- (d) schemei de garantare a depozitelor la care este afiliată instituția aflată în rezoluție;
- (e) organului care răspunde de mecanismele de finanțare a rezoluției;
- (f) autorității de rezoluție a grupului, după caz;
- (g) ministerului competent;
- (h) în cazul în care instituția aflată în rezoluție face obiectul supravegherii pe bază consolidată în conformitate cu titlul VII capitolul 3 din Directiva 2013/36/UE, supraveghetorului consolidant;
- (i) autorității macroprudențiale naționale desemnate și CERS;
- (j) Comisiei, Băncii Centrale Europene, AEVMP, Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Europeană pentru Asigurări și Pensii Ocupaționale) („EIOPA”) instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și ABE;
- (k) în cazul în care instituția aflată în rezoluție este o instituție definită în termenii articolului 2 litera (b) din Directiva 98/26/CE, operatorilor sistemelor din care face parte respectiva instituție.

(3) Notificarea menționată la alineatul (2) conține o copie a oricărui ordin sau instrument prin intermediul căruia sunt exercitate competențele relevante și precizează data de la care măsura sau măsurile de rezoluție produc efecte.

(4) Autoritatea de rezoluție publică sau asigură publicarea unei copii a ordinului sau a instrumentului prin intermediul căruia este luată măsura de rezoluție, fie a unei informări care sumarizează efectele măsurii de rezoluție și, mai exact, efectele asupra clienților de retail și, dacă este cazul, condițiile și perioada de suspendare sau limitare menționată la articolele 69, 70 și 71, prin următoarele mijloace:

- (a) pe site-ul său internet oficial;
- (b) pe site-ul internet al autorității competente, dacă aceasta este diferită de autoritatea de rezoluție și pe site-ul internet al ABE;
- (c) pe site-ul internet al instituției aflate în rezoluție;

▼B

(d) în cazurile în care acțiunile, alte instrumente de proprietate sau instrumentele de datorie ale instituției aflate în rezoluție sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată, mijloacele utilizate pentru divulgarea informațiilor reglementate referitoare la instituția aflată în rezoluție, în conformitate cu articolul 21 alineatul (1) din Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾.

(5) În cazul în care acțiunile sau instrumentele de proprietate ale acestora nu sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată, autoritatea de rezoluție se asigură că documentele care atestă existența instrumentelor menționate la alineatul (4) sunt trimise acționarilor și creditorilor ai instituției aflate în rezoluție care sunt cunoscuți din registrele sau bazele de date ale instituției aflate în rezoluție care sunt disponibile autorității de rezoluție.

*Articolul 84***Confidențialitate**

(1) Cerințele privind secretul profesional sunt obligatorii pentru următoarele persoane:

- (a) autoritățile de rezoluție;
- (b) autoritățile competente și ABE;
- (c) ministerele competente;
- (d) administratorii speciali sau administratorii temporari desemnați în conformitate cu prezenta directivă;
- (e) cumpărătorii potențiali, atât cei contactați de autoritățile competente, cât și cei solicitați de autoritățile de rezoluție, indiferent dacă acest contact sau această solicitare a avut loc sau nu în cadrul pregătirii în vederea utilizării instrumentului de vânzare a activității sau dacă solicitarea respectivă a condus sau nu la o achiziție;
- (f) auditorii, contabilii, consilierii juridici și profesionali, evaluatorii și alți experți angajați direct sau indirect de autoritățile de rezoluție, de autoritățile competente, de ministerele competente sau de cumpărătorii potențiali menționați la litera (e);
- (g) organismele care administrează scheme de garantare a depozitelor;
- (h) organisme care administrează sisteme de compensare pentru investitori;
- (i) organismului care răspunde de mecanismele de finanțare a rezoluției;
- (j) băncile centrale și alte autorități implicate în procesul de rezoluție;
- (k) o instituție-punte sau un vehicul de gestionare a activelor;
- (l) orice alte persoane care furnizează sau au furnizat servicii direct sau indirect, permanent sau ocazional persoanelor menționate la literele (a)-(k);

⁽¹⁾ Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 2004 privind armonizarea obligațiilor de transparență în ceea ce privește informația referitoare la emitenții ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată și de modificare a Directivei 2001/34/CE (JO L 390, 31.12.2004, p. 38).

▼B

(m) conducerea superioară, membrii organului de conducere și angajații organismelor sau entităților menționate la literele (a)-(k) înaintea, în timpul și după numirea acestora.

(2) Pentru a se asigura că cerințele privind confidențialitatea stabilite la alineatele (1) și (3) sunt respectate, persoanele menționate la alineatul (1) literele (a), (b), (c), (g), (h), (j) și (k) se asigură că sunt instituite norme interne, inclusiv norme pentru a garanta caracterul secret al informațiilor între persoanele implicate direct în procesul de rezoluție.

(3) Fără a aduce atingere caracterului general al cerințelor prevăzute la alineatul (1), persoanelor menționate la alineatul respectiv li se interzice divulgarea informațiilor confidențiale primite în exercițiul activităților lor profesionale sau de la o autoritate competentă sau o autoritate de rezoluție în legătură cu atribuțiile acesteia în temeiul prezentei directive, către orice persoană sau autoritate, cu excepția cazului în care această divulgare se face în exercitarea atribuțiilor lor în temeiul acestei directive sau sub formă de rezumat sau în formă agregată, astfel încât instituțiile sau entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să nu poată fi identificate, fie cu consimțământul expres și prealabil al autorității, al instituției sau al entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care a furnizat informațiile respective.

Statele membre se asigură că nicio informație confidențială nu este divulgată de către persoanele menționate la alineatul (1) și că sunt evaluate efectele posibile ale divulgării informației respective asupra interesului public în ceea ce privește politica financiară, monetară și economică, precum și asupra intereselor comerciale ale persoanelor fizice și juridice, asupra scopului inspecțiilor, asupra anchetelor și asupra auditurilor.

▼C1

Procedura de verificare a efectelor divulgării informațiilor include o evaluare specifică a efectelor oricărei divulgări a conținutului și detaliilor planului de redresare și de rezoluție astfel cum este menționat la articolele 5, 7, 10, 11 și 12 și rezultatul evaluărilor realizate în conformitate cu articolele 6, 8 și 15.

▼B

Orice persoană sau entitate menționată la alineatul (1) face obiectul răspunderii civile în cazul încălcării prezentului articol, în conformitate cu dreptul intern.

(4) Prezentul articol nu împiedică:

(a) angajații și experții organismelor sau ai entităților menționate la literele (a)-(j) de la alineatul (1) să facă schimb de informații între ei sau în cadrul fiecărui organism sau entități în parte; sau

(b) autoritățile de rezoluție și autoritățile competente, inclusiv angajații și experții acestora, să facă schimb de informații între ele, precum și cu alte autorități de rezoluție din Uniune, cu alte autorități competente din Uniune, cu ministere competente, cu bănci centrale, cu scheme de garantare a depozitelor, cu sisteme de compensare pentru investitori, cu autorități responsabile de procedura obișnuită de insolvență, cu autorități responsabile de menținerea stabilității sistemului financiar în statele membre prin utilizarea normelor macroprudențiale” cu persoane însărcinate cu desfășurarea auditurilor statutare ale conturilor, cu ABE sau, sub rezerva articolului 98, cu autorități din țări terțe care îndeplinesc funcții echivalente cu cele ale autorităților de rezoluție sau, în condiții de strictă confidențialitate, cu un potențial cumpărător sau cu orice altă persoană, dacă este cazul, în scopul planificării sau al executării unei măsuri de rezoluție.

▼B

(5) Fără a aduce atingere oricăror altor prevederi ale prezentului articol, statele membre pot autoriza schimburile de informații cu oricare dintre următoarele:

- (a) în condiții de strică confidențialitate, cu orice altă persoană, atunci când este necesar în vederea planificării sau a efectuării unei acțiuni de rezoluție;
- (b) cu comisiile parlamentare de anchetă din statul membru respectiv, curțile de conturi din statul membru respectiv și alte entități cu atribuții de anchetare în statul lor membru, în condiții corespunzătoare; și
- (c) cu autoritățile naționale responsabile cu supravegherea sistemelor de plată, autoritățile responsabile de procedura obișnuită de insolvență, autoritățile care au sarcina publică de a supraveghea alte entități din sectorul financiar, autoritățile responsabile de supravegherea piețelor financiare și a întreprinderilor de asigurare precum și inspectorii care acționează în numele acestora, autoritățile statelor membre care au responsabilitatea de a menține stabilitatea sistemului financiar în statele membre prin utilizarea reglementărilor macroprudențiale, autoritățile responsabile cu protejarea stabilității sistemului financiar, precum și persoanele responsabile cu auditarea legală;

(6) Dispozițiile prezentului articol nu aduc atingere dreptului intern privind divulgarea informațiilor în vederea procedurii judiciare în dosare penale sau civile.

(7) Până la 3 iulie 2015, ABE elaborează orientări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, pentru a specifica modul în care ar trebui furnizate informațiile sub formă de rezumat sau în formă agregată, în sensul alineatului (3).

CAPITOLUL IX

Dreptul la recurs și excluderea altor măsuri

Articolul 85

Aprobarea judiciară ex ante și dreptul de a contesta deciziile

(1) Statele membre pot solicita ca decizia de adoptare a unei măsuri de prevenire sau de gestionare a crizelor să facă obiectul unei aprobări judiciare *ex ante*, cu condiția ca, în ceea ce privește decizia de adoptare a unei măsuri de gestionare a crizelor, în conformitate cu dreptul intern, procedura pentru solicitarea aprobării și examinarea de către instanță să fie rapide.

(2) Statele membre prevăd în dreptul intern dreptul de a formula o cale de atac împotriva deciziei de a lua o măsură de prevenire a crizelor sau a deciziei de a exercita o competență, alta decât cea referitoare la măsurile de gestionare a crizelor, în temeiul prezentei directive.

(3) Statele membre se asigură că toate persoanele afectate de decizia de a lua măsuri de gestionare a crizelor au dreptul la o cale de atac împotriva deciziei respective. Statele membre se asigură că controlul este rapid și că instanțele naționale utilizează evaluări economice complexe ale faptelor realizate de autoritatea de rezoluție ca bază a propriei lor evaluări.

▼B

(4) Dreptul la o cale de atac menționat la alineatul (3) se exercită sub rezerva următoarelor dispoziții:

- (a) introducerea unei căi de atac nu implică suspendarea automată a efectelor deciziei contestate;
- (b) decizia autorității de rezoluție este executorie imediat și dă naștere unei prezumții refutabile potrivit căreia suspendarea executării deciziei ar fi contrară interesului public.

Atunci când acest lucru este necesar pentru a proteja interesul unor părți terțe care, acționând cu bună-credință, au cumpărat acțiuni, alte instrumente de proprietate, active, drepturi sau pasive ale unei instituții aflate în rezoluție, în temeiul utilizării instrumentelor de rezoluție sau al exercitării competențelor de rezoluție de către autoritățile de rezoluție, anularea unei decizii luate de o autoritate de rezoluție nu afectează niciun act administrativ adoptat ulterior și nicio tranzacție încheiată ulterior de către autoritatea de rezoluție în cauză pe baza deciziei sale anulate. În acest caz, căile de recurs împotriva unei decizii sau măsuri prejudiciabile a autorităților de rezoluție trebuie să se limiteze la acordarea de compensații pentru pierderile suferite de reclamant ca urmare a deciziei sau a măsurii respective.

*Articolul 86***Restricții referitoare la alte proceduri judiciare**

(1) Fără a aduce atingere articolului 82 alineatul (2) litera (b), statele membre se asigură că, în privința unei instituții aflate în rezoluție sau a unei instituții sau a unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) pentru care se consideră că sunt îndeplinite condițiile pentru procedura de rezoluție, procedura obișnuită de insolvență nu este declanșată decât la inițiativa autorității de rezoluție, precum și că decizia de aplicare a procedurii obișnuite de insolvență în cazul unei instituții sau al unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) nu poate fi luată decât cu consimțământul autorității de rezoluție.

(2) În sensul alineatului (1), statele membre se asigură că:

- (a) autorităților competente și autorităților de rezoluție li se notifică fără întârziere orice cerere de deschidere a procedurii obișnuite de insolvență în raport cu o instituție sau cu o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), indiferent dacă instituția sau entitatea respectivă se află în rezoluție sau dacă a fost făcută publică o decizie în conformitate cu articolul 83 alineatele (4) și (5);
- (b) cererea nu este stabilită decât dacă s-au făcut notificările menționate la litera (a) și dacă survine una dintre următoarele situații:
 - (i) autoritatea de rezoluție a informat autoritățile responsabile de procedura obișnuită de insolvență cu privire la intenția sa de a nu lua nicio măsură de rezoluție în raport cu instituția sau cu entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);

▼B

- (ii) a expirat un termen de șapte zile de la data efectuării notificărilor menționate la litera (a).

(3) Fără a aduce atingere niciunei limitări privind executarea garanțiilor reale mobiliare impuse în temeiul articolului 70, statele membre se asigură că, atunci când este necesar în vederea aplicării eficiente a instrumentelor și competențelor de rezoluție, autoritățile de rezoluție pot solicita instanței să suspende, pentru o perioadă adecvată conform obiectivului urmărit, orice acțiune sau procedură judiciară la care este sau devine parte o instituție aflată în rezoluție.

TITLUL V

REZOLUȚIA GRUPURILOR TRANSFRONTALIERE

*Articolul 87***Principii generale referitoare la procesul decizional care implică mai multe state membre**

Statele membre se asigură că, atunci când iau, în temeiul prezentei directive, decizii sau măsuri care pot afecta unul sau mai multe state membre, autoritățile lor țin seama de următoarele principii generale:

- (a) necesitatea imperativă a eficacității procesului decizional și a păstrării costurilor rezoluției la un nivel cât mai scăzut posibil, în momentul luării măsurilor de rezoluție;
- (b) deciziile și măsurile sunt luate în timp util și în regim de urgență, atunci când se impune acest lucru;
- (c) autoritățile de rezoluție, autoritățile competente și alte autorități cooperează pentru a se asigura că deciziile și măsurile sunt luate de o manieră coordonată și eficientă;
- (d) rolurile și responsabilitățile autorităților relevante din fiecare stat membru sunt clar definite;
- (e) se acordă o atenție corespunzătoare intereselor statelor membre în care sunt stabilite întreprinderile-mamă din Uniune, în special impactului oricărei decizii, acțiuni sau inacțiuni asupra stabilității financiare, resurselor fiscale, fondului de rezoluție, schemei de garantare a depozitelor sau schemei de compensații pentru investitori din statele membre respective;
- (f) se acordă o atenție corespunzătoare intereselor fiecărui stat membru în care este stabilită o filială, în special impactului oricărei decizii, acțiuni sau inacțiuni asupra stabilității financiare, resurselor fiscale, fondului de rezoluție, schemei de garantare a depozitelor sau schemei de compensații pentru investitori din statele membre respective;
- (g) se acordă o atenție corespunzătoare intereselor fiecărui stat membru în care sunt stabilite sucursale semnificative, în special impactului oricărei decizii, acțiuni sau inacțiuni asupra stabilității financiare a statelor membre respective;

▼ B

- (h) se acordă o atenție corespunzătoare obiectivelor privind echilibrarea intereselor diferitelor state membre implicate și evitarea prejudicierii nedrepte ori a protejării necuvenite a intereselor anumitor state membre, inclusiv evitarea alocării inechitabile între statele membre a sarcinii suportate;
- (i) orice obligație în temeiul prezentei directive de a consulta o autoritate înainte de luarea oricărei decizii sau măsuri să implice cel puțin obligația de a consulta autoritatea respectivă cu privire la acele elemente ale deciziei sau măsurii propuse care au sau probabil vor avea:
 - (i) efecte asupra întreprinderii-mamă din Uniune, a filialei sau a sucursalei, după caz;
 - (ii) impact asupra stabilității statului membru în care întreprinderea-mamă din Uniune, filiala sau sucursala (după caz) este stabilită sau situată;
- (j) atunci când adoptă măsuri de rezoluție, autoritățile de rezoluție să țină seama și să urmărească planurile de rezoluție menționate la articolul 13, cu excepția cazului în care autoritățile de rezoluție consideră, având în vedere circumstanțele cazului, că obiectivele rezoluției vor fi îndeplinite mai eficace prin adoptarea de măsuri care nu sunt prevăzute în planurile de rezoluție;
- (k) necesitatea transparenței, ori de câte ori există probabilitatea ca o decizie sau măsură propusă să aibă implicații asupra stabilității financiare, resurselor fiscale, fondului de rezoluție, schemei de garantare a depozitelor sau schemei de compensații pentru investitori din oricare stat membru relevant; și
- (l) recunoașterea faptului că cea mai mare probabilitate de a obține un rezultat care să ducă la scăderea costului global al rezoluției revine coordonării și cooperării.

*Articolul 88***Colegii de rezoluție**

(1) ► **M3** Sub rezerva articolului 89, autoritățile de rezoluție la nivelul grupului instituie colegii de rezoluție pentru a îndeplini sarcinile menționate la articolele 12, 13, 16, 18, 45-45h, 91 și 92 și, după caz, pentru a asigura cooperarea și coordonarea cu autoritățile de rezoluție din țări terțe. ◀

În special, colegiile de rezoluție furnizează autorităților de rezoluție ale grupurilor, celorlalte autorități de rezoluție relevanți, după caz, autorităților competente și supraveghetorilor consolidanți în cauză un cadru pentru îndeplinirea următoarelor sarcini:

- (a) schimbul de informații care prezintă interes din punctul de vedere al elaborării planurilor de rezoluție a grupurilor, al aplicării în cazul grupurilor a competențelor de pregătire și prevenire, precum și al rezoluției grupurilor;

▼B

- (b) elaborarea planurilor de rezoluție a grupurilor în conformitate cu articolele 12 și 13;
- (c) evaluarea posibilităților de soluționare a grupurilor în conformitate cu articolul 16;
- (d) exercitarea competențelor de abordare sau înlăturare a obstacolelor din calea posibilităților de soluționare a grupurilor în conformitate cu articolul 18;
- (e) luarea deciziei cu privire la necesitatea de a institui o schemă de rezoluție a grupului menționată la articolului 91 sau 92;
- (f) obținerea acordului privind schema de rezoluție a grupului propusă în conformitate cu articolul 91 sau 92;
- (g) coordonarea comunicării publice a strategiilor și schemelor de rezoluție a grupului;
- (h) coordonarea utilizării mecanismelor de finanțare prevăzute în titlul VII;
- (i) stabilirea cerințelor minime pentru grupuri la nivel consolidat și la nivel de filială în temeiul ►**M3** articolelor 45-45h ◀.

În plus, colegiile de rezoluție pot fi utilizate drept forum de discuții pe orice temă legată de rezoluția grupurilor transfrontaliere.

(2) Membrii colegiului de rezoluție sunt următorii:

- (a) autoritatea de rezoluție la nivel de grup;
- (b) autoritățile de rezoluție din fiecare stat membru în care este stabilită o filială inclusă în supravegherea pe bază consolidată;
- (c) autoritățile de rezoluție din statele membre în care este stabilită întreprinderea-mamă a uneia sau mai multor instituții din grup, care este o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (d);
- (d) autoritățile de rezoluție din statele membre în care sunt situate sucursale semnificative;
- (e) supraveghetorul consolidant și autoritățile competente din statele membre în care autoritatea de rezoluție este membră a colegiului de rezoluție. În cazul în care autoritatea competentă a unui stat membru nu este banca centrală a acestuia, autoritatea competentă poate decide să fie însoțită de un reprezentant al băncii centrale a respectivului stat membru;
- (f) ministerele competente, în cazul în care autoritățile de rezoluție care sunt membre ale colegiului de rezoluție nu sunt ministerele competente;

▼B

(g) autoritatea responsabilă de schema de garantare a depozitelor al unui stat membru, în cazul în care autoritatea de rezoluție din statul membru respectiv este membră a unui colegiu de rezoluție;

(h) ABE, sub rezerva alineatului (4).

(3) Autoritățile de rezoluție din țări terțe, în cazul în care o întreprindere-mamă sau o instituție stabilită în Uniune are o instituție filială sau o sucursală care ar fi considerată semnificativă dacă ar fi situată în Uniune, pot, la cerere, să fie invitate să participe în calitate de observatori în cadrul colegiului de rezoluție ca observatori, cu condiția ca acestea să facă obiectul unor cerințe de confidențialitate echivalente, în opinia autorității de rezoluție la nivel de grup, cu cele prevăzute la articolul 98.

(4) ABE contribuie la promovarea și monitorizarea funcționării efective, eficiente și consecvente a colegiilor de rezoluție în conformitate cu standarde internaționale. În acest scop, ABE este invitată să participe la reuniunile colegiului de rezoluție. ABE nu are niciun drept de vot, în măsura în care au loc votări în cadrul colegiilor de rezoluție.

(5) Autoritatea de rezoluție la nivel de grup prezidează colegiul de rezoluție. În această calitate, autoritatea respectivă:

(a) stabilește reguli și proceduri scrise pentru funcționarea colegiului de rezoluție, în urma consultării celorlalți membri ai colegiului de rezoluție;

(b) coordonează toate activitățile colegiului de rezoluție;

(c) își convoacă și își prezidează toate reuniunile și informează toți membrii colegiului de rezoluție pe deplin și anticipat în legătură cu organizarea reuniunilor colegiului de rezoluție, principalele aspecte care urmează a fi discutate și punctele ce vor fi examinate;

(d) notifică membrii colegiului de rezoluție cu privire la eventualele reuniuni planificate, astfel încât aceștia să poată solicita să participe la ele;

(e) decide care membri și care observatori sunt invitați să participe la anumite reuniuni ale colegiului de rezoluție, pe baza unor nevoi specifice, ținând seama de relevanța subiectului care urmează să fie discutat pentru acei membri și observatori și în special de impactul potențial asupra stabilității financiare a statului membru în cauză;

(f) informează, în timp util, toți membrii colegiului în legătură cu deciziile adoptate în cadrul acestor reuniuni, precum și cu rezultatele lor.

Membrii care participă la colegiul de rezoluție cooperează strâns.

▼B

Fără a aduce atingere literei (e), autoritățile de rezoluție au dreptul să participe la reuniunile colegiului de rezoluție ori de câte ori sunt înscrise pe ordinea de zi puncte care fac obiectul adoptării în comun a deciziilor sau care se referă la o entitate din grup situată în statul membru al acestor autorități.

(6) Autoritățile de rezoluție la nivel de grup nu sunt obligate să instituie un colegiu de rezoluție în cazul în care alte grupuri sau colegii îndeplinesc aceleași funcții și sarcini cu cele menționate la prezentul articol și respectă toate condițiile și procedurile, inclusiv pe cele care vizează componența și participarea la colegiile de rezoluție, stabilite la prezentul articol și la articolul 90. În acest caz, toate trimiterele la colegii de rezoluție din prezenta directivă sunt de asemenea înțelese ca trimiteri la aceste alte grupuri sau colegii.

(7) ABE elaborează, ținând seama de standardele internaționale, proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza regulile de funcționare operațională a colegiilor de rezoluție pentru îndeplinirea sarcinilor menționate la alineatul (1).

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

▼M3*Articolul 89***Colegiile de rezoluție europene**

(1) În cazul în care o instituție dintr-o țară terță sau o întreprindere-mamă dintr-o țară terță deține filiale stabilite în Uniune sau întreprinderi-mamă în Uniune, stabilite în două sau mai multe state membre, sau două sau mai multe sucursale în Uniune care sunt considerate semnificative de către două sau mai multe state membre, autoritățile de rezoluție din statele membre în care sunt stabilite entitățile respective sau în care sunt situate respectivele sucursale semnificative instituie un colegiu de rezoluție european unic.

(2) Colegiul de rezoluție european menționat la alineatul (1) de la prezentul articol îndeplinește funcțiile și sarcinile prevăzute la articolul 88 în ceea ce privește entitățile menționate la alineatul (1) de la prezentul articol și, în măsura în care aceste sarcini sunt relevante, în ceea ce privește sucursalele acestora.

Sarcinile menționate la primul paragraf de la prezentul alineat includ stabilirea cerinței menționate la articolele 45-45h.

Atunci când stabilesc cerința menționată la articolele 45-45h, membrii colegiului de rezoluție european țin seama de strategia de rezoluție globală, în cazul în care autoritățile țărilor terțe au adoptat o astfel de strategie.

În cazul în care, în conformitate cu strategia de rezoluție globală, filialele stabilite în Uniune sau o întreprindere-mamă din Uniune și filialele sale nu sunt entități de rezoluție, iar membrii colegiului de rezoluție european sunt de acord cu această strategie, filialele stabilite în Uniune sau, pe bază consolidată, întreprinderea-mamă din Uniune respectă cerința menționată la articolul 45f alineatul (1) prin emiterea instrumentelor menționate la articolul 45f alineatul (2) literele (a) și (b) către întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang a acestora stabilită într-o

▼M3

țară terță sau către filialele respectivei întreprinderi-mamă de cel mai înalt rang care sunt stabilite în aceeași țară terță sau către alte entități, în condițiile prevăzute la articolul 45f alineatul (2) litera (a) punctul (i) și litera (b) punctul (ii).

(3) Atunci când o singură întreprindere-mamă din Uniune deține toate filialele din Uniune ale unei instituții dintr-o țară terță sau ale unei întreprinderi-mamă dintr-o țară terță, colegiul de rezoluție european este prezidat de autoritatea de rezoluție din statul membru în care este stabilită întreprinderea-mamă din Uniune.

În cazul în care nu se aplică primul paragraf, colegiul de rezoluție european este prezidat de autoritatea de rezoluție a unei întreprinderi-mamă din Uniune sau a unei filiale din Uniune ale cărei active totale înregistrate în bilanț au valoarea cea mai ridicată.

(4) Pe baza acordului reciproc al tuturor părților relevante, statele membre pot renunța la cerința de a înființa un colegiu de rezoluție european dacă un alt grup sau colegiu îndeplinește aceleași funcții și sarcini ca cele menționate în prezentul articol și respectă toate condițiile și procedurile, inclusiv pe cele care vizează componența și participarea la colegiile de rezoluție europene, stabilite la prezentul articol și la articolul 90. În acest caz, toate trimerile din prezenta directivă la colegii de rezoluție europene sunt, de asemenea, înțelese ca trimeri la aceste alte grupuri sau colegii.

(5) Sub rezerva alineatelor (3) și (4) de la prezentul articol, colegiul de rezoluție european funcționează altminteri în conformitate cu articolul 88.

▼B*Articolul 90***Schimbul de informații**

(1) Sub rezerva articolului 84, autoritățile de rezoluție și autoritățile competente își furnizează reciproc, la cerere, toate informațiile relevante pentru îndeplinirea sarcinilor lor în temeiul prezentei directive.

(2) Autoritatea de rezoluție la nivel de grup coordonează fluxul tuturor informațiilor relevante între autoritățile de rezoluție. În special, autoritatea de rezoluție la nivel de grup furnizează autorităților de rezoluție din alte state membre toate informațiile relevante, în timp util, în vederea facilitării îndeplinirii sarcinilor menționate la articolul 88 alineatul (1) al doilea paragraf literele (b)-(i).

(3) În urma unei cereri de informații furnizate de o autoritate de rezoluție dintr-o țară terță, autoritatea de rezoluție cere aprobarea autorității de rezoluție din țara terță cu privire la transmiterea mai departe a acestor informații, cu excepția cazului în care autoritatea de rezoluție din țara terță și-a dat deja acordul cu privire la transmiterea mai departe a acestor informații.

Autoritățile de rezoluție nu sunt obligate să transmită informații furnizate de o autoritate de rezoluție dintr-o țară terță dacă autoritatea de rezoluție din țara terță nu și-a dat consimțământul cu privire la transmiterea mai departe a acestora.

(4) Autoritățile de rezoluție partajează informațiile cu ministerul competent atunci când acestea se referă la o decizie sau o chestiune care impune notificarea, consultarea sau acordul ministerului competent sau care ar putea avea implicații asupra fondurilor publice.

*Articolul 91***Rezoluția grupului care implică o filială a acestuia**

(1) Atunci când o autoritate de rezoluție decide că o instituție sau oricare dintre entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care este filială într-un grup întrunește condițiile menționate la articolul 32 sau la articolul 33, autoritatea respectivă notifică fără întârziere autorității de rezoluție la nivel de grup (dacă este vorba de o autoritate distinctă), supraveghetorului consolidant și membrilor colegiului de rezoluție constituit pentru grupul în cauză următoarele informații:

- (a) decizia potrivit căreia instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) întrunește condițiile menționate la articolul 32 sau la articolul 33;
- (b) măsurile de rezoluție sau de insolvență pe care autoritatea de rezoluție le consideră adecvate pentru instituția în cauză sau pentru entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

(2) La primirea unei notificări în conformitate cu alineatul (1), autoritatea de rezoluție la nivel de grup, după consultarea cu ceilalți membri ai colegiului de rezoluție relevant, evaluează impactul potențial al măsurilor de rezoluție ori al altor măsuri notificate în conformitate cu alineatul (1) litera (b) asupra grupului și asupra entităților din grup din alte state membre, precum și, în special, probabilitatea ca măsurile de rezoluție sau alte măsuri să ducă la îndeplinirea condițiilor de rezoluție în raport cu o entitate din grup dintr-un alt stat membru.

(3) Dacă, după consultarea celorlalți membri ai colegiului de rezoluție, autoritatea de rezoluție la nivel de grup estimează că măsurile de rezoluție sau alte măsuri notificate în conformitate cu alineatul (1) litera (b) nu ar spori probabilitatea îndeplinirii condițiilor prevăzute la articolul 32 sau la articolul 33 în raport cu o entitate din grup dintr-un alt stat membru, autoritatea de rezoluție responsabilă pentru instituția respectivă sau pentru entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) poate aplica măsurile de rezoluție sau alte măsuri pe care le-a notificat în conformitate cu alineatul (1) litera (b) din prezentul articol.

(4) Dacă, după consultarea celorlalți membri ai colegiului de rezoluție, autoritatea de rezoluție la nivel de grup estimează că măsurile de rezoluție sau alte măsuri notificate în conformitate cu alineatul (1) litera (b) din prezentul articol ar spori probabilitatea îndeplinirii condițiilor prevăzute la articolul 32 sau la articolul 33 în raport cu o entitate din grup dintr-un alt stat membru, autoritatea de rezoluție a grupului propune o schemă de rezoluție a grupului și o prezintă colegiului de rezoluție în termen de maxim 24 de ore de la primirea notificării în conformitate cu alineatul (1). Perioada de 24 de ore poate fi extinsă cu acordul autorității de rezoluție care a trimis notificarea menționată la alineatul (1) din prezentul articol.

▼B

(5) În absența unei evaluări din partea autorității de rezoluție la nivel de grup în termen de 24 de ore sau o perioadă mai lungă de timp care a fost convenită, după primirea notificării în conformitate cu alineatul (1), autoritatea de rezoluție care a trimis notificarea menționată la alineatul (1) poate lua măsuri de rezoluție sau alte măsuri pe care le-a notificat în conformitate cu litera (b) de la acest alineat.

(6) Schema de rezoluție a grupului menționată la alineatul (4) trebuie:

(a) să țină seama și să urmeze planurile de rezoluție menționate la articolul 13, cu excepția cazului în care autoritățile de rezoluție consideră, având în vedere circumstanțele cazului, că obiectivele rezoluției vor fi obținute mai eficace prin adoptarea de măsuri care nu sunt prevăzute în planurile de rezoluție;

(b) să descrie măsurile de rezoluție care ar trebui întreprinse de autoritățile de rezoluție relevante în legătură cu întreprinderea-mamă din Uniune sau cu anumite entități din grup în scopul de a îndeplini obiectivele rezoluției și principiile prevăzute la articolele 31 și 34;

(c) să precizeze modul în care trebuie coordonate aceste măsuri de rezoluție;

(d) să stabilească un plan de finanțare care să țină cont de planul de rezoluție a grupului, de principiile de partajare a responsabilității stabilite în conformitate cu articolul 12 alineatul (3) litera (f) și de mutualizare astfel cum este menționat la articolul 107.

(7) Sub rezerva alineatului (8), schema de rezoluție a grupului ia forma unei decizii comune a autorității de rezoluție la nivel de grup și a autorităților de rezoluție responsabile de filialele care fac obiectul acestei scheme.

ABE poate, la cererea unei autorități de rezoluție, să acorde asistență autorităților de rezoluție, pentru obținerea unei decizii comune în conformitate cu articolul 31 litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(8) În cazul în care oricare dintre autoritățile de rezoluție nu este de acord cu schema de rezoluție a grupului propusă de autoritatea de rezoluție la nivel de grup sau se abate de la aceasta sau consideră că, din motive de stabilitate financiară, trebuie să ia măsuri de rezoluție independente sau alte măsuri decât cele propuse în schemă în raport cu o instituție sau cu o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), ea prezintă în detaliu motivele dezacordului sau motivele abaterii de la schema de rezoluție, le notifică autorității de rezoluție a grupului și celorlalte autorități de rezoluție care fac obiectul schemei de rezoluție la nivel de grup și informează aceste autorități cu privire la acțiunile sau măsurile pe care le va lua. Atunci când prezintă motivele dezacordului său, autoritatea de rezoluție respectivă ține seama de planurile de rezoluție menționate la articolul 13, de impactul potențial asupra stabilității financiare din statele membre în cauză, precum și de efectul potențial al acțiunilor sau măsurilor asupra altor părți ale grupului.

▼B

(9) Autoritățile de rezoluție care nu și-au exprimat dezacordul în temeiul alineatului (8) pot ajunge la o decizie comună privind o schemă de rezoluție a grupului care acoperă entitățile din grup aflate statul membru.

(10) Decizia comună menționată la alineatul (7) sau (9), precum și deciziile adoptate de autoritățile de rezoluție în absența deciziei comune, menționate la alineatul (8), sunt recunoscute ca fiind determinante și sunt aplicate de către autoritățile de rezoluție din statele membre în cauză.

(11) Autoritățile execută toate măsurile menționate la prezentul articol fără întârziere și ținând seama în mod corespunzător de caracterul urgent al situației.

(12) În toate situațiile în care nu este pusă în aplicare o schemă de rezoluție a grupului, iar autoritățile de rezoluție aplică măsuri de rezoluție în legătură cu oricare entitate din grup, autoritățile de rezoluție respective cooperează îndeaproape în cadrul colegiului de rezoluție în vederea realizării unei strategii de rezoluție coordonate pentru toate entitățile din grup care este în curs de a intra în dificultate sau sunt susceptibile de a intra în dificultate.

(13) Autoritățile de rezoluție care iau orice măsură de rezoluție în raport cu oricare entitate din grup informează periodic și complet membrii colegiului de rezoluție cu privire la măsurile sau inițiativa respective și la aplicarea acestora.

*Articolul 92***Rezoluția grupurilor**

(1) În cazul în care o autoritate de rezoluție la nivel de grup decide că o întreprindere-mamă din Uniune pentru care este competentă întrunește condițiile menționate la articolul 32 sau la articolul 33, aceasta notifică fără întârziere informațiile prevăzute la articolul 91 alineatul (1) literele (a) și (b) supraveghetorului consolidant, dacă aceasta este o autoritate distinctă, precum și celorlalți membri ai colegiului de rezoluție al grupului în cauză.

Măsurile de rezoluție sau de insolvență luate în sensul articolului 91 alineatul (1) litera (b) pot include punerea în aplicare a unei scheme de rezoluție a grupului întocmite în conformitate cu articolul 91 alineatul (6) dacă sunt îndeplinite oricare dintre următoarele situații:

- (a) măsurile de rezoluție sau alte măsuri la nivelul entității-mamă, notificate în conformitate cu articolul 91 alineatul (1) litera (b), fac probabilă îndeplinirea condițiilor prevăzute la articolul 32 sau la articolul 33 în raport cu o entitate din grup dintr-un alt stat membru;
- (b) măsurile de rezoluție sau alte măsuri luate numai la nivelul entității-mamă nu sunt suficiente pentru stabilizarea situației sau nu asigură, probabil, un rezultat optim;

▼B

- (c) una sau mai multe filiale îndeplinesc condițiile menționate la articolul 32 sau la articolul 33, conform hotărârii autorităților de rezoluție responsabile pentru filialele respective; sau
 - (d) măsurile de rezoluție sau alte măsuri luate la nivelul grupului avantajează filialele din grup în așa fel încât o schemă de rezoluție a grupului devine adecvată.
- (2) În cazul în care măsurile propuse de autoritatea de rezoluție a grupului în temeiul alineatului (1) nu includ o schemă de rezoluție a grupului, autoritatea de rezoluție a grupului își ia decizia după consultarea membrilor colegiului de rezoluție.

Decizia autorității de rezoluție la nivel de grup ia în considerare:

- (a) și dă curs planurilor de rezoluție menționate la articolul 13, cu excepția cazului în care autoritățile de rezoluție consideră, ținând seama de circumstanțele cazului, că obiectivele rezoluției vor fi realizate într-un mod mai eficient prin adoptarea unor măsuri care nu sunt prevăzute în planurile de rezoluție;
 - (b) stabilitatea financiară din statele membre respective.
- (3) În cazul în care măsurile propuse de autoritatea de rezoluție la nivel de grup în temeiul alineatului (1) includ o schemă de rezoluție a grupului, aceasta ia forma unei decizii comune a autorității de rezoluție la nivel de grup și a autorităților de rezoluție responsabile de filialele care fac obiectul schemei respective.

ABE poate să acorde asistență autorităților de rezoluție, la cererea unei autorități de rezoluție, în ceea ce privește adoptarea unei decizii comune în conformitate cu articolul 31 litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

- (4) În cazul în care oricare dintre autoritățile de rezoluție nu este de acord cu schema de rezoluție la nivel de grup propusă de autoritatea de rezoluție a grupului sau consideră că, din motive de stabilitate financiară, trebuie să ia măsuri de rezoluție independente sau alte măsuri decât cele propuse în schemă în raport cu o instituție sau cu o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), ea prezintă în detaliu motivele dezacordului sau motivele de abatere de la schema de rezoluție a grupului, le notifică autorității de rezoluție a grupului și celorlalte autorități de rezoluție care fac obiectul schemei de rezoluție la nivel de grup și informează aceste autorități cu privire la acțiunile sau măsurile pe care intenționează să le ia. Atunci când prezintă motivele dezacordului său, autoritatea de rezoluție respectivă ține seama de planurile de rezoluție la care se face referire la articolul 13, de impactul potențial asupra stabilității financiare din statele membre în cauză, precum și de efectul potențial al acțiunilor sau măsurilor asupra altor părți ale grupului.

▼B

(5) Autoritățile de rezoluție care nu și-au exprimat dezacordul față de schema de rezoluție a grupului în temeiul alineatului (4) pot ajunge la o decizie comună privind o schemă de rezoluție a grupului care se referă la entitățile din grup aflate în statul membru.

(6) Decizia comună menționată la alineatul (3) sau (5), precum și deciziile adoptate de autoritățile de rezoluție în absența deciziei comune menționate la alineatul (4) sunt recunoscute ca fiind determinante și sunt aplicate de către autoritățile de rezoluție din statele membre în cauză.

(7) Autoritățile execută toate măsurile menționate la prezentul articol fără întârziere și ținând seama în mod corespunzător de caracterul urgent al situației.

În toate situațiile în care nu este pusă în aplicare o schemă de rezoluție a grupului, iar autoritățile de rezoluție aplică măsuri de rezoluție în legătură cu oricare entitate din grup, autoritățile de rezoluție respective cooperează îndeaproape în cadrul colegiului de rezoluție în vederea realizării unei strategii de rezoluție coordonate pentru toate entitățile din grup afectate.

Autoritățile de rezoluție care iau măsuri de rezoluție în raport cu oricare entitate din grup informează periodic și complet membrii colegiului de rezoluție cu privire la acțiunile sau măsurile respective și la progresele înregistrate în legătură cu aplicarea acestora.

TITLUL VI

RELAȚII CU ȚĂRI TERȚE

*Articolul 93***Acorduri cu țări terțe**

(1) În conformitate cu articolul 218 din TFUE, Comisia poate înainta Consiliului propuneri în vederea negocierii unor acorduri cu una sau mai multe țări terțe referitoare la modalitățile de cooperare dintre autoritățile de rezoluție și autoritățile relevante din țări terțe, printre altele, cu scopul de a face schimb de informații referitor la planificarea redresării și rezoluției în ceea ce privește instituțiile, instituțiile financiare, întreprinderile-mamă și instituțiile din țări terțe, în special în următoarele situații:

- (a) în cazurile în care o instituție-mamă dintr-o țară terță are instituții-filiale sau sucursale în situația în care sucursalele respective sunt considerate semnificative în două sau mai multe state membre;
- (b) în cazurile în care o întreprindere-mamă care este stabilită într-un stat membru și are o filială sau o sucursală semnificativă în cel puțin un alt stat membru deține una sau mai multe instituții-filiale în țări terțe;
- (c) în cazurile în care o instituție care este stabilită într-un stat membru și are o întreprindere-mamă, o filială sau o sucursală semnificativă în cel puțin un alt stat membru deține una sau mai multe sucursale într-una sau mai multe țări terțe.

▼B

(2) Acordurile menționate la alineatul (1) își propun să garanteze în special instituirea de procese și mecanisme între autoritățile de rezoluție și autoritățile relevante din țări terțe în vederea cooperării pentru îndeplinirea a unor sau tuturor sarcinilor și exercitarea a unor sau tuturor competențelor prevăzute la articolul 97.

(3) Acordurile menționate la alineatul (1) nu conțin dispoziții care să vizeze în mod individual vreo instituție, instituție financiară, întreprindere-mamă sau instituție dintr-o țară terță.

(4) Statele membre pot încheia acorduri bilaterale cu o țară terță în ceea ce privește aspectele menționate la alineatele (1) și (2) până la data intrării în vigoare a unuia dintre acordurile menționate la alineatul (1) cu țara terță relevantă, în măsura în care acordurile bilaterale respective sunt conforme cu prezentul titlu.

*Articolul 94***Recunoașterea și executarea procedurilor de rezoluție din țări terțe**

(1) Prezentul articol se aplică procedurilor de rezoluție din țări terțe cu excepția cazului în care intră în vigoare un acord internațional menționat la articolul 93 alineatul (1) cu țara terță relevantă și până la momentul intrării în vigoare a acestui acord. Prezentul articol se aplică și ulterior intrării în vigoare a unui acord internațional, menționat la articolul 93 alineatul (1), cu țara terță relevantă, în măsura în care recunoașterea și executarea procedurilor de rezoluție din țara terță nu sunt reglementate prin acordul respectiv.

(2) În cazul în care există un colegiu de rezoluție european înființat în conformitate cu articolul 89, acesta adoptă o decizie comună cu privire la oportunitatea recunoașterii, cu excepția cazurilor prevăzute la articolul 95, a procedurilor de rezoluție ale țărilor terțe privind instituțiile sau întreprinderile-mamă din țările terțe care:

- (a) au filiale din Uniune stabilite în două sau mai multe state membre sau sucursale din Uniune situate și considerate semnificative de două sau mai multe state membre; sau
- (b) dețin, în orice alt mod, active, drepturi sau pasive situate în două sau mai multe state membre sau sunt reglementate de dreptul statelor membre respective.

În cazul în care se adoptă decizia comună privind recunoașterea procedurilor de rezoluție din țări terțe, autoritățile de rezoluție naționale relevante fac demersuri pentru executarea procedurilor de rezoluție recunoscute din țări terțe, în conformitate cu dreptul intern.

(3) Dacă autoritățile de rezoluție care fac parte din colegiul de rezoluție european nu iau o decizie comună, sau dacă nu există un colegiu de rezoluție european, fiecare autoritate de rezoluție implicată ia o decizie cu privire la oportunitatea recunoașterii și a executării, cu excepția cazurilor prevăzute la articolul 95, a procedurilor de rezoluție din țări terțe privind o instituție sau o întreprindere-mamă dintr-o țară terță.

▼B

Decizia ține seama în mod corespunzător de interesele fiecărui stat membru în care își desfășoară activitatea o instituție sau o întreprindere-mamă dintr-o țară terță și în special de impactul potențial al recunoașterii și al executării procedurilor de rezoluție din țări terțe asupra celorlalte părți ale grupului și a stabilității financiare din statele membre respective.

(4) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție sunt cel puțin abilitate să aplice următoarele măsuri:

(a) exercitarea competențelor de rezoluție în legătură cu următoarele:

(i) active ale unei instituții sau întreprinderi-mamă dintr-o țară terță care sunt situate în statul membru al autorității de rezoluție sau sunt reglementate de legislația acestuia;

(ii) drepturi sau pasive ale unei instituții dintr-o țară terță care sunt înregistrate de sucursala din Uniune în statul membru al autorității de rezoluție sau sunt reglementate de legislația acestuia ori pentru care există creanțe cu titlu executoriu privind astfel de drepturi sau pasive în statul membru al autorității de rezoluție;

(b) efectuarea transferului de acțiuni sau instrumente de proprietate într-o filială din Uniune stabilită în statul membru de desemnare, inclusiv solicitând unei alte persoane să ia măsuri pentru efectuarea acestui transfer;

(c) exercitarea competențelor prevăzute la articolul 69, 70 sau 71 în legătură cu drepturile oricărei părți dintr-un contract cu o entitate menționată la alineatul (2) din prezentul articol, atunci când aceste competențe sunt necesare pentru a executa proceduri de rezoluție din țări terțe; și

(d) retragerea caracterului executoriu al oricărui drept contractual de a rezilia, lichida sau accelera contracte, de a aduce atingere drepturilor contractuale ale entităților menționate la alineatul (2) și ale altor entități din grup, în cazul în care un astfel de drept decurge din măsurile de rezoluție luate cu privire la instituția dintr-o țară terță, întreprinderea-mamă a entităților respective sau la alte entități din grup, fie de autoritatea de rezoluție din țara terță, fie în temeiul cerințelor legale sau de reglementare privind mecanismele de rezoluție din țara respectivă, cu condiția să fie în continuare îndeplinite obligațiile materiale stabilite prin contract, inclusiv obligațiile de plată și de livrare și furnizarea de garanții.

(5) Autoritățile de rezoluție pot lua, pentru a apăra interesele publice după caz, măsuri de rezoluție cu privire la o întreprindere-mamă în cazul în care autoritatea competentă din țara terță relevantă stabilește că o instituție care este înregistrată în țara terță respectivă sa îndeplinește condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție în conformitate cu legislația țării terțe respective. În acest scop, statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a utiliza orice competențe în materie de rezoluție cu privire la respectiva întreprindere-mamă și se aplică articolul 68.

▼B

(6) Recunoașterea și executarea procedurilor de rezoluție din țări terțe nu aduc atingere procedurilor obișnuite de insolvență în temeiul dreptului intern care sunt aplicabile, după caz, în conformitate cu prezenta directivă.

*Articolul 95***Dreptul de a refuza recunoașterea sau executarea procedurilor de rezoluție din țări terțe**

După consultarea altor autorități de rezoluție, în cazul în care un colegiu de rezoluție european este stabilit prin articolul 89, autoritatea de rezoluție poate refuza recunoașterea sau executarea procedurilor de rezoluție din țări terțe în conformitate cu articolul 94 alineatul (2), în cazul în care consideră:

- (a) că procedurile de rezoluție din țara terță ar avea efecte negative asupra stabilității financiare din statul membru în care își are sediul autoritatea de rezoluție sau că procedurile respective ar avea efecte negative asupra stabilității financiare din alte state membre;
- (b) că pentru realizarea unuia sau mai multora dintre obiectivele rezoluției este necesară luarea unei măsuri de rezoluție independente în conformitate cu articolul 96 în raport cu o sucursală din Uniune;
- (c) creditorii, inclusiv în special deponenții localizați sau care trebuie plătiți într-un stat membru ar beneficia de același tratament ca cel al creditorilor din țara terță și deponenții cu drepturi legale similare conform procedurii de rezoluție din țara terță de origine.
- (d) că recunoașterea sau executarea procedurii de rezoluție din țara terță ar avea implicații fiscale semnificative pentru statul membru; sau
- (e) că efectele unei asemenea recunoașteri sau executări ar contraveni dreptului intern.

*Articolul 96***Rezoluția sucursalelor din Uniune**

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție dețin competențele necesare pentru a lua măsuri în raport cu o sucursală din Uniune care nu face obiectul niciunei proceduri de rezoluție dintr-o țară terță sau face obiectul unei proceduri dintr-o țară terță și că se aplică una din situațiile specificate la articolul 95.

Statele membre se asigură că articolul 68 se aplică exercitării acestor competențe.

▼B

(2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție sunt abilitate să exercite competențele prevăzute la alineatul (1) în cazul în care acestea consideră că aplicarea unei măsuri este necesară în interesul public și dacă cel puțin una dintre următoarele condiții este îndeplinită:

- (a) sucursala din Uniune nu mai îndeplinește sau riscă să nu îndeplinească condițiile impuse de dreptul intern pentru autorizare și funcționare în statul membru respectiv și nu există nicio perspectivă conform căreia vreo măsură de supraveghere, ori vreo măsură a sectorului privat ori vreo măsură întreprinsă de țara terță relevantă ar putea restabili conformitatea sucursalei sau preveni intrarea sa în dificultate, într-un interval de timp rezonabil;
- (b) instituția din țara terță nu este, în opinia autorității de rezoluție, capabilă sau dispusă, sau riscă să se afle în incapacitate de a-și achita obligațiile față de creditorii din Uniune, sau obligațiile create sau înregistrate prin sucursala sa, pe măsură ce ele devin exigibile, iar autoritatea de rezoluție este convinsă că nicio procedură de rezoluție sau de insolvență dintr-o țară terță nu a fost sau nu va fi declanșată în legătură cu respectiva instituție din țara terță într-un interval de timp rezonabil;
- (c) autoritatea relevantă din țara terță a inițiat o procedură de rezoluție din țara terță în legătură cu instituția din țara terță sau a notificat autorității de rezoluție intenția sa de a iniția o astfel de procedură.

(3) În cazul în care ia o măsură independentă în legătură cu o sucursală din Uniune, o autoritate de rezoluție are în vedere obiectivele rezoluției și ia măsura în conformitate cu următoarele principii și cerințe, în măsura în care acestea sunt relevante:

- (a) principiile stabilite la articolul 34;
- (b) cerințele referitoare la aplicarea instrumentelor de rezoluție menționate în capitolul III din titlul IV.

*Articolul 97***Cooperarea cu autoritățile din țări terțe**

(1) Prezentul articol se aplică în legătură cu cooperarea cu țările terțe cu excepția cazului în care intră în vigoare acordul internațional menționat la articolul 93 alineatul (1) cu țara terță relevantă și până la momentul intrării în vigoare a acestui acord. Prezentul articol se aplică și ulterior intrării în vigoare a unui acord internațional, prevăzut la articolul 93 alineatul (1), cu țara terță relevantă, în măsura în care obiectul prezentului articol nu este reglementat prin acordul respectiv.

(2) ABE poate să încheie acorduri-cadru de cooperare neobligatorii cu următoarele autorități relevante din țările terțe:

- (a) în cazurile în care o filială din Uniune este stabilită în două sau mai multe state membre, autoritățile relevante din țara terță în care este stabilită întreprinderea-mamă sau o societate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (c) și (d);

▼B

- (b) în cazurile în care o instituție dintr-o țară terță își desfășoară activitatea prin sucursale din Uniune în două sau mai multe state membre, autoritatea relevantă a țării terțe în care este stabilită respectiva instituție;
- (c) în cazurile în care o întreprindere-mamă sau o societate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (c) și (d) stabilite într-un stat membru cu o instituție-filială sau cu o sucursală semnificativă într-un alt stat membru are, de asemenea, una sau mai multe instituții-filiale în țări terțe, autoritățile relevante din țările terțe în care au fost stabilite respectivele instituții-filiale;
- (d) în cazurile în care o instituție cu o instituție-filială sau cu o sucursală semnificativă într-un alt stat membru a înființat una sau mai multe sucursale într-una sau mai multe țări terțe, autoritățile relevante din țările terțe în care au fost situate respectivele sucursale.

Acordurile menționate la prezentul alineat nu vizează instituții în mod individual. Aceste acorduri nu impun obligații legale pentru statele membre.

(3) Acordurile-cadru de cooperare menționate la alineatul (2) instituie procese și acorduri între autoritățile participante privind schimbul de informații necesare pentru cooperarea pentru îndeplinirea parțială sau integrală a următoarelor sarcini și pentru exercitarea unor sau tuturor competențelor următoare în raport cu instituțiile menționate la alineatul (2) literele (a)-(d) sau cu grupurile care le includ:

- (a) elaborarea de planuri de rezoluție în conformitate cu articolele 10-13 și cu cerințe similare impuse de legislația țărilor terțe relevante;
- (b) evaluarea posibilităților de soluționare ale acestor instituții și grupuri în conformitate cu articolele 15 și 16 și cu cerințe similare impuse de legislația țărilor terțe relevante;
- (c) aplicarea competențelor de abordare sau înlăturare a obstacolelor din calea posibilităților de soluționare în conformitate cu articolele 17 și 18 și a oricăror alte competențe similare prevăzute de legislația țărilor terțe relevante;
- (d) aplicarea măsurilor de intervenție timpurie în conformitate cu articolul 27 și a oricăror alte competențe similare prevăzute de legislația țărilor terțe relevante;
- (e) aplicarea instrumentelor de rezoluție și exercitarea competențelor de rezoluție, precum și a unor competențe similare care pot fi exercitate de către autoritățile relevante din țara terță.

(4) Autoritățile competente sau, după caz, autoritățile de rezoluție încheie acorduri de cooperare neobligatorii în conformitate cu acordul-cadru încheiat de ABE cu autoritățile relevante din țările terțe menționate la alineatul (2).

▼B

Prezentul articol nu împiedică statele membre sau autoritățile competente ale acestora să încheie acorduri bilaterale sau multilaterale cu țări terțe, în conformitate cu articolul 33 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(5) Acordurile de cooperare încheiate între autoritățile de rezoluție ale statelor membre și cele ale țărilor terțe în conformitate cu prezentul articol pot să includă dispoziții privind următoarele aspecte:

- (a) schimbul de informații necesar pentru pregătirea și actualizarea planurilor de rezoluție;
- (b) consultarea și cooperarea pentru elaborarea planurilor de rezoluție, inclusiv a principiilor care guvernează exercitarea competențelor menționate la articolele 94 și 96 și a unor competențe similare prevăzute de legislația țărilor terțe relevante;
- (c) schimbul de informații necesare pentru aplicarea instrumentelor de rezoluție și exercitarea competențelor de rezoluție și a unor competențe similare prevăzute de legislația țărilor terțe relevante;
- (d) avertizări timpurii adresate părților la acordul de cooperare sau consultarea acestora înainte de luarea oricărei măsuri importante în temeiul prezentei directive sau al legislației țărilor terțe relevante în raport cu instituția sau grupul care face obiectul acordului;
- (e) coordonarea comunicărilor publice în cazul luării unor măsuri comune de rezoluție;
- (f) procedurile și acordurile privind schimbul de informații și cooperarea în conformitate cu literele (a)-(e), inclusiv, după caz, prin instituirea și utilizarea unor grupuri de gestionare a crizelor.

(6) Statele membre notifică ABE în legătură cu toate acordurile de cooperare încheiate de autoritățile de rezoluție și autoritățile competente în conformitate cu prezentul articol.

*Articolul 98***Confidențialitate**

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție, autoritățile competente și ministerele competente fac schimb de informații confidențiale, care includ și planuri de redresare, cu autoritățile relevante din țările terțe numai dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) autoritățile țărilor terțe respective fac obiectul unor cerințe și standarde în materie de secret profesional care sunt considerate a fi, în opinia tuturor autorităților implicate, cel puțin echivalente cu cele impuse la articolul 84;

În cazul în care schimbul de informații se referă la date cu caracter personal, procesarea și transmiterea acestor date către autoritățile țărilor terțe fac obiectul dreptului în vigoare la nivelul Uniunii și la cel național în ceea ce privește protecția datelor.

- (b) informațiile sunt necesare pentru îndeplinirea de către autoritățile relevante din țările terțe a funcțiilor de rezoluție prevăzute de dreptul intern al acestora care sunt comparabile cu cele prevăzute în prezenta directivă și, sub rezerva dispozițiilor prezentului alineat litera (a), informațiile nu sunt utilizate în niciun alt scop.

▼B

(2) În cazul în care informațiile confidențiale provin de la un alt stat membru, autoritățile de rezoluție, autoritățile competente și ministerele competente nu divulgă aceste informații autorităților relevante din țările terțe decât dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) autoritatea relevantă a statului membru din care provin informațiile (denumită în continuare „autoritatea de origine”) este de acord cu această divulgare;
- (b) informațiile sunt divulgate doar în scopurile permise de către autoritatea de origine.

(3) În sensul prezentului articol, informațiile sunt considerate confidențiale dacă ele fac obiectul cerințelor de confidențialitate în temeiul dreptului Uniunii.

TITLUL VII

MECANISMELE DE FINANȚARE

*Articolul 99***Sistemul european al mecanismelor de finanțare**

Se instituie sistemul european al mecanismelor de finanțare, care se compune din:

- (a) mecanismele de finanțare naționale instituite în conformitate cu articolul 100;
- (b) împrumuturile dintre mecanismele de finanțare naționale prevăzute la articolul 106;
- (c) mutualizarea mecanismelor de finanțare naționale în cazul rezoluției grupurilor conform prevederilor articolului 107.

*Articolul 100***Cerința privind instituirea de mecanisme de finanțare a rezoluției**

(1) Statele membre instituie unul sau mai multe mecanisme de finanțare în scopul asigurării aplicării efective a instrumentelor și competențelor de rezoluție de către autoritatea de rezoluție.

Statele membre se asigură că utilizarea mecanismelor de finanțare poate fi declanșată de către o autoritate publică desemnată sau de o autoritate investită cu competențe administrative publice.

Mecanismele de finanțare trebuie utilizate doar în conformitate cu obiectivele rezoluției și cu principiile stipulate la articolele 31 și 34.

(2) Statele membre pot folosi aceeași structură administrativă ca și mecanismele lor de finanțare pentru schema lor de garantare a depozitelor.

(3) Statele membre se asigură că mecanismele de finanțare dispun de resurse de finanțare adecvate.

▼B

(4) În sensul alineatului (3), mecanismele de finanțare dispună în special de competența de a:

- (a) percepe contribuții *ex ante* menționate la articolul 103, în vederea atingerii nivelului-țintă menționat la articolul 102;
- (b) percepe contribuții *ex post* extraordinare, menționate la articolul 104, în cazul în care contribuțiile menționate la litera (a) sunt insuficiente; și
- (c) contracta împrumuturi și de a obține alte forme de sprijin menționate la articolul 105.

(5) Cu excepția cazurilor permise în temeiul alineatului (6), fiecare stat membru își instituie mecanismele de finanțare naționale printr-un fond a cărui utilizare poate fi declanșată de autoritatea sa de rezoluție, în scopurile prevăzute la articolul 101 alineatul (1).

(6) Fără a aduce atingere alineatului (5) din prezentul articol, un stat membru poate, în scopul de a-și îndeplini obligațiile în temeiul prezentului articol alineatul (1), să își instituie mecanisme de finanțare naționale prin contribuții obligatorii din partea instituțiilor care sunt autorizate pe teritoriul său; contribuțiile respective au la bază criteriile menționate la articolul 103 alineatul (7) și nu sunt deținute printr-un fond controlat de autoritatea sa de rezoluție, dacă toate condițiile următoare sunt îndeplinite:

- (a) suma percepută prin contribuții este cel puțin egală cu suma care se impune a fi percepută în temeiul articolului 102;
- (b) autoritatea de rezoluție a statului membru are dreptul la o sumă egală cu valoarea respectivelor contribuții, pe care statul membru o pune imediat la dispoziția autorității de rezoluție în cauză la solicitarea acesteia din urmă, pentru a fi utilizate exclusiv în scopurile prevăzute la articolul 101;
- (c) statul membru notifică Comisiei decizia sa de a se prevala de competența discreționară de a-și structura mecanismele de finanțare în conformitate cu prezentul alineat;
- (d) statul membru notifică Comisiei cel puțin anual suma menționată la litera (b); și
- (e) cu excepția cazurilor prevăzute în prezentul alineat, mecanismele de finanțare respectă articolele 99-102, articolul 103 alineatele (1)-(4) și (6) și articolele 104-109.

În sensul prezentului alineat, printre mijloacele financiare disponibile de care se ține seama pentru a atinge nivelul-țintă specificat la articolul 102 se pot număra contribuții obligatorii ale oricărei scheme de contribuții obligatorii instituite de un stat membru între 17 iunie 2010 și 2 iulie 2014 din partea instituțiilor de pe teritoriul său, cu scopul de a acoperi costurile aferente riscului sistemic, intrării în dificultate și rezoluției instituțiilor, cu condiția ca statul membru să respecte prevederile din prezentul titlu. Contribuțiile la schemele de garantare a depozitelor nu sunt luate în considerare în ceea ce privește atingerea nivelului-țintă pentru mecanismele de finanțare a rezoluției prevăzute la articolul 102.

Articolul 101

Utilizarea mecanismelor de finanțare a rezoluției

(1) Mecanismele de finanțare instituite conform articolului 100 pot fi utilizate de autoritatea de rezoluție numai în măsura necesară pentru a asigura aplicarea efectivă a instrumentelor de rezoluție, în următoarele scopuri:

- (a) pentru garantarea activelor sau pasivelor instituției aflate în rezoluție, a filialelor sale, a unei instituții-punte sau a unui vehicul de gestionare a activelor;
- (b) pentru a acorda împrumuturi instituției în aflate în rezoluție, filialelor sale, unei instituții-punte sau unui vehicul de gestionare a activelor;
- (c) pentru a cumpăra active ale instituției aflate în rezoluție;
- (d) pentru a furniza contribuții unei instituții-punte și unui vehicul de gestionare a activelor;
- (e) pentru a plăti despăgubiri acționarilor sau creditorilor în conformitate cu articolul 75;
- (f) pentru a furniza o contribuție instituției aflate în rezoluție în locul reducerii valorii contabile sau conversiei datoriilor anumitor creditori, atunci când se aplică instrumentul de recapitalizare internă, iar autoritatea de rezoluție decide să excludă anumiți creditori din domeniul de aplicare al recapitalizării interne, în conformitate cu articolul 44 alineatele (3)-(8);
- (g) pentru a acorda împrumuturi altor mecanisme de finanțare, în mod voluntar, în conformitate cu articolul 106;
- (h) pentru orice fel de combinație a măsurilor menționate la literele (a)-(g).

Mecanismele de finanțare pot fi utilizate pentru luarea măsurilor menționate la primul paragraf și în ceea ce privește cumpărătorul, în cadrul instrumentului de vânzare a activității.

(2) Mecanismul de finanțare a rezoluției nu se utilizează în mod direct pentru a absorbi pierderile unei instituții sau ale unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau pentru a recapitaliza o astfel de instituție sau de entitate. În cazul în care utilizarea mecanismului de finanțare a rezoluției în scopurile prevăzute la alineatul (1) din prezentul articol are drept rezultat indirect transferarea către acest mecanism de finanțare a unei părți din pierderile unei instituții sau ale unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), se aplică principiile care reglementează utilizarea mecanismului de finanțare a rezoluției prevăzute la articolul 44.

Articolul 102

Nivelul-țintă

(1) Statele membre se asigură că, până la 31 decembrie 2024, mijloacele financiare disponibile ale propriilor mecanisme de finanțare se ridică la cel puțin 1 % din suma depozitelor acoperite ale tuturor instituțiilor autorizate pe propriul teritoriu. Statele membre pot stabili niveluri-țintă superioare acestei valori.

▼B

(2) Pe parcursul perioadei inițiale prevăzute la alineatul (1), contribuțiile la mecanismele de finanțare percepute în conformitate cu articolul 103 trebuie repartizate cât mai uniform posibil în timp, până la atingerea nivelului-țintă prevăzut, dar ținându-se seama în mod corespunzător de etapa ciclului de activitate și de impactul pe care contribuțiile prociclice îl pot avea asupra poziției financiare a instituțiilor care contribuie.

Statele membre pot prelungi perioada de timp inițială cu maximum patru ani dacă mecanismele de finanțare fac plăți cumulate care depășesc 0,5 % din depozitele acoperite ale tuturor instituțiilor autorizate pe teritoriul lor, garantate în temeiul Directivei 2014/49/UE.

(3) În cazul în care, după scurgerea perioadei de timp inițiale menționate la alineatul (1), mijloacele financiare disponibile scad sub nivelul-țintă menționat la alineatul respectiv, se reiau contribuțiile obișnuite în conformitate cu articolul 103, până când este atins nivelul-țintă. După atingerea nivelului-țintă pentru prima dată și dacă mijloacele financiare disponibile scad ulterior la mai puțin de două treimi din nivelul-țintă, contribuțiile respective se stabilesc la un nivel care să permită atingerea nivelului-țintă în termen de șase ani.

Contribuția obișnuită ține seama în mod corespunzător de etapa unui ciclu de activitate și de impactul pe care contribuțiile prociclice îl pot avea atunci când se stabilesc contribuțiile anuale în contextul prezentului alineat.

(4) ABE înaintează Comisiei, până în 31 octombrie 2016, un raport care cuprinde recomandări cu privire la punctul de referință adecvat pentru stabilirea nivelului-țintă pentru mecanismele de finanțare a rezoluției și, mai ales, indică dacă totalul pasivelor constituie o bază mai potrivită decât depozitele acoperite.

(5) Pe baza rezultatelor raportului menționat la alineatul (4), până la 31 decembrie 2016, Comisia înaintează, după caz, Parlamentului European și Consiliului o propunere legislativă privind baza pentru nivelul-țintă pentru mecanismele de finanțare a rezoluției.

*Articolul 103***Contribuții ex ante**

(1) Pentru a atinge nivelul-țintă menționat la articolul 102, statele membre se asigură că respectivele contribuții sunt percepute cel puțin anual de la instituțiile autorizate pe teritoriul lor, inclusiv de la sucursalele din Uniune.

(2) Contribuția fiecărei instituții se determină ca raport între valoarea pasivelor sale (cu excepția fondurilor proprii) minus depozitele acoperite, și valoarea pasivelor agregate (cu excepția fondurilor proprii), minus depozitele acoperite, ale tuturor instituțiilor autorizate pe teritoriul statului membru.

▼B

Aceste contribuții se ajustează proporțional cu profilul de risc al instituțiilor conform criteriilor adoptate în temeiul alineatului (7) din prezentul articol.

(3) Mijloacele financiare disponibile pentru a fi luate în considerare în scopul atingerii nivelului-țintă menționat la articolul 102 pot include angajamente de plată irevocabile garantate în întregime prin active cu risc scăzut negrevate de drepturi ale unor terți, puse la dispoziția autorităților de rezoluție și destinate exclusiv utilizării în scopurile menționate la articolul 101 alineatul (1). Partea angajamentelor de plată irevocabile nu trebuie să depășească 30 % din suma totală a contribuțiilor percepute în conformitate cu prezentul articol.

(4) Statele membre se asigură că obligația de plată a contribuțiilor prevăzute la prezentul articol este executorie în temeiul dreptului intern, iar contribuțiile datorate sunt plătite integral.

Statele membre stabilesc obligații adecvate în materie de reglementare contabilizare, raportare și alte obligații pentru a se asigura de plata integrală a contribuțiilor datorate. Statele membre asigură măsuri vizând verificarea în mod corespunzător a achitării corecte a contribuțiilor. Statele membre asigură măsuri vizând prevenirea evaziunii, fraudei și abuzului.

(5) Sumele percepute în temeiul prezentului articol sunt utilizate exclusiv în scopurile menționate la articolul 101 alineatul (1).

(6) Sub rezerva articolelor 37, 38, 40, 41 și 42, sumele primite din partea instituției aflate în rezoluție sau a instituției-punte, dobânzile și alte venituri generate de investiții, precum și toate celelalte venituri pot fi afectate mecanismelor de finanțare.

(7) Se conferă Comisiei competența de a adopta acte delegate în conformitate cu articolul 115, pentru a specifica noțiunea de ajustare a contribuțiilor proporțional cu profilul de risc al instituțiilor, menționată la alineatul (2) de la prezentul articol, ținând seama de toate elementele următoare:

- (a) expunerea la risc a instituției, inclusiv importanța activităților sale de tranzacționare, expunerile sale extrabilanțiere și gradul său de îndatorare;
- (b) stabilitatea și diversitatea surselor de finanțare ale societății și ale activelor foarte lichide, negrevate;
- (c) situația financiară a instituției;
- (d) probabilitatea ca instituția să fie supusă unei proceduri de rezoluție;
- (e) măsura în care instituția a beneficiat în trecut de sprijin financiar public extraordinar;
- (f) complexitatea structurii instituției și posibilitățile de soluționare ale acesteia;

▼B

- (g) importanța instituției pentru stabilitatea sistemului financiar sau a economiei unuia sau mai multor state membre sau a Uniunii;
 - (h) faptul că instituția face parte dintr-un SIP.
- (8) Se conferă Comisiei competența de a adopta acte delegate în conformitate cu articolul 115, pentru a preciza:
- (a) obligațiile în materie de înregistrare, contabilitate și raportare, precum și celelalte obligații menționate la alineatul (4) vizând asigurarea achitării efective a contribuțiilor;
 - (b) măsurile menționate la alineatul (4) vizând asigurarea verificării în mod corespunzător a achitării corecte a contribuțiilor.

*Articolul 104***Contribuții ex post extraordinare**

(1) În cazul în care mijloacele financiare disponibile nu sunt suficiente pentru a acoperi pierderile, costurile sau alte cheltuieli ocazionate de utilizarea mecanismelor de finanțare, statele membre se asigură că sunt percepute contribuții *ex post* extraordinare de la instituțiile autorizate pe teritoriul lor, pentru acoperirea sumelor suplimentare. Aceste contribuții *ex post* extraordinare sunt repartizate instituțiilor în conformitate cu normele prevăzute la articolul 103 alineatul (2).

Contribuțiile *ex post* extraordinare nu depășesc de trei ori suma anuală a contribuțiilor stabilite în conformitate cu articolul 103.

(2) Contribuțiilor percepute în temeiul prezentului articol li se aplică articolul 103 alineatele (4)-(8).

(3) Autoritatea de rezoluție poate amâna, integral sau parțial, obligația unei instituții de a plăti contribuțiile *ex post* extraordinare la mecanismul de finanțare a rezoluției în cazul în care contribuțiile ar periclita lichiditatea sau solvabilitatea instituției. O astfel de amânare nu poate fi acordată pentru o perioadă mai mare de șase luni, dar poate fi reînnoită la cererea instituției. Contribuțiile amânate în temeiul prezentului paragraf sunt achitate atunci când plata nu mai periclitează lichiditatea și solvabilitatea instituției.

(4) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 115 pentru a preciza circumstanțele și condițiile în care contribuția unei instituții poate fi amânată în temeiul alineatului (3) din prezentul articol.

*Articolul 105***Mijloace de finanțare alternative**

Statele membre se asigură că mecanismele de finanțare care intră sub jurisdicția lor sunt abilitate să contracteze împrumuturi sau alte forme de sprijin de la instituții, instituții financiare sau alte părți terțe, în cazurile în care sumele percepute în conformitate cu articolul 103 nu sunt suficiente pentru a acoperi pierderile, costurile sau celelalte cheltuieli ocazionate de utilizarea mecanismelor de finanțare, iar contribuțiile *ex post* extraordinare prevăzute la articolul 104 nu sunt imediat accesibile sau suficiente.

Articolul 106

Împrumuturi între mecanismele de finanțare

(1) Statele membre se asigură că mecanismele de finanțare care intră sub jurisdicția lor pot să solicite împrumuturi de la toate celelalte mecanisme de finanțare de pe teritoriul Uniunii, în cazurile în care:

- (a) sumele percepute în conformitate cu articolul 103 nu sunt suficiente pentru a acoperi pierderile, costurile sau celelalte cheltuieli ocazionate de utilizarea mecanismelor de finanțare;
- (b) contribuțiile *ex post* extraordinare prevăzute la articolul 104 nu sunt imediat accesibile; și
- (c) mecanismele de finanțare alternative prevăzute la articolul 105 nu sunt imediat accesibile în condiții rezonabile.

(2) Statele membre se asigură că mecanismele de finanțare care intră sub jurisdicția lor sunt abilitate să acorde împrumuturi altor mecanisme de finanțare de pe teritoriul Uniunii în situațiile menționate la alineatul (1).

(3) În urma unei solicitări efectuate în temeiul alineatului (1), fiecare dintre celelalte mecanisme de finanțare de pe teritoriul Uniunii decide dacă să acorde sau nu un împrumut mecanismului de finanțare solicitant. Statele membre pot solicita ca această decizie să fie luată după consultarea sau cu acordul ministerului competent sau al guvernului. Decizia este luată în regim de urgență.

(4) Rata dobânzii, perioada de rambursare și alți termeni și alte condiții ale împrumuturilor se stabilesc de comun acord de mecanismul de finanțare care primește împrumutul și celelalte mecanisme de finanțare care au decis să participe. Împrumuturile fiecărui mecanism de finanțare participant trebuie să aibă aceeași rată a dobânzii, aceeași perioadă de rambursare, aceiași termeni și aceleași condiții, cu excepția cazului în care mecanismele de finanțare participante convin, în unanimitate, să procedeze altfel.

(5) Suma acordată ca împrumut de fiecare acoperite de finanțare a rezoluției participant este determinată pe baza raportului dintre valoarea depozitelor acoperite din statul membru al respectivului mecanism de finanțare a rezoluției, și suma agregată a depozitelor acoperite din statele membre ale mecanismelor de finanțare a rezoluției participante. Aceste rate de contribuție pot fi modificate prin acordul tuturor mecanismelor de finanțare participante.

(6) Sumele de rambursat datorate, în temeiul prezentului articol, unui mecanism de finanțare a rezoluției dintr-un alt stat membru se tratează ca active ale mecanismului de finanțare a rezoluției care a acordat împrumutul și pot fi luate în considerare la atingerea nivelului-țintă aferent mecanismului de finanțare respectiv.

Articolul 107

Mutualizarea mecanismelor de finanțare naționale în cazul rezoluției grupurilor

(1) Statele membre se asigură că, în cazul rezoluției grupurilor în conformitate cu articolul 91 sau cu articolul 92, mecanismul de finanțare național al fiecărei instituții care face parte din grup contribuie la finanțarea rezoluției grupului în conformitate cu prezentul articol.

▼B

(2) În sensul alineatului (1), autoritatea de rezoluție a grupului, în urma consultării cu autoritățile de rezoluție ale instituțiilor care fac parte din grup, propune, dacă este necesar înainte de luarea oricăror măsuri de rezoluție, un plan de finanțare ca element component al schemei de rezoluție a grupului prevăzute la articolele 91 și 92.

Planul de finanțare se stabilește în conformitate cu procedura decizională menționată la articolele 91 și 92.

(3) Planul de finanțare include:

- (a) o evaluare în conformitate cu articolul 36 în ceea ce privește entitățile din grup afectate;
- (b) pierderile care urmează să fie recunoscute de fiecare entitate din grup afectată la momentul punerii în aplicare a instrumentelor de rezoluție;
- (c) pentru fiecare entitate din grup afectată, pierderile care ar urma să fie suferite de fiecare categorie de acționari și de creditori;
- (d) eventuala contribuție pe care ar trebui să o aducă schemele de garantare a depozitelor în conformitate cu articolul 109 alineatul (1);
- (e) contribuția totală prin mecanismele de finanțare a rezoluției și scopul și forma contribuției;
- (f) baza pentru calcularea sumei cu care fiecare dintre mecanismele naționale de finanțare ale statelor membre în care sunt situate entitățile afectate din grup trebuie să contribuie la finanțarea rezoluției grupului pentru constituirea contribuției totale menționate la litera (e);
- (g) suma cu care mecanismele naționale de finanțare ale fiecărei entități din grup afectată trebuie să contribuie la finanțarea rezoluției grupului, precum și forma respectivelor contribuții;
- (h) valoarea împrumuturilor pe care mecanismele de finanțare ale statelor membre în care sunt situate entitățile din grup afectate le vor contracta de la instituții, instituții financiare și alte terțe părți, în temeiul articolului 105;
- (i) un calendar al utilizării mecanismelor de finanțare ale statelor membre în care sunt situate entitățile din grup afectate, calendar care ar trebui să poată fi extins dacă este necesar.

(4) Baza pentru repartizarea contribuției menționate la alineatul (3) litera (e) este conformă cu alineatul (5) de la prezentul articol și cu principiile specificate în planul de rezoluție a grupului, în conformitate cu articolul 12 alineatul (3) litera (f), cu excepția cazului în care, în planul de finanțare, se convine să se procedeze altfel.

(5) Dacă nu se convine altfel în planul de finanțare, baza pentru calcularea contribuției fiecărui mecanism național de finanțare ia în considerare, cu precădere, următoarele:

- (a) proporția din activele ponderate în funcție de risc ale grupului care este deținută în instituțiile și de entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) stabilite în statul membru al mecanismului respectiv de finanțare a rezoluției;

▼ B

- (b) proporția din activele grupului care este deținută în instituțiile și de entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) stabilite în statul membru al mecanismului respectiv de finanțare a rezoluției;
 - (c) proporția din totalul pierderilor care au făcut necesară rezoluția grupului care are drept sursă entități din grup aflate sub supravegherea autorităților competente din statul membru al mecanismului respectiv de finanțare a rezoluției; și
 - (d) proporția din resursele mecanismelor de finanțare a grupului care este preconizată, conform planului de finanțare, să fie utilizată în beneficiul direct al entităților din grup stabilite în statul membru al mecanismului respectiv de finanțare a rezoluției.
- (6) Statele membre stabilesc în avans norme și proceduri prin care să se asigure că fiecare mecanism de finanțare național poate să-și aducă contribuția la finanțarea rezoluției grupului imediat, fără a aduce atingere alineatului (2).
- (7) În sensul prezentului articol, statele membre se asigură că mecanismele de finanțare a grupurilor sunt abilitate, în condițiile prevăzute la articolul 105, să contracteze împrumuturi sau alte forme de sprijin de la instituții, instituții financiare sau alte părți terțe.
- (8) Statele membre se asigură că mecanismele de finanțare naționale care intră sub jurisdicția lor pot garanta orice fel de împrumut contractat de mecanismele de finanțare a grupului în conformitate cu alineatul (7).
- (9) Statele membre se asigură că orice venituri sau profituri care rezultă din utilizarea mecanismelor de finanțare a grupului sunt alocate mecanismelor de finanțare naționale în conformitate cu contribuțiile lor la finanțarea rezoluției astfel cum se prevede la alineatul (2).

▼ M2*Articolul 108***Rangul acordat în ierarhia în materie de insolvență**

- (1) Statele membre se asigură că în legislația lor națională care reglementează procedurile obișnuite de insolvență:
- (a) următoarele depozite au același rang de prioritate care este superior rangului acordat creanțelor deținute de creditorii obișnuiți negarantați:
 - (i) acea parte din depozitele eligibile ale persoanelor fizice, ale microîntreprinderilor și ale întreprinderilor mici și mijlocii care depășește nivelul de acoperire prevăzut la articolul 6 din Directiva 2014/49/UE;
 - (ii) depozitele persoanelor fizice și ale microîntreprinderilor și ale întreprinderilor mici și mijlocii, care ar fi depozite eligibile dacă nu ar fi fost făcute prin intermediul sucursalelor situate în afara Uniunii ale unor instituții stabilite în Uniune;

▼ M2

(b) următoarele depozite au același rang de prioritate care este superior rangului acordat în temeiul literei (a):

(i) depozitele acoperite;

(ii) schemele de garantare a depozitelor subrogate în drepturile și obligațiile deponenților care beneficiază de acoperire în caz de insolvență.

(2) Statele membre se asigură că, în cazul entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) primul paragraf literele (a)-(d), creanțele negarantate obișnuite au, în legislația lor națională care reglementează procedurile obișnuite de insolvență, un rang de prioritate superior creanțelor negarantate care rezultă din instrumentele de datorie care îndeplinesc următoarele condiții:

(a) scadența contractuală inițială a instrumentelor de datorie este de cel puțin un an;

(b) instrumentele de datorie nu conțin instrumente financiare derivate încorporate și nici nu sunt instrumente financiare derivate;

(c) documentele contractuale relevante și, după caz, prospectul care se referă la emisiunea acestor instrumente de datorie precizează în mod explicit rangul inferior acordat în temeiul prezentului alineat.

(3) Statele membre se asigură că creanțele negarantate rezultate din instrumentele de datorie care îndeplinesc condițiile prevăzute la alineatul (2) literele (a), (b) și (c) din prezentul articol au, în legislația lor națională care reglementează procedurile obișnuite de insolvență, un rang de prioritate superior rangului de prioritate al creanțelor rezultate din instrumentele menționate la articolul 48 alineatul (1) literele (a)-(d).

(4) Fără a aduce atingere alineatelor (5) și (7), statele membre se asigură că legislația lor națională care reglementează procedurile obișnuite de insolvență, astfel cum era adoptată la 31 decembrie 2016, se aplică rangului acordat în procedurile obișnuite de insolvență creanțelor negarantate care rezultă din instrumente de datorie emise de entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) primul paragraf literele (a)-(d) din prezenta directivă înainte de data intrării în vigoare a măsurilor de transpunere în dreptul intern a Directivei (UE) 2017/2399 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾.

(5) În cazul în care, după data de 31 decembrie 2016 și înainte de 28 decembrie 2017, un stat membru a adoptat o legislație națională care reglementează rangul acordat în procedurile obișnuite de insolvență creanțelor negarantate rezultate din instrumente de datorie emise după data aplicării unei astfel de legislații, alineatul (4) al prezentului articol nu se aplică creanțelor rezultate din instrumente de datorie emise după data aplicării respectivei legislații naționale, cu condiția respectării tuturor condițiilor de mai jos:

(a) legislația națională respectivă prevede că, în cazul entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) primul paragraf literele (a)-(d), creanțele negarantate obișnuite au, în cadrul procedurilor obișnuite de insolvență, un rang de prioritate superior rangului creanțelor negarantate care rezultă din instrumentele de datorie care îndeplinesc următoarele condiții:

⁽¹⁾ Directiva (UE) 2017/2399 a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2017 de modificare a Directivei 2014/59/UE în ceea ce privește rangul instrumentelor de datorie negarantate în ierarhia creanțelor în caz de insolvență (JO L 345, 27.12.2017, p. 96).

▼ **M2**

- (i) scadența contractuală inițială a instrumentelor de datorie este de cel puțin un an;
 - (ii) instrumentele de datorie nu conțin instrumente financiare derivate încorporate și nici nu sunt instrumente financiare derivate; și
 - (iii) documentele contractuale relevante și, după caz, prospectul care se referă la emisiunea acestor instrumente de datorie precizează în mod explicit rangul inferior acordat în temeiul dreptului intern;
- (b) în temeiul legislației naționale respective, creanțele negarantate rezultate din instrumente de datorie care îndeplinesc condițiile prevăzute la litera (a) de la prezentul paragraf au, în cadrul procedurilor obișnuite de insolvență, un rang de prioritate superior rangului de prioritate al creanțelor rezultate din instrumentele menționate la articolul 48 alineatul (1) literele (a)-(d).

La data intrării în vigoare a măsurilor de transpunere în dreptul intern a Directivei (UE) 2017/2399, creanțele negarantate rezultate din instrumente de datorie, menționate la litera (b) de la primul paragraf, au același rang de prioritate ca cel menționat la alineatul (2) literele (a), (b) și (c) și la alineatul (3) din prezentul articol.

(6) În sensul alineatului (2) litera (b) și al alineatului (5) primul paragraf litera (a) punctul (ii), instrumentele de datorie cu dobândă variabilă derivată dintr-o rată de referință utilizată la scară largă și instrumentele de datorie care nu sunt denominate în moneda națională a emitentului, cu condiția ca principalul, rambursarea și dobânzile să fie denominate în aceeași monedă, nu sunt considerate, doar pe baza acestor caracteristici, instrumente de datorie care conțin instrumente derivate încorporate.

(7) Statele membre care au adoptat, înainte de 31 decembrie 2016, o legislație națională care reglementează procedurile obișnuite de insolvență, în temeiul căreia creanțele negarantate obișnuite rezultate din instrumente de datorie emise de entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) primul paragraf literele (a)-(d) sunt împărțite în două sau mai multe ranguri de prioritate diferite sau în temeiul căreia rangul de prioritate al creanțelor negarantate obișnuite rezultate din astfel de instrumente de datorie se modifică în raport cu toate celelalte creanțe negarantate obișnuite de același rang, pot prevedea ca instrumentele de datorie cu cel mai scăzut rang de prioritate dintre respectivele creanțe negarantate obișnuite să aibă același rang ca cel al creanțelor care îndeplinesc condițiile de la alineatul (2) literele (a), (b) și (c) și de la alineatul (3) din prezentul articol.

▼ **B***Articolul 109***Utilizarea schemelor de garantare a depozitelor în contextul rezoluției**

(1) Atunci când autoritățile de rezoluție iau o măsură de rezoluție și dacă această măsură garantează faptul că deponenții continuă să aibă acces la propriile depozite, statele membre se asigură că schema de garantare a depozitelor la care instituția este afiliată este responsabilă:

- (a) în cazul aplicării instrumentului de recapitalizare internă, cuantumul cu care s-ar fi redus depozitele acoperite pentru a absorbi pierderile din instituție în temeiul articolului 46 alineatul (1) litera (a), dacă depozitele acoperite ar fi fost incluse în domeniul de aplicare al recapitalizării interne, iar valoarea lor ar fi fost redusă în aceeași

▼B

măsură ca creditorii care beneficiază de același nivel de prioritate în temeiul dreptului intern care reglementează procedurile obișnuite de insolvență; sau

- (b) în cazul aplicării unuia sau mai multor instrumente de rezoluție, altele decât instrumentul de recapitalizare internă, cuantumul pierderilor pe care deponenții care beneficiază de acoperire le-ar fi suferit dacă aceștia ar fi înregistrat pierderi proporționale cu pierderile înregistrate de creditorii care beneficiază de același nivel de prioritate în temeiul dreptului intern care reglementează procedurile obișnuite de insolvență.

Indiferent de situație, suma ce trebuie acoperită de schema de garantare a depozitelor nu poate depăși valoarea pierderilor pe care acesta ar fi trebuit să le suporte în cazul în care instituția ar fi fost lichidată prin intermediul procedurii obișnuite de insolvență.

În cazul aplicării instrumentului de recapitalizare internă, schema de garantare a depozitelor nu are obligația de a contribui la costurile de majorare a capitalului instituției sau cele de constituire a capitalului instituției-punte în temeiul articolului 46 alineatul (1) litera (b).

Dacă se stabilește, printr-o evaluare în temeiul articolului 74, că schema de garantare a depozitelor a realizat o contribuție la rezoluție mai mare decât pierderile nete pe care ar fi fost nevoie să le suporte dacă instituția ar fi fost lichidată în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență, schema de garantare a depozitelor este îndreptățită să beneficieze de plata diferenței din mecanismul de finanțare a rezoluției, în conformitate cu articolul 75.

(2) Statele membre se asigură că stabilirea sumei acoperite de schema de garantare a depozitelor în conformitate cu alineatul (1) din prezentul articol respectă condițiile menționate la articolul 36.

(3) Contribuția schemelor de garantare a depozitelor în sensul alineatului (1) trebuie vărsată în numerar.

(4) Atunci când depozitele eligibile la o instituție aflată în rezoluție sunt transferate unei alte entități prin instrumentul de vânzare a activității sau prin instrumentul instituției-punte, deponenții nu au nicio creanță, în temeiul Directivei 2014/49/UE, față de schema de garantare a depozitelor în legătură cu orice parte a depozitelor acestora care nu este transferată de la instituția aflată în rezoluție, cu condiția ca valoarea fondurilor transferate să fie cel puțin egală cu nivelul de acoperire agregat prevăzut la articolul 6 din Directiva 2014/49/UE.

(5) Fără a aduce atingere alineatelor (1)-(4), în cazul în care mijloacele financiare disponibile ale unei scheme de garantare a depozitelor sunt utilizate în conformitate cu dispozițiile alineatelor respective și sunt reduse ulterior la mai puțin de două treimi din nivelul-țintă al schemei de garantare a depozitelor, contribuția periodică la schema de garantare a depozitelor se stabilește la un nivel care să permită atingerea nivelului-țintă în termen de șase ani.

În toate cazurile, răspunderea unei scheme de garantare a depozitelor nu este mai mare decât suma egală cu 50 % din nivelul său țintă, în temeiul articolului 10 din Directiva 2014/49/UE. Ținând cont de caracteristicile specifice ale sectorului lor bancar, statele membre pot stabili un procent mai mare de 50 %.

Indiferent de situație, participarea sistemului de garantare a depozitelor prevăzută în temeiul prezentei directive nu depășește cuantumul pierderilor care ar fi fost suferite în cazul unei lichidări realizate prin procedura obișnuită de insolvență.

TITLUL VIII

SANCTIUNI

*Articolul 110***Sanctiuni administrative și alte măsuri administrative**

(1) Fără a aduce atingere dreptului statelor membre de a prevedea și de a impune sancțiuni penale, statele membre prevăd norme privind sancțiuni administrative și alte măsuri administrative aplicabile în cazul în care dispozițiile de drept intern adoptate pentru transpunerea prezentei directive nu sunt respectate și iau toate măsurile necesare pentru a asigura punerea în aplicare a acestora. În cazul în care statele membre decid să nu stabilească norme pentru sancțiuni administrative pentru încălcări care fac obiectul dreptului penal intern, acestea îi comunică Comisiei dispozițiile de drept penal relevante. Sancțiunile administrative și celelalte măsuri administrative sunt eficace, proporționale și disuasive.

(2) Statele membre se asigură că, atunci când obligațiile menționate la alineatul (1) se aplică instituțiilor, instituțiilor financiare și întreprinderilor-mamă din Uniune în cazul unei încălcări pot fi aplicate sancțiuni administrative, în condițiile prevăzute de dreptul intern, membrilor organului de conducere, precum și altor persoane fizice care se fac vinovate de respectiva încălcare în temeiul dreptului intern.

(3) Competențele de aplicare a sancționilor administrative prevăzute în prezenta directivă sunt atribuite autorităților de rezoluție sau autorităților competente, în cazul în care acestea diferă unele de celelalte, în funcție de tipul de încălcare. Autoritățile de rezoluție și autoritățile competente au toate competențele de colectare de informații și competențele de investigare necesare exercitarea atribuțiilor lor corespunzătoare. Atunci când își exercită competențele de aplicare a sancționilor, autoritățile de rezoluție și autoritățile competente colaborează îndeaproape pentru a se asigura că sancțiunile administrative sau celelalte măsuri administrative produc efectele scontate și își coordonează acțiunile în cazurile cu caracter transfrontalier.

(4) Autoritățile de rezoluție și autoritățile competente își exercită competențele administrative de aplicare a sancționilor în conformitate cu prezenta directivă și cu dreptul intern, în oricare din următoarele moduri:

- (a) direct;
- (b) în colaborare cu alte autorități;
- (c) sub responsabilitatea lor, prin delegare către astfel de autorități;
- (d) prin sesizarea autorităților judiciare competente.

*Articolul 111***Dispoziții specifice**

(1) Statele membre se asigură că actele cu putere de lege și actele administrative naționale prevăd sancțiuni și alte măsuri administrative cel puțin pentru următoarele cazuri:

- (a) nerespectarea obligației de a elabora, de a păstra și de a actualiza planul de redresare și planul de redresare a grupului, cu încălcarea dispozițiilor articolului 5 sau 7;
- (b) nerespectarea obligației de a notifica autorității competente intenția de a acorda sprijin financiar grupului, cu încălcarea dispozițiilor articolului 25;

▼B

- (c) nerespectarea obligației de a furniza toate informațiile necesare pentru elaborarea planurilor de rezoluție, cu încălcarea dispozițiilor articolului 11;
- (d) nerespectarea de către organul de conducere al unei instituții sau al unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) a obligației de a notifica autorității competente faptul că instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, cu încălcarea dispozițiilor articolului 81 alineatul (1).
- (2) Statele membre se asigură că, în cazurile menționate la alineatul (1), sancțiunile administrative și celelalte măsuri administrative care pot fi aplicate includ cel puțin următoarele:
- (a) o declarație publică prin care să se indice persoana fizică, instituția, instituția financiară, întreprinderea-mamă din Uniune sau altă persoană juridică responsabilă de încălcare și natura încălcării;
- (b) un ordin prin care i se cere persoanei fizice sau juridice responsabile să înceteze comportamentul respectiv și să se abțină de la repetarea aceluia comportament;
- (c) o interdicție temporară de a exercita funcții în instituțiile sau în entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), împotriva oricărui membru al organului de conducere instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau oricărei alte persoane fizice considerate responsabile;
- (d) în cazul unei persoane juridice, amenzi administrative de până la 10 % din valoarea totală anuală netă a cifrei de afaceri pe care aceasta a înregistrat-o în exercițiul financiar precedent. Dacă persoana juridică este o filială a unei întreprinderi-mamă, cifra de afaceri relevantă este cea care rezultă din situațiile financiare consolidate ale întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang în exercițiul financiar precedent;
- (e) în cazul unei persoane fizice, amenzi administrative în valoare de până la 5 000 000 EUR sau, în statele membre în care euro nu este moneda oficială, valoarea echivalentă în moneda națională la 2 iulie 2014;
- (f) amenzi administrative egale cu până la de două ori valoarea beneficiului rezultat din încălcare, în cazul în care beneficiul poate fi stabilit;

*Articolul 112***Publicarea sancțiunilor administrative**

(1) Statele membre asigură faptul că autoritățile de rezoluție și autoritățile competente publică, pe site-ul lor internet oficial, cel puțin sancțiunile administrative pe care le-au impus pentru încălcarea dispozițiilor naționale care transpun prezenta directivă, atunci când aceste sancțiuni nu au făcut obiectul unei căi de atac sau atunci când căile de atac au fost epuizate. Această publicare se realizează fără întârzieri nejustificate, după ce persoana fizică sau juridică respectivă este informată cu privire la sancțiune, informațiile publicate incluzând tipul și natura încălcării, precum și identitatea persoanei fizice sau juridice sancționate.

În cazul în care statele membre permit publicarea sancțiunilor împotriva cărora există o cale de atac, autoritățile de rezoluție și autoritățile competente publică, fără întârzieri nejustificate, pe site-urile lor internet oficiale, informații privind situația căii de atac și rezultatul acestora.

▼B

(2) Autoritățile de rezoluție și autoritățile competente publică sancțiunile pe care le impun, fără a indica identitatea entităților implicate, într-un mod conform cu dreptul intern, în oricare din următoarele situații:

- (a) atunci când sancțiunea este impusă unei persoane fizice, iar în urma unei evaluări anterioare obligatorii a proporționalității publicării datelor cu caracter personal, să dovedește că publicarea este disproporționată;
- (b) atunci când publicarea ar pune în pericol stabilitatea piețelor financiare sau o anchetă penală în curs de desfășurare;
- (c) atunci când publicarea ar cauza, în măsura în care se poate determina acest lucru, prejudicii disproporționate instituțiilor implicate, entităților implicate de tipul celor menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau persoanelor fizice implicate.

Alternativ, în astfel de cazuri, publicarea datelor respective poate fi amânată pentru o perioadă rezonabilă de timp dacă se poate preconiza că, în cursul perioadei respective, motivele care au justificat publicarea informațiilor, fără a indica identitatea entităților implicate, vor înceta să existe.

(3) Autoritățile de rezoluție și autoritățile competente se asigură că orice informație publicată în temeiul prezentului articol este menținută pe site-ul lor internet oficial pentru o perioadă de cel puțin cinci ani. Datele cu caracter personal incluse în informațiile publicate se păstrează pe site-ul internet oficial al autorității de rezoluție sau al autorității competente numai pentru perioada care este necesară în conformitate cu normele aplicabile în materie de protecție a datelor.

(4) Până la 3 iulie 2016, ABE înaintează Comisiei un raport privind publicarea de către statele membre a sancțiunilor, fără a indica identitatea entităților implicate, în conformitate cu alineatul (2), în special atunci când au existat diferențe semnificative între statele membre în această privință. De asemenea, raportul abordează eventualele diferențe semnificative în ceea ce privește durata publicării sancțiunilor în temeiul dreptului intern din statele membre privind publicarea sancțiunilor.

Articolul 113

Menținerea de către ABE a unei baze de date centrale

(1) Sub rezerva cerințelor de păstrare a secretului profesional menționate la articolul 84, autoritățile de rezoluție și autoritățile competente informează ABE cu privire la toate sancțiunile administrative pe care le-au impus în temeiul articolului 111 și cu privire la stadiul căii de atac și la rezultatul acesteia. ABE menține o bază de date centrală a sancțiunilor care i-au fost aduse la cunoștință exclusiv în scopul schimburilor de informații dintre autoritățile de rezoluție. Baza de date este accesibilă doar pentru autoritățile de rezoluție și este actualizată pe baza informațiilor furnizate de acestea. ABE menține o bază de date centrală a sancțiunilor care i-au fost aduse la cunoștință exclusiv în scopul schimburilor de informații dintre autoritățile competente. Baza de date este accesibilă doar pentru autoritățile competente și este actualizată pe baza informațiilor furnizate de acestea.

(2) ABE menține o pagină web cu link-uri către paginile pe care fiecare autoritate de rezoluție și fiecare autoritate competentă își publică sancțiunile în temeiul articolului 112 și indică perioada pentru care fiecare stat membru publică sancțiunile.

▼B*Articolul 114***Aplicarea efectivă a sancțiunilor și exercitarea competențelor de sancționare de către autoritățile competente și autoritățile de rezoluție**

Statele membre se asigură că, atunci când stabilesc tipul sancțiunilor administrative sau al altor măsuri administrative și nivelul amenzilor administrative, autoritățile competente și autoritățile de rezoluție iau în considerare toate circumstanțele relevante, inclusiv, după caz:

- (a) gravitatea și durata încălcării;
- (b) gradul de responsabilitate al persoanei fizice sau juridice responsabile;
- (c) soliditatea financiară a persoanei fizice sau juridice responsabile, astfel cum este indicată, de exemplu, în funcție de cifra de afaceri totală a persoanei juridice responsabile sau de venitul anual al persoanei fizice responsabile;
- (d) cuantumul profiturilor acumulate sau a pierderilor evitate de persoana fizică sau juridică responsabilă, în măsura în care ele pot fi stabilite;
- (e) pierderile suferite de părțile terțe din cauza încălcării, în măsura în care acestea pot fi stabilite;
- (f) măsura în care persoana fizică sau juridică responsabilă cooperează cu autoritatea competentă și cu autoritatea de rezoluție;
- (g) încălcări anterioare comise de persoana fizică sau juridică responsabilă;
- (h) orice consecințe potențial sistemice ale încălcării.

TITLUL IX

COMPETENȚE DE EXECUTARE*Articolul 115***Exercitarea delegării de competențe**

- (1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.
- (2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 2 al doilea paragraf, articolul 44 alineatul (11), articolul 76 alineatul (4), articolul 103 alineatele (7) și (8) și la articolul 104 alineatul (4) se conferă Comisiei pe o perioadă de timp nedeterminată, de la 2 iulie 2014.
- (3) Delegarea de competențe menționată la articolul 2 al doilea paragraf, articolul 44 alineatul (11), articolul 76 alineatul (4), articolul 103 alineatele (7) și (8) și la articolul 104 alineatul (4) poate fi revocată în orice moment de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificată în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei

▼B

publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere valabilității actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 2 al doilea paragraf, articolul 44 alineatul (11), articolul 76 alineatul (4), articolul 103 alineatele (7) și (8) sau la articolul 104 alineatul (4) intră în vigoare numai dacă nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de trei luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliul sau dacă, înainte de expirarea acestui termen, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Respectivul termen se prelungește cu trei luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

(6) Comisia nu adoptă acte delegate dacă perioada alocată controlului de către Parlamentul European este redusă prin pauze la mai puțin de cinci luni, inclusiv orice prelungire.

TITLUL X

MODIFICĂRI ADUSE DIRECTIVELOR 82/891/CEE, 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE ȘI 2013/36/UE ȘI REGULAMENTELOR (UE) nr. 1093/2010 ȘI (UE) nr. 648/2012

▼M1**▼B***Articolul 117***Modificări aduse Directivei 2001/24/CE**

Directiva 2001/24/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1, se adaugă următoarele alineate:

„(3) Prezenta directivă se aplică, de asemenea, firmelor de investiții în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 2 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și a Consiliului (*) și sucursalelor acestora situate în state membre, altele decât cele în care își au sediul central.

(4) În caz de aplicare a instrumentelor de rezoluție și de exercitare a competențelor de rezoluție prevăzute în Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (**), prezenta directivă se aplică totodată instituțiilor financiare, societăților și întreprinderilor-mamă care se încadrează în domeniul de aplicare al Directivei 2014/59/UE.

(5) Articolele 4 și 7 din prezenta directivă nu se aplică în cazul în care se aplică articolul 83 din Directiva 2014/59/UE.

▼B

(6) Articolul 33 din prezenta directivă nu se aplică în cazul în care se aplică articolul 84 din Directiva 2014/59/UE.

- (*) Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).
- (**) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).”

2. Articolul 2 se înlocuiește cu următorul text:

„*Articolul 2*

Definiții

În sensul prezentei directive:

- «stat membru de origine» înseamnă stat membru de origine astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 43 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- «stat membru gazdă» înseamnă stat membru gazdă astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 44 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- «sucursală» înseamnă o sucursală astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 17 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- «autoritate competentă» înseamnă o autoritate competentă astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 40 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau o autoritate de rezoluție în sensul articolului 2 alineatul (1) punctul 18 din Directiva 2014/59/UE în ceea ce privește măsurile de reorganizare luate în temeiul directivei respective;
- «administrator» înseamnă orice persoană sau organ numit de autoritățile administrative sau judiciare, a cărui sarcină este să administreze măsuri de reorganizare;
- «autorități administrative sau judiciare» înseamnă autoritățile administrative sau judiciare ale statelor membre care sunt competente în materie de măsuri de reorganizare și proceduri de lichidare;
- «măsuri de reorganizare» înseamnă măsuri destinate menținerii sau restabilirii situației financiare a unei instituții de credit sau a unei firme de investiții astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 2 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și care ar putea afecta drepturile preexistente ale unor terți, inclusiv măsuri care implică posibilitatea unei suspendări a plăților, a unei suspendări a măsurilor de executare sau a unei reduceri a creanțelor; aceste măsuri includ aplicarea instrumentelor de rezoluție și exercitarea competențelor de rezoluție prevăzute în Directiva 2014/59/UE;

▼B

- «lichidator» înseamnă orice persoană sau organism numit de autoritățile administrative sau judiciare a cărui sarcină este să administreze proceduri de lichidare;
- «proceduri de lichidare» înseamnă proceduri colective deschise și controlate de autoritățile administrative sau judiciare ale statelor membre, cu scopul de a lichida bunuri sub supravegherea acelor autorități, inclusiv când procedurile sunt încheiate printr-un concordat sau o altă măsură similară;
- «piață reglementată» înseamnă o piață reglementată astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 21 din Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*);
- «instrument» înseamnă un instrument financiar astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 50 litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(*) Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (JO L 173, 12.6.2014, p. 349).”

3. Articolul 25 se înlocuiește cu următorul text:

„*Articolul 25*

Acorduri de compensare

Fără a aduce atingere articolelor 68 și 71 din Directiva 2014/59/UE, acordurile de compensare intră strict sub incidența legii contractului care reglementează astfel de acorduri.”

4. Articolul 26 se înlocuiește cu următorul text:

„*Articolul 26*

Acorduri de răscumpărare

Fără a aduce atingere articolelor 68 și 71 din Directiva 2014/59/UE și articolului 24 din prezenta directivă, acordurile de răscumpărare intră strict sub incidența legii contractului care reglementează astfel de acorduri.”

Articolul 118

Modificare adusă Directivei 2002/47/CE

Directiva 2002/47/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1, se adaugă următorul alineat:

„(6) Articolele 4-7 din prezenta directivă nu se aplică niciunei restricții privind aplicarea contractelor de garanție financiară și niciunei restricții privind efectul vreunui contract de garanție financiară fără transfer de proprietate, a vreunei dispoziții de compensare cu exigibilitate imediată sau unei dispoziții de compensare reciprocă care sunt impuse în temeiul titlului IV capitolul V sau VI din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*) sau oricărei astfel de restricții impuse în temeiul unor competențe similare conform dreptului intern a unui

▼B

stat membru, pentru a facilita rezoluția conformă a unei entități menționate la alineatul (2) litera (c) punctul (iv) și la alineatul (2) litera (d) care face obiectul mecanismelor de siguranță cel puțin echivalente cu cele prevăzute la titlul IV capitolul VII din Directiva 2014/59/UE.

(*) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).”

2. Articolul 9a se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 9a

Directivele 2008/48/CE și 2014/59/UE

Prezenta directivă nu aduce atingere Directivelor 2008/48/CE și 2014/59/UE.”

Articolul 119

Modificare adusă Directivei 2004/25/CE

La articolul 4 alineatul (5) din Directiva 2004/25/CE se adaugă următorul paragraf:

„Statele membre se asigură că articolul 5 alineatul (1) din prezenta directivă nu se aplică în cazul utilizării instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție menționate în titlul IV din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*).

(*) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).”

▼M1**▼B**

Articolul 121

Modificări aduse Directivei 2007/36/CE

Directiva 2007/36/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1, se adaugă alineatul următor:

▼B

„(4) Statele membre se asigură că prezenta directivă nu se aplică în cazul utilizării instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție menționate în titlul IV din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*).

(*) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).”

2. La articolul 5, se adaugă următoarele alineate:

„(5) Statele membre se asigură că, în sensul Directivei 2014/59/UE, adunarea generală poate, cu o majoritate de două treimi din voturile valabil exprimate, decide sau modifica statutul pentru a prevedea că o convocare la adunarea generală pentru a decide cu privire la o majorare de capital se face într-un termen mai scurt decât cel prevăzut la alineatul (1) din prezentul articol, cu condiția ca respectiva adunare să nu aibă loc în termen de zece zile calendaristice de la data convocării, să fie îndeplinite condițiile stipulate la articolul 27 sau 29 din Directiva 2014/59/UE, iar majorarea de capital să fie necesară pentru a evita condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție prevăzute la articolele 32 și 33 din directiva respectivă.

(6) În sensul alineatului (5), obligația ca fiecare stat membru să stabilească câte un singur termen-limită conform articolului 6 alineatul (3), obligația de a asigura la timp disponibilitatea unei ordini de zi revizuite conform articolului 6 alineatul (4) și obligația ca fiecare stat membru să stabilească o singură dată de referință conform articolului 7 alineatul (3) nu se aplică.”

▼MI**▼B***Articolul 124***Modificare adusă Directivei 2013/36/UE**

La articolul 74 din Directiva 2013/36/UE, se elimină alineatul (4).

*Articolul 125***Modificare adusă Regulamentului (UE) nr. 1093/2010**

Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 se modifică după cum urmează:

1. La articolul 4, punctul 2 se înlocuiește cu următorul text:

„2. «autoritate competentă» înseamnă:

- (i) autoritate competentă, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 40 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în sensul Directivelor 2007/64/CE și 2009/110/CE;

▼B

- (ii) în ceea ce privește Directivele 2002/65/CE și 2005/60/CE, autoritățile în a căror competență intră asigurarea conformității instituțiilor financiare și de credit cu dispozițiile directivelor respective;
- (iii) în ceea ce privește Directiva 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*), autoritatea desemnată astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (1) punctul 18 din directiva respectivă;
- (iv) în ceea ce privește Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (**), o autoritate de rezoluție, astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (1) punctul 18 din directiva respectivă.

(*) Directiva 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind schemele de garantare a depozitelor (JO L 173, 12.6.2014, p. 149).

(**) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).”

2. La articolul 40 alineatul (6), se adaugă următorul paragraf:

„Atunci când este chemat să acționeze în sensul Directivei 2014/59/UE, membrul Consiliului supraveghetorilor menționat la alineatul (1) litera (b) poate fi însoțit, după caz, de un reprezentant al autorităților de rezoluție din fiecare stat membru. Acest reprezentant nu va avea drept de vot.”

Articolul 126

Modificare adusă Regulamentului (UE) nr. 648/2012

La articolul 81 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, se adaugă următoarea literă:

„(k) autoritățile de rezoluție desemnate în temeiul articolului 3 din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*).

(*) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a societăților de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).”

TITLUL XI
DISPOZIȚII FINALE

Articolul 127

Comitetul de rezoluție al ABE

ABE instituie un comitet permanent intern în temeiul articolului 41 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 în vederea elaborării deciziilor ABE ce trebuie luate în conformitate cu articolul 44 din regulamentul respectiv, inclusiv a deciziilor legate de proiectele de standarde tehnice de reglementare și proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare, cu privire la atribuțiile care au fost stabilite pentru autoritățile de rezoluție, astfel cum se prevede în prezenta directivă. În conformitate cu articolul 38 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, ABE se asigură în special că nicio decizie menționată la respectivul articol nu afectează în vreun fel responsabilitățile fiscale ale statelor membre. Respectivul comitet intern cuprinde autoritățile de rezoluție menționate la articolul 3 din prezenta directivă.

În sensul prezentei directive, ABE cooperează cu EIOPA și AEVMP în cadrul Comitetului comun al autorităților europene de supraveghere instituit în temeiul articolului 54 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

În sensul prezentei directive, ABE asigură o diferențiere structurală între comitetul de rezoluție și alte funcții menționate în Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. Comitetul de rezoluție susține elaborarea și coordonarea de planuri de rezoluție și dezvoltă metode de realizare a rezoluției instituțiilor financiare în curs de a intra în dificultate.

Articolul 128

Cooperarea cu ABE

Autoritățile competente și autoritățile de rezoluție cooperează cu ABE în sensul prezentei directive, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Autoritățile competente și autoritățile de rezoluție furnizează, fără întârziere, ABE toate informațiile necesare îndeplinirii de către aceasta a sarcinilor care îi revin în conformitate cu articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 129

Reexaminare

Până la 1 iunie 2018, Comisia reexaminează punerea în aplicare a prezentei directive și înaintează un raport cu privire la aceasta Parlamentului European și Consiliului. Aceasta evaluează în special următoarele:

- (a) necesitatea efectuării oricăror modificări în ceea ce privește reducerea la minimum a divergențelor la nivel național, pe baza raportului ABE menționat la articolul 4 alineatul (7);
- (b) necesitatea efectuării oricăror modificări în ceea ce privește reducerea la minimum a divergențelor la nivel național, pe baza raportului ABE menționat la articolul 45 alineatul (19);

▼B

- (c) funcționarea și eficiența rolului conferit ABE în prezenta directivă, inclusiv efectuarea medierii.

După caz, rapoartul respectiv este însoțit de o propunere legislativă.

Fără a aduce atingere reexaminării prevăzute la primul paragraf, Comisia reexaminează, până la 3 iulie 2017, în mod special aplicarea articolelor 13, 18 și 45 în ceea ce privește competențele ABE de a efectua o mediere obligatorie, pentru a ține seama de evoluțiile viitoare ale legislației din domeniul serviciilor financiare. Raportul respectiv și orice eventuală propunere care îl însoțește, după caz, sunt transmise Parlamentului European și Consiliului.

*Articolul 130***Transpunere**

- (1) Statele membre adoptă și publică, până la 31 decembrie 2014, actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul respectivelor măsuri.

Statele membre aplică aceste măsuri începând cu 1 ianuarie 2015.

Statele membre aplică însă dispozițiile adoptate pentru a se conforma prevederilor de la titlul IV capitolul IV secțiunea 5 cel târziu începând cu 1 ianuarie 2016.

- (2) Atunci când statele membre adoptă dispozițiile menționate la alineatul (1), ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

- (3) Statele membre comunică Comisiei și ABE textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

*Articolul 131***Intrarea în vigoare**

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 124 intră în vigoare la 1 ianuarie 2015.

*Articolul 132***Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

ANEXĂ

SECȚIUNEA A

Informații care trebuie incluse în planurile de redresare

Planul de redresare include cel puțin următoarele informații:

1. un rezumat al elementelor-cheie ale planului și un rezumat al capacității generale de redresare;
2. un rezumat al modificărilor semnificative ale instituției survenite de la cel mai recent plan de redresare depus;
3. un plan de comunicare și informare care să expună modul în care întreprinderea intenționează să gestioneze eventualele reacții negative de pe piață;
4. gama de acțiuni privind capitalul și lichiditățile necesare pentru a menține sau a restabili viabilitatea și poziția financiară a instituției;
5. o estimare a calendarului punerii în aplicare a fiecărui aspect important al planului;
6. o descriere detaliată a oricăror obstacole semnificative în calea realizării efective și la timp a planului, inclusiv considerații privind impactul asupra restului grupului, clienților și partenerilor contractuali;
7. identificarea funcțiilor critice;
8. o descriere detaliată a proceselor pentru determinarea valorii și a tranzacționabilității liniilor de activitate de bază, a operațiunilor și activelor instituției;
9. o descriere detaliată a modului în care planificarea redresării este integrată în structura guvernantei corporative a instituției, precum și a politicilor și procedurilor care guvernează aprobarea planului de redresare și identificarea persoanelor din organizație care sunt responsabile cu pregătirea și punerea în aplicare a planului;
10. mecanismele și măsurile pentru conservarea sau reconstituirea fondurilor proprii ale instituției;
11. mecanismele și măsurile pentru a garanta că instituția are acces la surse adecvate de finanțare de urgență, inclusiv la potențiale surse de lichidități, o evaluare a garanțiilor disponibile și o evaluare a posibilității de a transfera lichidități între entitățile și între liniile de activitate din grup, pentru a garanta că acesta își poate continua activitatea și își poate îndeplini în continuare obligațiile în momentul în care devin exigibile;
12. mecanismele și măsurile pentru a reduce riscul și efectul de levier;
13. mecanismele și măsurile de restructurare a pasivelor;
14. mecanismele și măsurile de restructurare a liniilor de activitate;
15. mecanismele și măsurile necesare pentru a menține accesul continuu la infrastructurile piețelor financiare;
16. aranjamentele și măsurile necesare pentru a menține funcționarea continuă a proceselor operaționale ale instituției, inclusiv infrastructura și serviciile IT;
17. mecanismele pregătitoare menite să faciliteze vânzarea activelor sau a liniilor de activitate într-un interval de timp adecvat pentru a restabili soliditatea financiară;

▼B

18. alte acțiuni sau strategii de gestionare menite să restabilească soliditatea financiară și efectul financiar anticipat al acestor acțiuni sau strategii;
19. măsurile pregătitoare pe care le-a luat sau intenționează să le ia instituția pentru a facilita punerea în aplicare a planului de redresare, inclusiv măsurile necesare pentru a permite recapitalizarea în timp util a instituției;
20. un cadru de indicatori care identifică situațiile în care pot fi luate măsurile adecvate menționate în plan.

SECȚIUNEA B

Informații pe care autoritățile de rezoluție le pot solicita instituțiilor în scopul elaborării și actualizării planurilor de rezoluție

Autoritățile de rezoluție le pot solicita instituțiilor să transmită, în scopul elaborării și actualizării planurilor de rezoluție, cel puțin următoarele informații:

1. o descriere detaliată a structurii organizatorice a instituției, inclusiv o listă a tuturor persoanelor juridice;
2. identificarea deținătorilor direcți și a procentului drepturilor de vot și al altor drepturi ale fiecărei persoane juridice;
3. sediul, jurisdicția locului de înregistrare, licențele și principalii administratori ai fiecărei persoane juridice;
4. o hartă a operațiunilor critice ale instituției și a liniilor de activitate de bază, inclusiv deținerile semnificative de active și pasive aferente respectivelor operațiuni și linii de activitate, în funcție de persoanele juridice;
5. o descriere detaliată a elementelor de pasiv ale instituției și ale tuturor persoanelor juridice ale acesteia, defalcate cel puțin pe tipuri și valori ale datoriilor pe termen scurt și lung, garantate, negarantate și subordonate;
6. detalii cu privire la pasivele instituției care sunt ► **M3** datorii care pot face obiectul recapitalizării interne ◀;
7. identificarea proceselor necesare pentru a stabili entitățile în favoarea cărora instituția a constituit garanții reale, persoana care deține garanția și jurisdicția în care este situată garanția;
8. o descriere a angajamentelor în afara bilanțului ale instituției și ale persoanelor sale juridice, inclusiv stabilirea de corespondențe cu operațiunile critice și liniile de activitate de bază ale instituției;
9. principalele operațiuni de acoperire a riscurilor ale instituției inclusiv stabilirea de corespondențe cu persoanele juridice;
10. identificarea principalelor sau a celor mai importante contrapărți ale instituției, precum și o analiză a impactului intrării în dificultate a principalelor contrapărți asupra situației financiare a instituției;
11. fiecare sistem în care instituția efectuează tranzacții numeroase sau de o valoare semnificativă, inclusiv stabilirea de corespondențe cu persoanele juridice, operațiunile critice și liniile de activitate de bază ale instituției;
12. fiecare sistem de plată, de compensare sau de decontare în cadrul căruia instituția este membru direct sau indirect, inclusiv stabilirea de corespondențe cu persoanele juridice, operațiunile critice și liniile de activitate de bază ale instituției;

▼B

13. un inventar detaliat și o descriere a principalelor sisteme de gestiunare a informației, inclusiv cele de gestiunare a riscurilor, de contabilitate și de raportare financiară și statutară utilizate de instituție, inclusiv stabilirea de corespondențe cu persoanele juridice, operațiunile critice și liniile de activitate de bază ale instituției;
14. identificarea proprietarilor sistemelor identificate la punctul 13, a acordurilor privind furnizarea serviciilor legate de acestea, precum și a oricăror programe informatice și sisteme sau licențe, inclusiv stabilirea de corespondențe cu persoanele juridice, operațiunile critice și liniile de activitate de bază ale instituției;
15. identificarea și descrierea persoanelor juridice și a interconexiunilor și interdependențelor dintre diferitele persoane juridice, cum ar fi
 - personal, facilități și sisteme comune sau partajate;
 - mecanisme de capital, de finanțare sau de lichiditate;
 - expuneri de credit existente sau contingente;
 - acorduri de garanții personale încrucișate, acorduri de garanții reale încrucișate, acorduri privind clauze de tip „cross-default” și acorduri de tip compensare încrucișată între entități afiliate;
 - aranjamente privind transferul riscului și aranjamente de tranzacționare „back-to-back”; acorduri privind furnizarea de servicii;
16. autoritatea competentă și autoritatea de rezoluție pentru fiecare persoană juridică;
17. membrul conducerii superioare responsabil cu furnizarea informațiilor necesare pentru elaborarea planului de rezoluție al instituției, precum și persoanele responsabile, dacă diferă, cu persoane juridice, operațiuni critice și linii de activitate de bază diferite;
18. o descriere a mecanismelor pe care instituția le-a pus la punct pentru a se asigura că, în caz de rezoluție, autoritatea de rezoluție va dispune de toate informațiile necesare, astfel cum au fost stabilite de către autoritatea de rezoluție, pentru aplicarea instrumentelor și a competențelor de rezoluție;
19. toate acordurile încheiate de instituții și de persoanele lor juridice cu terțe părți, a căror încetare poate fi declanșată de o decizie a autorităților de a aplica un instrument de rezoluție și dacă urmările provocate de încetare pot afecta aplicarea instrumentului de rezoluție;
20. o descriere a eventualelor surse de lichiditate în sprijinul rezoluției;
21. informații privind grevarea cu sarcini a activelor, activele lichide, activitățile în afara bilanțului, strategiile de acoperire împotriva riscurilor și practicile de înregistrare contabilă.

SECȚIUNEA C

Chestiuni pe care autoritatea de rezoluție trebuie să le ia în considerare la evaluarea posibilității de soluționare a unei instituții sau a unui grup

Atunci când evaluează posibilitatea de soluționare a unei instituții sau a unui grup, autoritatea de rezoluție ține cont de următoarele aspecte:

▼B

Atunci când se evaluează posibilitatea de soluționare a unui grup, referirile la o instituție trebuie să includă orice instituție sau entitate din cadrul unui grup menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (c) sau (d):

1. măsura în care instituția poate stabili corespondențe între liniile de activitate de bază, respectiv operațiunile critice și persoanele juridice;
2. măsura în care structurile juridice și corporative sunt armonizate cu liniile de activitate de bază și operațiunile critice;
3. măsura în care sunt în vigoare mecanisme care vizează asigurarea personalului, a infrastructurii, a finanțării, a lichidităților și a capitalului pentru a sprijini și menține liniile de activitate de bază și operațiunile critice;
4. măsura în care acordurile de servicii ale instituției sunt integral executabile în eventualitatea unei rezoluții a instituției;
5. măsura în care structura administrativă a instituției este adecvată pentru gestionarea și asigurarea conformității cu politicile interne ale instituției cu privire la acordurile sale privind furnizarea de servicii;
6. măsura în care instituția dispune de un proces pentru transferarea treptată către terți a serviciilor furnizate în cadrul contractelor privind furnizarea de servicii în caz de separare a funcțiilor critice sau a liniilor de activitate de bază;
7. măsura în care există planuri și măsuri de contingență pentru a asigura continuitatea în ceea ce privește accesul la sistemele de plată și decontare;
8. capacitatea sistemelor informatice de gestiune de a garanta că autoritățile de rezoluție sunt în măsură să colecteze informații exacte și complete privind liniile de activitate de bază și operațiunile critice, astfel încât să se faciliteze luarea de decizii rapide;
9. capacitatea sistemelor informatice de gestiune de a furniza informațiile esențiale pentru rezoluția eficientă a instituției în orice moment, chiar și atunci când condițiile se schimbă rapid;
10. măsura în care instituția și-a testat sistemele informatice de gestiune pe baza scenariilor de criză astfel cum sunt definite de autoritatea de rezoluție;
11. măsura în care instituția poate asigura continuitatea funcționării sistemelor sale informatice de gestiune, atât pentru instituția afectată, cât și pentru noua instituție în cazul în care operațiunile critice și liniile de activitate de bază sunt separate de restul operațiunilor și liniilor de activitate;
12. măsura în care instituția a elaborat proceduri corespunzătoare pentru a se asigura că oferă autorităților de rezoluție informațiile necesare pentru identificarea deponenților și a sumelor acoperite de schemele de garantare a depozitelor;
13. în cazul în care grupul folosește garanții intragrup, măsura în care garanțiile respective sunt furnizate în condiții de piață, iar sistemele de gestionare a riscurilor aferente acestor garanții sunt solide;
14. în cazul în care grupul se angajează în tranzacții „back to back”, măsura în care aceste tranzacții sunt efectuate în condiții de piață, iar sistemele de gestionare a riscurilor aferente acestor tranzacții sunt solide;

▼B

15. măsura în care utilizarea garanțiilor intragrup sau a tranzacțiilor de înregistrare „back to back” sporește contaminarea din cadrul grupului;
16. măsura în care structura juridică a grupului împiedică aplicarea instrumentelor de rezoluție, ca urmare a numărului de persoane juridice, a complexității structurii grupului sau a dificultății de a stabili corespondențe între liniile de activitate și entitățile din grup;
17. valoarea și tipul ►**M3** datorii care pot face obiectul recapitalizării interne ◀ ale instituției;
18. în cazul în care evaluarea implică un holding cu activitate mixtă, măsura în care rezoluția entităților din grup care sunt instituții sau instituții financiare ar putea avea un impact negativ asupra părții nefinanciare a grupului;
19. existența și soliditatea acordurilor privind furnizarea de servicii;
20. dacă autoritățile țărilor terțe dispun de instrumentele de rezoluție necesare pentru a sprijini măsurile de rezoluție întreprinse de autoritățile de rezoluție din Uniune, precum și posibilitatea de acțiune coordonată între autoritățile din Uniune și din țările terțe;
21. fezabilitatea utilizării instrumentelor de rezoluție în conformitate cu obiectivele rezoluției, ținând seama de instrumentele disponibile și de structura instituției;
22. măsura în care structura grupului îi permite autorității de rezoluție să procedeze la rezoluția întregului grup sau a uneia sau mai multora dintre entitățile din grup fără să producă un efect negativ semnificativ, direct sau indirect, asupra sistemului financiar, încrederii pieței sau economiei și cu scopul de a maximiza valoarea grupului în ansamblul său;
23. mecanismele și mijloacele prin care ar putea fi facilitată rezoluția în cazul grupurilor care au filiale stabilite în jurisdicții diferite;
24. credibilitatea utilizării instrumentelor de rezoluție în conformitate cu obiectivele rezoluției, ținând cont de impactul posibil asupra creditorilor, contrapărților, clienților și angajaților, precum și de eventualele măsuri pe care le-ar putea lua autoritățile țărilor terțe;
25. măsura în care impactul rezoluției instituției asupra sistemului financiar și asupra încrederii pieței financiare poate fi evaluat în mod adecvat;
26. măsura în care rezoluția instituției ar putea avea un efect negativ semnificativ, direct sau indirect, asupra sistemului financiar, asupra încrederii pieței sau asupra economiei;
27. măsura în care contaminarea altor instituții sau a piețelor financiare ar putea fi controlată prin aplicarea instrumentelor și competențelor de rezoluție;
28. măsura în care rezoluția instituției ar putea avea un efect semnificativ asupra sistemelor de plăți și de decontare.